„Un science-fiction *noir* absolut remarcabil...“
Maclean's

JAY HOSKING

TREI ANI ÎN LABIRINT

„Ambițios și provocator...”
Quill and Quire

„O combinație incendiară de roman science-fiction și thriller psihologic...”
Kirkus

JAY HOSKING

TREI ANI ÎN LABIRINT

Original: *Three Years With the Rat* (2016)

Traducere din engleză de:
MONICA-LAURA CIBOTARIU prin
LINGUA TRADOM

virtual-project.eu

2018

„Cineva ar putea spune acum, cu riscul unei anumite superficialități, că există, în principal, două tipuri de oameni de știință. Cei care doresc să înțeleagă lumea și să cunoască natura – care sunt mai rari – și ceilalți – mai des întâlniți – care își doresc să o explice. Primii se află în căutarea adevărului pe care, de cele mai multe ori, știu că nu îl vor afla, în timp ce a doua categorie luptă pentru verosimilitate, pentru triumful unei viziuni consecvente pe plan intelectual – și, prin urmare, una de succes asupra lumii. Pentru primii, natura se înfățișează cu o intensitate lirică; pentru ceilalți, cu o claritate logică, iar aceștia sunt stăpânii lumii. Faptul că noi nu știm niciodată destul este aproape o parte intrinsecă a conceptului nostru de știință. În orice moment, cineva ar putea spune că putem explica totul, dar că înțelegem foarte puțin”.

„... Că sfârșitul consfințește mijloacele care, de peste o sută de ani, au fost crezul oamenilor de știință; în realitate, mijloacele sunt cele care au diabolizat sfârșitul”.

- Erwin Chargaff, *O gramatică a biologiei,*
în *Vocile din labirint* (1977)

I. AUGUST – APARTAMENTUL

2008

Telefonul bâzâie în timp ce se deplasează vibrând pe mica masă pătrată, de pe care cade, în cele din urmă, lovind parchetul. Eu scot un braț din așternut și îmi apropii telefonul de față. Ecranul e aprins, afișând ora – chiar înainte de prânz – și un număr, fără vreun nume. Mă gândesc că ar fi mai bine să-l închid. În schimb, mă așez pe o parte, deblochez telefonul cu degetul mare și îmi lipesc urechea de receptor.

Perna miroase la fel ca părul meu, a sebum.

— Alo? reușesc să rostesc cu o voce stinsă.

— Ăă… unde sunt John și Grace?

Este vocea unui bărbat care vorbește cu accent – o voce care mi se pare îndepărtată, dar și cunoscută în același timp. În fundal pot să aud traficul.

— Nu știu, spun eu. Îmi dreg vocea și întreb: Cine-i la telefon?

Jaluzelele taie lumina soarelui în fâșii – fragmentele orbitoare se împrăștie deasupra hainelor murdare care acoperă podeaua. Lumina mă înțeapă ca un cuțit, provocându-mi durere în ceafă. Închid ochii strâns.

Accentul bărbatului este probabil european.

— El mi-a dat acest număr.

— Ce? Dintr-odată, trupul mi se trezește din amorțire. John ți-a dat numărul meu? Când? Cine naiba ești?

— Cecul nu are acoperire, spune el. Îi caut de o săptămână și nu dau de ei.

E proprietarul apartamentului în care locuiesc John și Grace. Eu nu zic nimic, iar el continuă:

— Bat la ușa lor și nimic. Mai trece o zi și tot nimic. Nu-mi place chestia asta. Îmi spun că există o problemă și verific apartamentul. Găsesc un bilet de la John, iar acesta nu zice nici „iată chiria”, nici „îmi pare rău”. Aici scrie doar să te sun și să le scot lucrurile din apartament. Așa că te-am sunat.

Mă foiesc sub cearșafuri. Simt cum mi se întoarce stomacul pe dos. Cât timp să fi trecut dacă John rămăsese fără bani în cont? Probabil de aceea nu mai aveau acoperire cecurile lui. De cât timp să fi fost plecat? Am numărat în gând până când am ajuns la luna decembrie, anul trecut. Erau opt luni de atunci, mai mult sau mai puțin. Un an și opt luni pentru Grace.

Îmi încleștez mâinile deasupra stomacului și ridic genunchii la piept. Cearșafurile mi se freacă de piele. Maxilarul mă doare, ca și cum mi-aș fi scrâșnit dinții în somn.

— Alo? strigă el.

— Sunt aici.

— Ce-ai pățit?

— Sunt mahmur.

Este o scuză – dar, de asemenea, e perfect adevărat.

Vocea bărbatului devine gravă, tăioasă.

— Ei și? Nu-mi pasă nici dacă ești pe moarte. Treci aici și curăță apartamentul!

Simt pe limbă gustul amar de fiere, dar nu răspund nimic, doar închid telefonul.

•

Mă împiedic. Lovesc cu piciorul hainele, adunându-le într-o movilă mare în colțul camerei. Trag jaluzelele și deschid ferestrele mici. Stau sub duș până când apa se răcește. Selectez hainele cele mai puțin murdare și mă îmbrac încet, încet de tot. Mă așez pe marginea patului, respir adânc și încerc să-mi revin. Mă ridic și plec. Trebuie să mă aplec puțin pentru a ieși pe ușa apartamentului meu de la subsol. Afară este o zi aproape tipică pentru începutul de august în Toronto. Aceste ultime câteva luni au fost neobișnuit de reci și de cenușii, dar astăzi soarele este pe cer și briza aduce aer cald. Copiii vecinilor par niște maimuțe în timp ce scutură al naibii de înverșunați curmalul japonez al gazdei mele. Se opresc și se zgâiesc la mine în timp ce urc încet treptele de beton, până la nivelul solului. Rânjesc și mă zgâiesc și eu la ei – o altă maimuță proastă.

Mașina mea e parcată pe strada din fața casei. Este nespălată și uzată după atâția ani de abuz, cu rugină în jurul fiecărui butuc de roată. Un val de aer cald mă lovește când deschid portiera șoferului și simt o mare bucurie când mă scufund în întunericul și în căldura din interior, închizând ușa după mine. Stau câteva minute, mă gândesc, apoi arunc toate gunoaiele de pe scaunul

pasagerului pe bancheta din spate. Motorul pornește dezamăgitor de repede, de parcă mașina m-ar zori să o iau odată din loc.

Măcar știu că nu există o cale mai bună de a ajunge cu mașina de la casa mea la apartament. Strada pe care locuiesc este cu sens unic și, din cauza asta, mă văd nevoit să intru în trafic. În acest oraș, șoferii abia așteaptă să se plângă de transportul public, dar sunt destul de politicoși încât să se abțină. Virez la stânga pe strada Dundas, îndreptându-mă spre est prin cartierul portughez și cel vietnamez, apoi fac din nou stânga pe strada Bathurst, luând-o spre nord, pe lângă secția de neuropsihiatrie a spitalului.

Dincolo de fereastra din dreptul pasagerului, oamenii merg încoace și-ncolo în pantaloni scurți și fuste, o mare parte din pielea lor fiind expusă și bronzată. Eu sunt prea îmbrăcat – port blugi și un hanorac – și, deși nu există niciun aparat de aer condiționat în mașina mea, tot nu mi-e prea cald. Gândul la John și la Grace încă mă frământă, cu toate că încerc să-l alung. Pornesc aparatul și aud CD-ul cu mixajul lui Grace. Îl închid din nou.

Mașina înaintează cu greu pe lângă strada College și Shifty, iar când ajung în fața vitrinei luminoase, cu decorațiuni fistichii, a magazinului Honest Ed, fac dreapta. Traficul este la fel de lent pe Bloor în timp ce las în urmă intrarea sordidă a Fortăreței. Imediat după club sunt cele două restaurante de sushi, iar deasupra lor, una dintre ferestre este încă acoperită cu carton. Acolo e apartamentul lui John și Grace. Destinația mea.

Găsesc un loc de parcare pe următoarea stradă laterală, dar pe drumul de întoarcere mă opresc la Features și comand o cafea și piure de cartofi. Cartofii arată ca un vulcan, având sosul adunat în crater. Mă așez pe o bancă de lângă fereastra din față a cafenelei și simt că mahmureala începe să dispară. Un șuvoi de oameni se deplasează de-a lungul străzii Bloor – cupluri care zâmbesc și se ating, prieteni care cară în brațe sacoșe pline cu cărți sau cu discuri, împărtășindu-și opiniile în gura mare. Toți sunt al naibii de fericiți și plini de viață în acest cartier. Îmi termin cafeaua și mănânc o parte din porția de cartofi. Sosul se revarsă în farfurie. Doar atunci când simt că nu mai pot amâna îmi fac drum spre apartament.

•

— Ai luat legătura cu ei? mă întreabă proprietarul.

E un bărbat burtos, cu hainele pătate și foarte stângaci. Mă întâmpină în ușa apartamentului, între cele două restaurante de sushi. Nu mă recunoaște – cel mai probabil din cauza bărbii.

— Nu știu unde sunt, spun eu. Nu i-am văzut de mult.

— Atunci, de ce te-a menționat tocmai pe tine în bilet?

Degetul proprietarului se întinde periculos înspre mine.

Vrea să mă împungă în piept, dar este mai scund decât mine și încă nu e destul de furios.

— Nu știu, răspund.

— Am o idee. Cred că nu vor să plătească chiria. Poate că au găsit o altă locuință.

— Poate, spun eu.

El rânjește ostil.

— Și cred că te-au trimis ca să faci curat. Pentru că ei mă cunosc foarte bine. Ei știu că nu înghit toate prostiile astea.

— Ascultă, îi zic, sunt obosit. Aș vrea să intru în apartament. Aș vrea să te ajut.

Rămâne câteva secunde cu gura căscată și degetul i se îndoaie. Apoi scoate un inel cu două chei din buzunarul de la cămașă și mi-l dă.

— Până la sfârșitul zilei, mormăie el. Asta e. Trebuie să văruiesc după aceea.

— Sigur. Sigur.

Începe să urce scările, iar eu îl urmez. Singura lumină de pe casa scării provine de la fereastra de deasupra intrării principale. În capul scărilor înguste este ușa. O descui, intru și o închid după mine. Și, pentru prima dată în opt luni de zile, sunt din nou în acest apartament.

•

Draperiile sunt trase și lumina slabă răzbate doar pe la marginile acestora.

Din holul de la intrare pot vedea o parte din bucătărie și o parte din living. O pătură este împăturită cu grijă pe marginea canapelei. Totul este curat și nefolosit, dar apartamentul miroase a rânced, a mucegai și a moarte.

Mai fac câțiva pași. Văd titlul academic de licențiat în științe al lui Grace, înrămat și agățat pe perete, precum și cuierul, îngropat încă sub jachetele și șalurile ei. Raftul improvizat, burdușit cu toate cursurile lor indescifrabile. Singura fotografie

pe care o păstrează John – rama de prost gust a acesteia e dată jos de pe perete și se află acum pe măsuța de cafea. Și o lanternă care stă lângă fotografie. Devine repede clar că apartamentul nu e ocupat de luni întregi. Frigiderul oferă o imagine șocantă, conținutul lui fiind umed și plin de forme răsucite și putrede, cu borcane înverzite de mucegai. Coșul de gunoi este încă plin cu bandajele însângerate ale lui John. Cu toate că apartamentul a fost curățat înainte, debaraua din față a rămas plină cu ziare. Un culcuș ideal pentru șobolani. Durează câteva minute până îmi dau seama ce este în neregulă cu spațiul. Atenția mi se îngustează. Încerc să observ toate ciudățeniile, până la cele mai mici detalii, și îmi dau seama de ceea ce este cât se poate de evident abia atunci când mă așez pentru o clipă pe brațul canapelei. Inspir brusc.

Ușa celui de-al doilea dormitor este ușor întredeschisă. Mă ridic și merg până la ușă, apoi o împing ușor cu vârfurile degetelor. Cheia supradimensionată este în broască. John a montat această încuietoare și, sincer să fiu, mă îndoiesc că i-a oferit vreo cheie proprietarului. De ce oare îmi mai țin răsuflarea, încercând să nu scot vreun sunet? Întind brațul și ușa se deschide încet, ciocnindu-se de ceva moale înainte ca mânerul să lovească peretele. Ajung cu vârfurile pantofilor în pragul ușii.

Pe covor se vede o urmă vagă – o porțiune a acestuia e ceva mai decolorată în camera de zi decât în dormitor. Pășesc înăuntru. Camera este foarte întunecoasă și, când apăs întrerupătorul de lângă ușă, nu se întâmplă nimic, așa că deschid telefonul mobil pentru a face puțină lumină. Ochii mei nu pot înțelege formele din interior. Câteva piese mari de mobilier domină centrul camerei, toate doar unghiuri drepte, confecționate din lemn de esență tare. Îmi fac drum pe lângă acestea către fereastra acoperită. Dezlipesc banda adezivă de pe perete și dau jos cartonul de pe fereastră. Lumina inundă încăperea și pentru o clipă nu mai pot vedea nimic.

În centrul camerei se află o cutie de lemn, destul de mare încât să găzduiască o persoană – probabil că fiecare latură are câte un metru și jumătate. O înconjor. Cutia este făcută din șase piese identice, șlefuite, care par să se îmbine perfect, fără cuie sau balamale. Singura caracteristică notabilă a cutiei este un mâner aflat în partea de jos a tăbliei din fața mea. De altfel, este

un cub perfect, fără noduri sau imperfecțiuni ale lemnului. Am mai văzut materialele din care este confecționată această cutie, dar niciodată nu mi-am imaginat cum ar putea arăta dacă ar fi puse împreună. Este o adevărată minune.

Restul camerei nu este mai ușor de înțeles. O versiune mai mică a cutiei, un alt cub perfect șlefuit din lemn, se află pe o măsuță pliantă, într-un colț al camerei. În loc de un mâner, una dintre laturile sale are o gaură căptușită cu cauciuc negru, iar o mică șipcă suplimentară se sprijină de masă.

Pe podea sunt așezați laolaltă o mulțime de săculeți din pânză strânși bine la gură. Arată ca niște saci cu bile. Între ușă și perete este un sac mare din pânză groasă și din el pare să se fi revărsat pe covor ceva întunecat, iar lângă sac sunt împrăștiate niște scule.

Și, într-un sfârșit, văd masa mică de lângă ușă. Pe ea se află un caiet albastru, cu coperte de carton, iar pe acesta văd un bilet scris de mână. Este scrisul lui John.

> *Îmi pare rău că las asta în sarcina ta. A fost din vina mea totul și trebuia să fie doar răspunderea mea. Nu sta acolo prea mult timp. Ia cu tine fotografia, lanterna și unul dintre acești săculeți. Dacă la început nu vezi nimic, acesta poate fi desfăcut în bucăți și asamblat din nou în altă parte. Este singura cale de întoarcere pentru noi. Mulțumesc.*

O poveste vagă începe să mi se deruleze prin fața ochilor. Ultimii doi ani din viața mea.

Pun jos biletul și mă uit la cutia mare de lemn de lângă mine. Întind mâna în jos și o apuc de mâner – mai întâi trăgând spre exterior, fără noroc, apoi în sus. Partea laterală a cutiei glisează un pic în sus și se întredeschide, lăsând la vedere o fantă întunecată. Mă uit în jos, în acel spațiu, și văd mișcare. Fac un salt înapoi. O clipă mai târziu, îmi dau seama că e doar lumina reflectată. Fundul cutiei este o oglindă. Trag de mâner din nou și șipca se ridică aproape un metru. Interiorul cutiei este gol, dar complet acoperit cu oglinzi, fără rame sau borduri, marginile sticlei lipindu-se perfect una de alta. Tot interiorul cutiei este o suprafață de oglindă.

Părăsesc al doilea dormitor, traversez camera de zi, deschid și închid frigiderul, mă așez și mă ridic în picioare. Mă uit în dormitorul principal, apoi în baie, dar gândurile mele sunt doar la cutie și la ceea ce-mi cere John în biletul său. Înjur în gând și încep să-mi frământ mâinile. Pe masa de cafea este o fotografie înrămată – John și Grace în ziua în care s-au mutat în apartament. Ei zâmbesc fără rezerve și pot să mă văd și eu printre prietenii din fundalul imaginii. Iau fotografia și lanterna, apoi merg înapoi, în cel de-al doilea dormitor.

Lucrez repede. Scot rama fotografiei fără dificultate și pun fotografia în buzunarul hanoracului. Iau unul dintre săculeți și constat că e plin cu un material maleabil. O inspecție rapidă a sacului mare de pe podea îmi dezvăluie faptul că acesta e plin cu un pământ moale. Săculețul merge în celălalt buzunar. Arunc o privire rapidă în cutie și, după ce mă gândesc puțin, mă întorc la grămada de scule. Acolo găsesc ciocanul, argintiu și sclipitor, și mă simt calm simțindu-i greutatea în mână. Trag pentru ultima dată aer în piept și mă întreb dacă fac ceea ce trebuie.

Apoi pășesc în interiorul cutiei, folosindu-mi vârfurile degetelor pentru a coborî ușor capacul deschis, până când sunt învăluit de un întuneric copleșitor, total.

•

Este nevoie doar de un flash de lanternă pentru a mă convinge de grija și precizia cu care a fost proiectat acest spațiu. Am mai stat între două oglinzi și înainte – într-un lift – și mi-am văzut reflexiile curbându-se în depărtare, din cauza faptului că oglinzile nu erau perfect paralele, dar nu la fel se întâmplă și în cazul cutiei. La lumina șovăielnică a lanternei, pot vedea că aceste reflexii ale mele nu se întorc, ci mai degrabă se orientează perfect drept în toate direcțiile. Indiferent unde privesc, mă văd pe mine însumi, cu ciocanul într-o mână și lanterna în cealaltă.

În depărtare se disting forme abstracte și nedeterminate, care sunt compuse probabil tot din părți ale trupului meu. Nu există niciun fundal pentru a reflecta, ci doar reflexia care dilată spațiul însuși. Este geometric și infinit.

Și apoi, ceva se schimbă. Temperatura pare să fie în scădere și simt durerea provocată de un aer rece și umed. Sunetul mișcărilor mele limitate se amplifică în interiorul cutiei, la fel ca și reflexia mea. Nu am mâinile libere, așa că îmi dreg glasul

pentru a face zgomot, iar zgomotul acesta se aude ca și cum aș sta pe un câmp, și nu de parcă aș fi închis ermetic într-o cutie mică, prevăzută cu oglinzi.

Teama mi se strecoară în suflet. În acest spațiu este mișcare și se aude chiar zgomotul unei respirații – atât de puternic, încât nu poate fi vorba doar de respirația mea. Sunt supravegheat. Mă uit peste tot în jur, dar văd același lucru în fiecare direcție – imaginea mea în oglindă, amenințătoare și încordată. Nu îmi este clar ce ar trebui să fac în continuare.

Îmi îndes ciocanul sub braț și scot fotografia din buzunar. Degetele mele de la picioare sunt amorțite. Sunt sigur că un anumit *lucru* se apropie din ce în ce mai mult de mine, dar eu nu pot vedea în oglinzi altceva în afară de mine. John și Grace se uită la mine din fotografie și nu mă ajută cu nimic în această privință. Neîndemânatic, scap fotografia, dar în loc să încerc să o recuperez, trag ciocanul de sub braț și îi testez din nou greutatea în mână.

Uite că vine.

Și atunci îl simt, ca și cum cineva mi-ar trasa o linie apăsată pe spate. Strig, mă răsucesc și mă zbat, dar nu este nimic în spatele meu. Pot simți urma acelui arc pe trup și, în curând, atingerea aceea se transformă în mâncărime. Mâncărimea devine arsură. Arsura se transformă într-o durere cumplită. Cămașa începe să mi se lipească de spate. Mă întorc și cercetez oglinzile, dar, din nou, nu văd decât propria imagine – iar chipul îmi e mai calm decât aș fi crezut. Picioarele îmi sunt slăbite, lipsite de coordonare. Durerea este acum o adevărată tortură și un lichid îmi inundă spatele. Mai rău, pot simți acel lucru apropiindu-se.

Iată că vine din nou.

Fac primul și singurul lucru care îmi vine în minte: balansez ciocanul și-l izbesc de un perete.

•

Într-o clipă, temperatura începe să crească și spațiul reflectat de oglinzile rămase întregi se comprimă, oglindind doar lemnul și sticla spartă. Încerc fiecare perete până când îl găsesc pe cel care glisează în sus, apoi arunc ciocanul și lanterna pe podea, în fața mea, și mă târăsc afară din cutie. Când întind brațul ca să-mi pipăi omoplații, scot o mână plină de sânge. Corpul meu pare să încerce să vomite, dar regurgitez doar un pic de cafea și de

sos. Îmi șterg gura cu mâna curată, îmi mușc buza și încerc să mă opresc din tremurat. Un sunet îmi atrage atenția și mă întorc.

Un șobolan cu pete albe și negre stă pe podeaua cutiei stricate – docil, privind afară, adulmecându-mă cu nasul lui rozaliu. Cunosc acest șobolan. E Buddy.

Aceasta este singura cale de întoarcere pentru noi, scria în bilet.

Găsesc cuștile de șobolani stivuite în dulapul din dormitorul principal, sub câteva dintre hainele lui John. Îmi scot hanoracul rupt și îl înlocuiesc cu jacheta neagră a lui John. Sângele este deja lipicios de-a lungul rănii dureroase, dar cel puțin nu mai curge atât de abundent. Mă întorc în cel de-al doilea dormitor cu o cușcă și îl ridic pe Buddy așa cum m-a învățat John: cu degetul mare și cel mijlociu susținându-i picioarele din față, în timp ce degetul arătător îi fixează ușor partea din spate a gâtului. Buddy pare calm și fericit să se vadă înapoi în cușca lui.

După aceea scot șipca cu mânere a cutiei și piesa opusă acesteia, cea cu oglinda distrusă. Folosesc ciocanul pentru a îndepărta fragmentele pe jumătate rupte din lemn și sprijin cei doi pereți ai cutiei de canapeaua din camera de zi. Cu mătura din bucătărie, strâng cioburile de sticlă într-un colț. Apoi, bucată cu bucată, dezasamblez restul cutiei. John a folosit caneluri și îmbinări demontabile în loc de cuie, astfel încât totul se dezasamblează perfect.

Transport pereții cutiei, agenda albastră, cutia mai mică – cea cu gaura de cauciuc –, sacul plin cu pământ, săculeții, ciocanul și cușca lui Buddy în jos, pe scări, până la mașină. Piesele de lemn sunt mult prea mari pentru a încăpea în interior, așa că le prind pe acoperișul mașinii cu niște cabluri bungee din portbagaj. Stivuiesc cele șase bucăți de lemn cu atenție, dar tot mă tem că oglinzile se vor sparge. Când termin, mașina e aproape la fel de înaltă pe cât este de lungă.

Apoi, smulg fotografia cu John și Grace dintre cioburile de sticlă și o pun în buzunarul de la spate, atent să nu o pătez cu sângele care îmi curge. Proprietarul urcă pe scări în timp ce eu mă pregătesc să părăsesc apartamentul pentru totdeauna. Mă simt amețit, iar rana lungă de pe spate necesită să fie bandajată.

— Gata, spun eu.

Proprietarul se uită pe rând când în interiorul apartamentului, când la mine.
— Cum adică gata? Este încă plin cu rahaturile lor.
— Am luat tot ce am putut, îi răspund eu.
Buzele lui se strâng și capul i se lasă în jos.
— Vei curăța complet locul acesta. Acum.
— Trebuie să merg la spital.
— Nu-mi pasă nici dacă ești pe moarte…
— Du-te dracului, îl întrerup. Am auzit deja această poveste. Ne vedem mai târziu.
Pornesc împleticindu-mă spre ușa de la intrare.
— Nu ar fi trebuit să le închiriez în veci apartamentul, strigă el. Am știut că era o piază rea de cum am cunoscut-o.
Mă opresc la jumătatea drumului, pe scări. Covorul e murdar – resturi de gumă, aplatizate și înnegrite de timp. Mă întorc spre el. Spatele îmi țipă de durere.
— Ce-ai spus? întreb printre dinți.
Mâinile îmi sunt strânse în pumni ca niște bile de os, una încă mânjită de propriul sânge.
— Ce-ai spus despre sora mea?
Rânjetul lui devine nervos, ezitant.
Urc o treaptă. Apoi încă una.
— Tu du-te, zice el, încrucișându-și brațele. Ieși naibii afară! Crezi că vreau să rămân pe cap cu problemele lor? Nu crezi că asta e o problemă pentru mine?
— Ce-ai spus despre sora mea?
Buzele lui se mișcă puțin, dar nu îmi aud decât pulsul în urechi.
Până să ajung la ultima treaptă de sus, proprietarul s-a strecurat deja în apartament. Închide ușa și o încuie. Stau timp de câteva secunde pe palier, apoi scuip pe podea și mă duc înapoi la mașină.

2007

John a început să construiască în ziua în care l-am luat de la spital.
Era prea devreme pentru oricine ar fi sunat, iar în afară de asta, nu voiam să o trezesc pe Nicole, așa că mi-am ignorat

telefonul când a început să bâzâie. Lumina zorilor abia începea să pătrundă în locuința de la subsol. Atunci când telefonul a bâzâit din nou – de undeva din blugii mei de pe podea –, m-am dat jos din pat și am început să caut prin buzunarele acestora. Apelul ajunsese deja în mesageria vocală, dar am putut vedea că ambele apeluri erau de la John. Mesajul lui spunea: „Salut, străine. Azi, pe la zece și jumătate, îmi fac externarea. Ar fi bine să ne vedem. Ai grijă”.

Nicole nu s-a mișcat când m-am trezit – nu a deschis ochii și nici nu a început să se întindă sau să zâmbească. Stătea acolo ghemuită și nemișcată. Bretonul portocaliu îi acoperea fruntea, iar pielea îi părea uleioasă. Cearșafurile erau date în lături și îi lăsau expus unul dintre picioarele ei frumoase și lungi. Mâinile îi erau strânse sub bărbie, ca ale unui boxer, dar pe chipul ei nu se citea nicio încordare. Mi-am spus că era singurul moment al zilei în care chipul ei oglindea o asemenea liniște. M-am gândit că îmi plăcea mai mult atunci când era adormită. Uram aceste gânduri, așa că m-am îmbrăcat și am părăsit apartamentul fără să-mi iau rămas-bun.

Vara fusese una dintre cele extreme – o căldură clasică de Toronto în unele zile și furtuni torențiale în altele. În timp ce urcam treptele până la nivelul solului, am observat că cerul de august era mai mult cenușiu – foarte întunecat în est, anunțând cel mai probabil o ploaie. Frunzele curmalului japonez apăruseră mai târziu anul acesta, copacul părea să aibă acum o coroană bogată, după cum se înălța în micul său pătrat de pământ. Copacul era probabil recunoscător pentru vremea care se anunța – spre deosebire de mine.

Spitalul de neuropsihiatrie se afla la doar trei sau patru străzi de casa mea, la Bathurst, o distanță pe care oamenii din Toronto o numesc uneori „la un bloc”. În ultimele două luni, John fusese „exilat” între spital și un centru de tratament pentru dependențe și sănătate mintală. În unele zile, când îl vizitam, făceam câte o excursie de o zi peste drum, la cafenea, unde sorbeam o poșircă oribilă, de culoare cenușie, râzând șovăielnic și, ocazional, tăcând lungi perioade de timp, pentru a jeli fiecare în felul lui. Cartierul era plin de viață la zece dimineața. Magazinul alimentar vietnamez avea deja stivuite cutiile de bok choi[1] și de ardei peste lădițele cu lapte. Clubul de noapte Euro,

[1] Varză chinezească (n.tr.).

servind acum drept loc de întâlnire pentru fanii genurilor indie sau punk, avea ferestrele de la stradă deschise în încercarea de a scăpa de mirosul de bere și de lămâi verzi putrezite. Am văzut prin ferestrele restaurantului de lux că era plin de oameni, care veniseră acolo pentru gustarea lor săptămânală dintre micul dejun și prânz. Managerul îi oferise lui Nicole poziția de bucătar-șef acolo, dar ea spusese că nu voia să lucreze atât de aproape de casă. Spitalele mă făceau întotdeauna să mă gândesc la anul în care Grace se răsese în cap, la nopțile în care mă trezeam, pe la zece sau unsprezece ani, și descopeream că eram singur în casă, toată lumea fiind din nou la camera de urgență.

Atriumul spitalului era la fel de plin ca și strada de afară, nu aveam idee cum să-l găsesc pe John, așa că m-am oprit lângă un dozator cu dezinfectant și mi-am pulverizat puțin pe mâini. Așa m-a găsit el – frecându-mi palmele și încercând să accelerez evaporarea, stupid și ciudat. M-a îmbrățișat și mi-a spus: „Miroși a alcool pentru frecții”.

•

Mama și tatăl lui John se născuseră în Coreea de Sud. Se căsătoriseră și plecaseră în Canada, în anii ’70, îndepărtându-se de politica din acel moment din țara lor de origine. Se stabiliseră într-o suburbie numită Oshawa, aflată la aproximativ o oră de oraș, în zona de est, și preluaseră dreptul de proprietate al unui magazin universal local. Se luptaseră ani la rând, dezvoltând mai multe afaceri mici, chiar înainte de a se gândi la copii. În cele din urmă, avuseseră doar un singur copil – un băiat liniștit și șovăielnic, care nu semăna deloc cu cel care avea să devină prietenul meu.

După cum o descrisese John, viața lui de adolescent fusese împărțită între a lucra part-time la benzinăria părinților să-i și a citi benzi desenate la subsol. Avusese câțiva prieteni în timpul anilor de liceu, alți puști fusiformi care îi împărtășeau interesul pentru muzica zgomotoasă și jocurile video, băieți cărora nu părea să le pese sau să observe că el era unul dintre singurii copii „non-albi” de la școală. Cei mai mulți dintre acești prieteni dispăruseră când John plecase la universitate.

Alegerea lui, universitatea din Waterloo, fusese un mesaj pentru părinții lui. La momentul acela, tatăl său suferise deja un infarct, mama lui se ocupa cum putea de cele trei afaceri pe care le dețineau, iar John nu avea niciun interes să urmeze

tendințele antreprenoriale ale familiei sale. Waterloo era la o oră și jumătate distanță cu mașina de orașul lui natal, dar suficient de departe pentru ca el să nu poată veni acasă în mod regulat, ca să lucreze la magazinele familiei sale. Astfel, se afla în afara zonei de presiune parentală – un spațiu în care el își putea exercita independența. Mama și tatăl lui fuseseră dezamăgiți că John nu alesese o universitate mai prestigioasă, undeva mai aproape de casă – un loc precum Toronto –, dar erau încântați de faptul că voia să se specializeze în disciplinele practice, ca de exemplu criptarea datelor și matematica. El excela la toate cursurile și, datorită acestui lucru, familia nu îi reproșa nimic.

După cum spunea chiar el, această nouă locație era o oportunitate de a se reinventa. Schimbase benzile desenate cu înotul și invizibilitatea socială cu spectacolele live și dansul. În comparație cu colegii lui, John era fermecător și optimist. Găsise un loc pentru practică în Toronto și petrecea jumătate din fiecare an în oraș, contribuind la o aplicație de editare foto, care urma să fie accesibilă prin internet. Foarte spilcuit și locuind în centrul orașului, incapabil să viziteze des Oshawa din cauza muncii sale, începuse să-și facă prieteni. Atunci când Grace îl întâlnise prima dată, mi-l descrisese drept „un tip simpatic, îmbrăcat drăguț, cu umeri drăguți”.

•

M-am desprins din îmbrățișare și am spus:

— OK, OK.

El s-a dat înapoi un pic și a zâmbit. Părea să-și fi pierdut puțin din masa musculară și avea cearcăne clare sub ochi, dar părea mai calm decât m-aș fi așteptat. Avea părul aranjat și pieptănat într-o parte și era îmbrăcat cu jacheta lui neagră de primăvară.

— Deci, care e planul? l-am întrebat.

— Mă întrebam dacă ai putea să mă duci la magazinul de echipamente de lângă locuința ta, a spus el.

— Magazin de echipamente?

El a dat din cap, păstrându-și zâmbetul pe buze.

Am ridicat din umeri.

— Ai nevoie de multe lucruri? Adică, vom avea nevoie de mașina mea?

— Dacă nu te deranjează, a spus el.

Plimbarea mi s-a părut mai lungă decât era de obicei, când mergeam spre spital. El a început să se apropie de casă când am ajuns pe strada mea, dar eu i-am făcut semn spre mașină.

— Ce face Nicole? m-a întrebat el.

— Bine. E bine.

Ne-am urcat în mașină și am pornit motorul. În tot acest timp, el s-a uitat întruna la mine – strategia lui obișnuită pentru a mă face să vorbesc.

— Știi că e un rahat cu Nicole și cu mine, am spus.

El a încuviințat din cap.

— Începutul sfârșitului sau sfârșitul începutului?

— Cine știe? am râs. Iisuse, tu ești cel care tocmai a ieșit din spitalul acela nenorocit. Ce mai *faci*? Nu am nicio idee despre modul în care ar trebui să mă ocup de aceste lucruri.

— Te descurci foarte bine, a spus el.

Interiorul magazinului de echipamente era un adevărat haos vizual – un colaj de texturi, culori și forme. John a tras din stivă un coș de sârmă pentru cumpărături și mi-a făcut semn să procedez la fel. Nu se grăbea, dar părea să nu știe exact ce căuta: clei pentru lemn, cuie lungi din oțel, o daltă cu lamă boantă, bucăți de hârtie abrazivă. Nu știam cum se numesc unele dintre celelalte instrumente alese de el. Preferatul meu dintre toate uneltele acelea era un ciocan argintiu greu, cu mâner din cauciuc negru. El a pus ciocanul în coșul meu, dar eu l-am ridicat, balansându-l de câteva ori în mâna dreaptă în timp ce continuam cumpărăturile.

El a discutat despre lemn cu casierul și, în cele din urmă, a cerut niște balsa, pentru practică, și a decis să ridice niște lemn de mahon mai târziu, pentru un lucru anume. Nu mi-a explicat despre ce era vorba. Au existat și câteva discuții cu privire la oglinzi. John l-a întrebat pe vânzător dacă nu cumva avea și altceva decât ceea ce se vedea pe rafturi, dar în cele din urmă s-a declarat dezamăgit. N-am spus un cuvânt în magazin, doar am privit și am așteptat un indiciu cât de mic cu privire la ceea ce plănuia să facă. Nu a apărut niciunul. Fața lui a rămas prietenoasă ca întotdeauna, calmul său, la fel, de neclintit. După ce obiectele au fost încărcate în mașină și am pornit spre nord, l-am întrebat într-un sfârșit:

— Despre ce a fost vorba?

— Ce vrei să spui?

Avea același zâmbet pe buze.

— Pun pariu că ultima dată când ai folosit un ciocan erai la liceu, la cursul de tâmplărie.

— Nu am urmat acele cursuri. Am preferat orele de lucru manual, a chicotit el. E un hobby nou. Am petrecut ceva timp pe internet, într-o vacanță mentală.

Am scrâșnit din dinți, apoi am înghițit în sec. Vacanță. Cuvântul nu-mi suna prea bine, având în vedere tot ce se întâmplase. Tot ce se întâmplase cu Grace.

Tramvaie. Trafic. Strada College. Am trecut pe lângă Shifty și mi-am dorit să fim înăuntru, mâncând sau bând, împreună cu John și cu Grace, care să facă haz de mine pentru că nu știam muzica – doar un alt grup de adulți din cartierul acela care pretindeau a fi copii. Niciodată nu am reușit cu adevărat să retrăim *zilele noastre bune de altă dată*.

— M-am gândit că puțin efort fizic mi-ar face bine, a continuat el. Asta mă împiedică să mă gândesc la Grace. Ține lațul, pastilele și lamele de ras departe de mâinile mele.

A chicotit din nou. Îmi simțeam maxilarul încordându-se pe sub piele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, asta e un soi de glumă pentru tine sau ce?

Mă simțeam nepregătit pentru toate astea. Grace era psihologul, nu eu. Și, în plus, uram faptul că, din cauza lui, eu păream cel agitat, cel instabil.

— Ar trebui să vorbim despre asta, a spus John apoi cu voce tare. Ce crezi?

Mi-am scărpinat barba nerasă de o săptămână și am scuipat afară, pe fereastră.

— Uite ce e! Dacă e așa, începe tu. Ai mai auzit ceva de Grace?

— Nu. Bineînțeles că nu.

Exista o parcare foarte aproape de apartament, chiar în mijlocul străzii Bloor – o stradă mereu aglomerată. Am scos amândoi cumpărăturile de pe bancheta din spate. John a rămas pe trotuar în timp ce pietonii treceau pe lângă el.

Apoi a spus:

— A plecat. Și cred că asta e ceva ce trebuie să înțelegi.

L-am lăsat lângă mașină, mi-am făcut drum spre intrarea în apartament și am așteptat. Zâmbetul lui se transformase dintr-

unul înțelegător într-unul plin de milă. Mi-a deschis ușa, iar eu am început să urc scările, călcând apăsat.

— A plecat, am spus eu. Ce naiba înseamnă „a plecat”? Cine pleacă așa, pur și simplu, și nu-și ia cu el telefonul mobil sau cartea de identitate, ori cardul de credit sau ceva bani de buzunar? Cine nu-și face bagajele și nici măcar nu se deranjează să-și avertizeze părinții? Cine își lasă fratele să-i rezolve toate problemele și să se ocupe de iubitul rămas singur?

Am pus pungile de cumpărături pe treapta de sus și m-am așezat obosit cu picioarele atârnând în jos, pe scări. John a lăsat pe trepte lemnele pe care le ținea în brațe, așezându-se – cu dificultate, din cauza constituției sale masive – lângă mine.

— Nu vreau să intru, am spus eu.

El mi-a pus mâna pe ceafă.

Holul mirosea a fum de țigară.

— Îmi dau seama că ești supărat, a zis el. Nu înțelegi. Te simți trădat de acțiunile lui Grace, de egoismul meu.

— Da. Exact. Simt că amândoi sunteți niște ticăloși egoiști.

— Îmi imaginez că ești trist. Ești furios. Îngrijorat.

— Gata cu vorbele astea de psiholog, am spus eu. Nu vreau să fac terapie.

A râs încetișor.

— Îmi pare rău. Pentru mine asta a fost lingua franca[2] luni la rând. Sunt sincer, atâta tot.

Puteam auzi viața continuând pe strada Bloor – mugetul motoarelor, huruitul de la metrou, vocile entuziasmate care răzbăteau din restaurantele de sushi de mai jos.

— Să-i spunem altfel, atunci, a zis el. Sinucidere. Grace s-a sinucis. Asta a vrut ea să ne transmită, cred eu.

Ce cuvânt urât! Cel mai urât. *Sinucidere*.

Fața lui nu reușea să exprime nicio emoție, păstrându-și indiferența.

— Iar eu nu am putut gestiona această situație, nu am avut cum să-i fac față. Mi-am făcut rău, la rândul meu, iar în retrospectivă pot spune că am încercat să mă sinucid și eu.

Apoi a luat mâna de pe gâtul meu. Uitasem deja că mâna lui era acolo. După aceea s-a ridicat și a deschis ușa apartamentului.

— Hai! a zis. Nici pentru mine nu va fi ușor, să știi.

---

[2] Limbă vehiculară (n.tr.).

•

Grace era peste tot. Un cuier plin cu îmbrăcăminte de exterior – neagră și grosolană. Hainele ei – puse unele peste altele într-un morman – în dormitorul lor. Șamponul și articolele ei de toaletă împrăștiate peste tot în baie. Punguța ei cu marijuana uitată deschisă pe masă. Cinci sau șase tipuri diferite de cafea instant, toate aruncate pe bufetul și pe masa din bucătărie sau îngropate în dulapuri. Adora cafeaua instant.

Dar prezența ei se simțea cel mai mult în al doilea dormitor. Oglinda înrămată, acum distrusă, ocupa cea mai mare parte a peretelui, fisurile înconjurând punctul central al impactului. O mică etajeră era plină cu cărțile lui Grace, cotoarele lor fiind în mare parte scorojite din cauza manipulării brutale, specifice ei.

M-am întors în camera de zi, unde John stătea pe vechea canapea tapițată, uitându-se în sacoșa cu echipamentele pe care le cumpărase.

— Mama încă se așteaptă să o vadă intrând pe ușă, i-am spus. Asta o mistuie, să știi, în ciuda relației pe care au avut-o. Fără nicio dovadă, eu nu știu ce să cred. Trupul ei nici măcar nu există. Mama nu are idee de ce ar fi vrut Grace să se omoare. Dacă asta e ceea ce s-a întâmplat. Și știi ce? Nici eu nu sunt prea sigur.

Pentru el era o invitație să vorbească, să se descarce și să-și aline durerea. În schimb, fața lui s-a crispat.

— Aș vrea să am ceva să-ți spun, a răspuns. Aș vrea să știu ceva care să te poată ajuta.

Mi-a susținut pentru scurt timp privirea, apoi s-a uitat în jos.

Mi-am dres glasul.

— OK, deci ce vei face acum?

— În câteva săptămâni începe școala.

— Te duci înapoi? am întrebat.

El s-a ridicat de pe canapea și a dus sacoșele și bucățile de lemn în cel de-al doilea dormitor.

— Desigur, a răspuns el. Vreau să termin ceea ce am început încă vreo doi ani și va trebui să mi te adresezi cu „domnule doctor”.

— Pe toți dracii, am râs eu, dar imediat ceva mi s-a părut în neregulă. Ascultă, ești în siguranță? Ai de gând să-ți faci rău din nou, sau ce?

— Sunt bine. S-a dus la bucătărie și a turnat apă într-un ceainic electric. Pot să mă descurc, a adăugat el.

— Oamenii nu se fac bine dintr-odată.

S-a întors apoi în camera de zi.

— Care este *prognosticul* tău?

Am râs din nou, iar de data asta chiar m-am simțit un pic mai bine.

— Nu începe din nou cu porcăria asta, cu *prognosticul*.

— Am destule motive să trăiesc, a spus el. Cine o să mai aibă grijă de șobolani? Și apoi, cineva trebuie să le aducă un omagiu și morților – de asta am luat lemnul și uneltele. Aș vrea să-i construiesc ceva. Cafea? Aș prefera să o folosesc decât să o arunc.

M-am apropiat de ușa apartamentului.

— Nu. Urăsc porcăria aia. Oricum, am de gând să plec.

Cuvintele lui parcă rămăseseră agățate în aer. *Un omagiu adus morților*.

— Ai grijă, bine? mi-a zis el.

— Desigur. Mai degrabă *tu* să ai grijă.

În timp ce coboram pe scări, îndreptându-mă spre ușa din față a clădirii, ridicându-mi blugii căzuți pe șolduri și trăgându-mi în jos tricoul, el a strigat după mine:

— Începi să arăți foarte torontonian, apropo.

Am deschis ușa de la intrare și am privit înapoi, frecându-mi bărbia țepoasă.

— Da, da. O neglijență temporară, atâta tot.

•

Începuse să plouă, dar destul de încet. Telefonul meu era pe bordul mașinii. Aveam trei apeluri pierdute, toate de la Nicole. Aveam să fiu pedepsit pentru asta. N-am sunat-o înapoi – doar mi-am închis telefonul și l-am pus din nou pe bordul mașinii. Pe drumul spre casă, în timp ce îmi priveam ștergătoarele mișcându-se ritmic pe parbriz, am început să mă simt din ce în ce mai neliniștit. Am început să derulez în minte conversația pe care o avusesem cu John și am întors-o pe toate părțile, analizând ce nu sunase în regulă.

M-am oprit la replica lui despre Grace: *Aș vrea să am ceva să-ți spun. Aș vrea să știu ceva care să te poată ajuta.*

Era ceva la replica asta – poate că nu era o minciună, dar nu părea tot adevărul. El dăduse greș. Știa ceva despre Grace, dar

nu credea că asta m-ar fi ajutat. Am simțit cum obrajii îmi devin din ce în ce mai fierbinți și o mâncărime sâcâitoare mi se instalează de-a lungul coloanei vertebrale. Oare ascundea ceva de mine – prietenul lui cel idiot? De ce nu mă gândisem niciodată la asta? Oare doar îmi imaginam aceste lucruri? De ce nu insistam niciodată? De ce nu făceam mai multe presiuni asupra oamenilor? Am strâns din dinți și mi-am plimbat limba uscată pe cerul gurii.

Am pierdut încă un apel în timp ce conduceam, dar l-am prins pe ultimul după ce am parcat.

— La naiba, care-i problema ta? am auzit-o pe Nicole.

Am găsit apartamentul de la subsol gol, cu patul nefăcut. M-am târât sub cearșafuri și am tras adânc aer în piept. Pernele miroseau a portocale. Am dormit până târziu în ziua aceea și am făcut pace cu Nicole când am văzut-o mai târziu.

2006

Mă trezisem devreme și plecasem la vest de Winnipeg, care se afla la mijlocul traseului meu. Deja parcursesem aproximativ două mii de kilometri de la Vancouver, dar mai aveam încă două mii până să ajung în oraș. Indiferent cât de bătrân eram, indiferent unde locuiam, exista doar un singur loc pe care-l consideram „oraș”. Trecând din Manitoba în Ontario, de la câmpiile nesfârșite la dealurile mici și încăpățânate și la copacii noduroși din provincia mea de reședință, am simțit o schimbare în suflet. Am condus pe tot parcursul zilei, mormanul de ambalaje din plastic devenind din ce în ce mai mare pe bancheta din spate. Peisajul era alcătuit din șanțuri înguste, pereți erodați de stâncă, pâraie sinuoase și două lacuri mari, plante perene și mesteceni plini de culoare, linii de înaltă tensiune ce păreau interminabile. În seara aceea am comandat cartofi prăjiți la un restaurant chinezesc aflat lângă autostradă, scufundându-i într-un sos dulce-acrișor, stors dintr-un pachet de plastic pe un șervețel bej.

Am pornit din nou la drum și am condus toată noaptea, cântând cât mă ținea gura odată cu aparatul stereo din mașină. Grace știa că vechea mea mașina nu avea nicio intrare auxiliară pentru MP3 player, așa că-mi trimisese câteva CD-uri prin poștă

pentru călătoria care urma. Aproape că învățasem fiecare melodie, fără să știu vreuna dintre formații. Pentru o melodie, în special, îmi trebuiseră o mulțime de repetiții, dar acum o cântam cu vocea aceea masculină răgușită:

Nu ne așteaptă niciun viitor

În adâncul mărilor cu apă dulce
O să găsesc uitarea mea
Acolo unde apa întâlnește copacii.

Am mers cu mașina până când cerul a devenit verde-închis și am privit cum soarele și stelele au împărțit orizontul timp de o jumătate de oră. Am continuat să conduc, știind fiecare clișeu al călătoriei prin țară, fiecare cuvânt răutăcios pe l-aș fi putut auzi de la Grace. Dar am condus oricum. M-am oprit doar pentru cafea, chipsuri, tortilla și benzină – și ca să o enervez. Am condus până când pielea mi s-a acoperit de un strat de jeg, până când ochii mi s-au împăienjenit, devenind nesiguri, și până când, în cele din urmă, am început să trec pe lângă indicatoare cu nume de orașe pe care le mai vizitasem și înainte. Am mers șerpuit între Georgian Bay și lacul Simcoe, apoi am trecut de Barrie și de nemărginita expansiune urbană. Fără indicatoarele rutiere nu ai fi avut cum să-ți dai seama unde se terminau suburbiile și unde începea orașul. Am luat-o pe Don Valley Parkway în inima orașului și am reușit, după mari eforturi, să intru pe Bloor. Eram treaz de ore bune, după aproape o zi întreagă de condus. Aveam douăzeci și patru de ani când m-am mutat la Toronto.

•

— Alo?
— Grace…
— Conduci în timp ce vorbești la telefon?
— Da.
— Ești un idiot. O să omori pe cineva.
— Grace, unde mă duc?
— Bloor și Bathurst. Unde ești?
— Pe strada Bloor. Și… Dufferin?
— Ai ratat intersecția. Întoarce și parchează acolo unde vei vedea indicatorul de Bathurst. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu conduce în timp ce vorbești la…

— La revedere, atunci.

Clic.

•

Grace era povestea de succes a familiei noastre și, de asemenea, furtuna care atârna deasupra capetelor părinților mei. Era cu trei ani mai mare decât mine – în toate privințele. Când avea șapte ani, iar eu aveam doar patru, Grace era o înotătoare înnăscută, făcea mari progrese în studiul pianului, știa tabla înmulțirii până la treisprezece și le ținea piept părinților mei pentru fiecare detaliu al vieții ei. Eu, pe de altă parte, foloseam ocazional latura unui creion colorat pentru a trasa cercuri stângace pe o bucată de hârtie glasată și, în general, eram considerat puștiul „fericit”.

Când Grace avea zece ani, iar eu șapte, a câștigat premiul întâi la concursul regional de dezbateri pentru o prelegere convingătoare pe tema gazelor cu efect de seră, în care a făcut o glumă, spunând că mama ei numea mereu acest lucru „global *warning*”[3]. Pentru ea, succesul academic extraordinar de care s-a bucurat întotdeauna a fost mereu asociat cu câte un cumplit conflict familial. Eu am renunțat la înot după un an, la pian după o săptămână și nici acum nu știu tabla înmulțirii până la treisprezece, dar părinții mei erau prea absorbiți de certurile lor și de nesupunerea lui Grace pentru a-și mai face griji în această privință. Singura mea aptitudine academică era – și continuă să fie – lectura, cu toate că pasiunea lui Grace pentru biologie îmi stârnise și mie interesul pentru această știință o scurtă perioadă de timp.

Când Grace avea treisprezece ani, iar eu împlinisem zece, lupta ei cu părinții noștri a ajuns la apogeu. Ea le-a întors spatele definitiv și a renunțat chiar și la dragostea ei pentru știință. Pe brațele și pe coapsele ei au început să apară plasturi, iar excursiile la spital au devenit ceva normal pentru ea și părinții mei. Am fost ținut departe de aceste probleme, de parcă intențiile ei de autovătămare corporală ar fi fost contagioase, dar îi auzeam adesea din camera mea pe părinții mei strigând și întrebându-se de ce făcea Grace astfel de lucruri – ei înseși și lor, în același timp. Grace a renunțat apoi la normele de gen, s-a ras în cap și a început să poarte bustiere sport în loc de sutiene

[3] Joc de cuvinte: „amenințarea globală” (global warning) în loc de „încălzirea globală” (global warming) (n.tr.).

cu inserție metalică. Și, după ce perioada cu țipete și urlete s-a terminat, ea nu a mai vorbit cu niciunul dintre noi, deși de cele mai multe ori, după-amiaza, încă stătea cu mine, corectându-mi tăcută temele înainte de sosirea părinților mei, care ne întrerupeau. În unele nopți mă trezeam și o găseam dormind alături de mine, deasupra păturilor.

Când avea șaisprezece ani, iar eu aveam treisprezece, Grace a revenit la normal. Și-a lăsat din nou părul să crească, a început să poarte rochii, eclipsându-i intelectual pe toți colegii ei la orele de la școală și manifestând un dezinteres amuzat față de băieții de vârsta ei. Era considerată cea mai atrăgătoare și mai intangibilă fată de la liceul la care învăța. Mai existau încă unele crize ocazionale, dar acum Grace și părinții mei se ignorau reciproc în cea mai mare parte a timpului. Singura mea realizare din acel an a fost descoperirea colecției de reviste Playboy a tatălui nostru, ascunse într-o cutie, sub canapeaua pe care el dormea acum în cele mai multe nopți.

În acel an, Grace mi-a cumpărat de ziua mea ediția din 1950 a romanului *De veghe în lanul de secară* și, iubitoare, mi-a aruncat pantalonii de trening.

Când a făcut nouăsprezece ani, iar eu șaisprezece, Grace mi-a spus că divorțul părinților noștri era iminent și că ea se aștepta de mult timp la asta. Tatăl meu s-a mutat în suburbii, la vest de Toronto, iar eu am rămas cu mama, în suburbiile din est. În anul acela am luat primul meu „A” la liceu, la limba engleză. Nefiind persoana care să rămână mai prejos, Grace a acceptat o bursă completă la Universitatea din Toronto. Și, culmea, eu a trebuit să trăiesc alături de niște indivizi din clasa a unsprezecea și a douăsprezecea care-mi spuneau „sora ta e bună rău”. Înainte de a pleca în acel an, ea m-a surprins cerându-mi să nu mă mai împotrivesc părinților noștri.

Poate că Grace mi-a eclipsat toate realizările majore, dar ea era modelul meu, dovada că familia noastră era capabilă de măreție, chiar dacă era o familie cu probleme. Plecarea ei din viața mea a fost dureroasă, dar asta nu mi-a diminuat deloc loialitatea față de ea, nici nu a făcut să dispară amintirea că eu fusesem colegul ei de suferință de-a lungul celor mai dificili ani ai copilăriei noastre.

După ce a plecat la universitate, am primit doar frânturi de informații de la ea. *Lista lui Dean. Studentă la două specializări.*

Vorbitor invitat. Coautor. Nici măcar nu știam despre Grace că era scriitor academic. Și apoi, mama bucuroasă nespus mi-a zis că *Grace se întâlnește cu un băiat* – un anunț care sugera, de fapt, că *Grace nu este lesbiană*. Apoi a menționat că *Grace se întâlnește cu un băiat oriental*, o precizare care avea propriile conotații și sugestii. La momentul acela, mă hotărâsem să plec la noua casă a tatălui meu, cu speranța să termin liceul și să scap de mama.

Deși eram la doar o oră de Grace, distanța psihologică din Toronto până în suburbiile sale era atât de mare, încât ar fi putut la fel de bine să locuiască pe cealaltă parte a continentului. În anul 2002 m-am mutat în Vancouver, iar de atunci chiar am fost pe cealaltă parte a continentului.

Abia în 2006, la opt ani după ce Grace s-a înscris la universitate, am ajuns să locuim din nou în același oraș.

•

Cerul era peste măsură de luminos în ziua aceea fierbinte și, imediat ce am ieșit din mașină, am început să transpir. Chiar și pe strada aceea lăturalnică, mai liniștită și mai umbroasă decât altele, datorită copacilor bătrâni care o străjuiau, aerul era înăbușitor, greu și lipicios, iar simplul gest de a-mi întinde oasele a provocat apariția unor broboane de sudoare, care au început să mi se prelingă în jos, pe coaste. Eram ud leoarcă de sudoare când m-am apropiat de duba albă în mișcare, conținutul acesteia fiind aproape evacuat în acel moment, și se părea că lui John și prietenilor lui Grace nu le era deloc mai bine în căldura aceea.

În ochii mei, cei trei prieteni arătau ca niște inadaptați, fiecare fiind un soi de ciudat de la circ. Unul era un băiat uriaș, numai piele și os, cu niște pantaloni cu vipușcă în loc de blugi și cu față de pește, dar destul de drăguț în felul lui. Pe fată nu puteam să o încadrez în nicio categorie etnoculturală: avea părul castaniu, la fel ca ochii și tonul pielii, și era îmbrăcată toată în denim, de sus până jos. Și, aplecat de la mijloc în spatele dubei în mișcare, era și ultimul individ – un tip cu ochii ascunși în spatele ochelarilor de soare stil aviator, având o cămașă cu mânecile tăiate și blugii lăsați pe șolduri, cu linia dintre fese la vedere.

El a fost cel care m-a observat. S-a ridicat, s-a uitat lung la mine, iar când a vorbit, în cele din urmă, vocea lui a sunat aspru ca o piatră într-o cutie.

— Să fiu al naibii, arăți la fel ca Grace.

Toți trei s-au întors spre mine, părând să analizeze toate detaliile moștenirii mele genetice.

— Doar la ochi, a spus fata. Ai văzut-o vreodată pe Grace zâmbind atât de stupid? Puștiul ăsta e cel mai dulce din familie.

Ea a tras cu o singură mână un fotoliu tapițat din spatele dubei și s-a îndepărtat. M-am întrebat cum se putea apleca în niște blugi atât de strâmți.

Tipul cu cămașa fără mâneci a sărit din dubă, și-a șters praful de pe umărul gol și mi-a întins o mână.

— Tu ești fratele cel ratat, atunci? a întrebat el zâmbind.

— Eu sunt acela, i-am spus.

I-am strâns mâna.

— Iar eu sunt prietenul cel ratat. Brian.

Strângerea lui de mână era puternică și prietenoasă.

S-a întors apoi spre tipul înalt.

— Vin aici, Steve, slăbănog nenorocit ce ești!

Steve pășea ca o gazelă, iar mâna lui enormă era moale și ezitantă.

— Oh, bună! Scuze, nu mă simt în largul meu cu marfa asta.

Fata dusese deja fotoliul după colț, în apartament, și venise înapoi. Ea a pus ușor mâna pe pieptul lui Steve – un gest delicat de afecțiune – și la împins din drum. Apoi s-a întors spre mine.

— Mă bucur să-l cunosc, în cele din urmă, pe fratele mai mic. Și tu ești o pacoste la fel de mare ca sora ta?

— Și eu, am rostit eu indiferent. Iar tu ești?

— Lee. Doar că eu nu sunt o pacoste.

A zâmbit, a dat din cap și a luat o cutie din dubă.

Steve a pus mâna pe un coș și a urmat-o ca un cățeluș îndrăgostit.

M-am întors spre Brian și l-am întrebat în glumă:

— Și unde e persoana pe care tu o consideri specială?

— Ha! De ce naiba m-ar interesa așa ceva?

M-a privit peste ramele ochelarilor de soare, cu lentile oglindă. Apoi a râs din nou și m-a bătut ușurel pe piept cu dosul palmei.

— E cald ca naiba afară, nu-i așa?

Niciunul dintre băieți nu era proaspăt bărbierit, iar Lee nu era machiată deloc. Nu păreau nici sportivi, nici profesioniști, nu erau nici prea politicoși, dar nici prefăcuți și nu aveau nicio

pretenție cu privire la maturitatea lor. Începeam să mă simt la fel ca în Toronto.

Brian m-a condus pe strada Bloor, o stradă zgomotoasă și agitată, unde am simțit pentru prima dată o oarecare emoție observând traficul bară la bară și ocazionalii nesăbuiți care traversau printre mașini, riscând să fie loviți. Auzeam bâzâitul ce răzbătea din magazinul de discuri de peste drum și observam pietonii înghesuindu-se pe trotuar.

Ușa apartamentului se afla între două restaurante sushi peste măsură de aglomerate, iar eu l-am urmat, urcând treptele înguste și intrând în apartament pentru prima dată.

Ochii mei încețoșați și obosiți făceau eforturi să se adapteze la lumina din interior. Mi i-am frecat cu încheieturile degetelor, orbitele mele scoțând un sunet sec, cu fiecare rotație a globilor oculari, până când am putut vedea din nou. În comparație cu dormitorul meu de student din Vancouver, locuința lui Grace era spațioasă și veche. Varul de pe pereți era cam umflat, iar vopseaua era scorojită din cauza straturilor groase de dedesubt. I-am găsit pe Grace și pe John în dormitorul principal, împărtășind un moment de liniște, în timp ce priveau pe fereastra deschisă strada de dedesubt. Grace își rodea unghia degetului mare.

— Ți-ai trimis sclavii să muncească pentru tine? am întrebat-o.

John s-a întors și mi-a zâmbit imediat. Am încercat să îmi ating umărul de al lui – un soi de salut între bărbați, mi-am spus eu în schimb el m-a îmbrățișat. L-am bătut pe spate, care era numai mușchi – nu foarte masiv, dar încordat și inflexibil. Omul era solid și puternic și mă făcea să mă simt firav.

— Îmi pare bine să te văd din nou, mi-a spus el.

Ne mai întâlniserăm o dată înainte.

— Și mie îmi pare bine, John.

Nu mă simțeam în largul meu după o astfel de îmbrățișare – lungă și lipsită de inhibiții – din partea unui bărbat. Era de parcă aș fi fost încă în Toronto.

Grace era amuzată, în mod evident, de stângăcia mea.

— Vă las acum să vorbiți, a zis John.

M-a eliberat din strânsoarea brațelor sale și a sărutat-o pe Grace pe creștet înainte de a părăsi camera.

A urmat un moment de liniște. Eu și sora mea nu mai avusesem o conversație privată din adolescență. Ea m-a privit

cu atenție de la câțiva pași, ca și cum ar fi încercat să ia o decizie. Părul ei era lung și răvășit, prins într-o parte cu o pană de păun. Era dată cu un rimei întunecat, care îi accentua verdele ochilor. Părea că stilul ei din prezent presupunea nenumărate piese, fiindcă purta eșarfă, tricou fără mâneci, cardigan, coliere deasupra altor coliere, blugi cu manșete întoarse și pantofi negri, micuți.

— Nu ți-e cald? am întrebat-o.

— Nu ți-e rușine?

Un rânjet nervos i-a apărut pe față.

— De ce?

— Să renunți. Din nou.

— Oh, am spus. Nu. M-am obișnuit.

— Mai ai trei încercări și ești eliminat.

— Sau a treia oară voi fi victorios. Am terminat-o cu Vancouverul, oricum.

Ochii ei au devenit mai mari.

— Asta înseamnă că vagabondul va rămâne prin preajmă?

Am ridicat din umeri.

— Am crezut că voi găsi aici o locuință, o slujbă, că voi avea timp mă gândesc ce naiba o să fac cu viața mea.

Rânjetul ei era lățit acum. A făcut un pas înainte, ca și cum ar fi avut de gând să mă îmbrățișeze. Apoi mi-a tras câțiva pumni în umăr. Când m-a lovit în os, am tresărit.

— E grozav! a zis ea. Mă bucur că scurta și stupida ta fază „Kerouac” s-a terminat.

— Nu trebuie să crezi chiar tot ce-ți spun. Tu, cel puțin, ai nevoie de aspirații pentru a avea „o fază”, i-am zis eu.

Apoi mi-a arătat apartamentul și mi-a descris planurile ei pentru decorarea acelui spațiu, povestindu-mi cum avea să-l zugrăvească și unde urma să plaseze mobilierul. John și prietenii lor urcau și coborau în mod constant scările clădirii și stivuiau cutiile în camera de zi. Simțeam cum mă învăluie oboseala, dar îmi reveneam imediat. Grace părea un pic mai în vârstă, dar îmi închipuiam că e fericită.

— Ce ai de gând să faci cu al doilea dormitor? am întrebat-o.

După viața mea de student la cămin, era greu să-mi imaginez ce ar fi putut face oamenii cu atât de mult spațiu.

— Avem niște idei, a zis ea.

Înainte să poată spune mai mult, am auzit un zgomot pe scări, ca și cum ceva s-ar fi prăbușit. Grace a tresărit și a alergat la ușa din față.

— Iisuse Hristoase, fiți atenți cu aia! a strigat ea în jos, pe scări.

M-am dus în spatele lui Grace și am privit peste umărul ei. Steve și Lee cărau o oglindă enormă, înfășurată într-o pătură. Steve era în partea de sus a treptelor și bâjbâia, încercând să prindă mai bine oglinda. Părea confuz și gata să-și ceară scuze. Și, deși fața lui Lee era pe jumătate ascunsă în spatele oglinzii, eram sigur că intervenția surorii mele o iritase la culme.

— Mi-a alunecat din mână, a zis Steve. Îmi pare rău!

— Nu e nevoie să te scuzi, a răspuns Grace, părând să dea înapoi. Știu că vrei să ne ajuți.

— De ce naiba v-ați oprit? a întrebat amuzat Brian de la piciorul scărilor.

Am dus oglinda în al doilea dormitor și am lăsat-o într-un colț al încăperii. Grace a îndepărtat pătura și a verificat de jur-împrejurul ramei eventualele daune. Exista o mică fisură de-a lungul marginii de jos a ramei, dar sticla era intactă.

— N-am vrut să țip la tine, Steve, a zis ea, apoi își și-a mușcat din nou unghia degetului mare.

Lee a făcut un semn scurt din cap.

Brian a scos capul pe ușă și și-a îndreptat degetul mare în direcția camerei de zi.

— „Necazul” e aici.

Vocea unei femei, necunoscută și profundă, zise:

— Taci din gură, Brian! Scuze că am întârziat, Grace.

Toți ceilalți s-au repezit să-și întâmpine prietena nou-venită. Eu eram obosit, așa că am rămas acolo unde mă aflam, ghemuit lângă oglindă. Privindu-mă, am constatat că ochii mei aveau cearcăne roșii, iar fața nu mai arăta ca atunci când mă bărbierisem. Am căscat, m-am scărpinat la ceafa și mi-am plesnit ușor obrajii. Eram palid.

— Am auzit că tu ești fratele cel ratat, a spus o voce nouă.

Și așa am cunoscut-o pe Nicole: ghemuit lângă oglindă, în timp ce ea stătea în prag. Era lungă, subțire și aproape la fel de înaltă ca mine. Părul ei era de un portocaliu strident, o culoare naturală pe care eu nu aș numi-o niciodată roșu, dar care-i încadra perfect pielea fină a pometților. Purta o rochie bleumarin

cu guler înalt, fără mâneci, care se oprea deasupra genunchilor minunați, îmbrățișându-i armonios șoldurile și talia. Centura rochiei și pantofii erau de un alb imaculat, iar la gât purta o mică eșarfă albă. Ochii ei căprui și migdalați păreau amuzați. Pe buze avea un ruj roșu și umbra unui zâmbet.

Brian și-a băgat capul pe ușă și a rostit:

— Domnișoară „Necaz”, ți-l prezint pe domnul „Pericol”.

•

Nu-mi mai amintesc mare lucru despre descărcarea lucrurilor rămase în dubă, pentru că asta nu prezenta niciun interes pentru mine.

Însă îmi amintesc vag cina pe care am luat-o la unul dintre restaurantele sushi de mai jos, îngrămădindu-ne toți șapte într-un spațiu destinat pentru patru. Obrajii mei ardeau după sake-ul fierbinte și din cauza piciorului gol al lui Nicole lipit de al meu. Au fost râsete și discuții însuflețite despre formații de care nu auzisem niciodată. Și vocea lui Nicole șoptindu-mi ceva la ureche, în timp ce eu mă străduiam să o farmec cu răspunsuri spirituale. Îmi amintesc fața calmă a lui John și privirea atentă a lui Grace îndreptată spre mine în timp ce vorbeam cu Nicole. La un moment dat, am aflat că Grace, Lee și Nicole fuseseră colege de cameră până în urmă cu vreun an, când Nicole se mutase în altă parte. Lee fusese ultima care părăsise vechiul apartament, acum când Grace locuia împreună cu John.

Mi-a rămas întipărită în minte imaginea aceea, stând pe cutii în noul apartament. Aparatul stereo a fost primul lucru pe care l-au aranjat. Lee era responsabilă cu selecția melodiilor, iar Steve fredona muzica aleasă de ea, știind pe de rost toate piesele. Era straniu să-l urmărești pe acest gigant – o combinație ciudată de băiat și bărbat – devenind brusc încrezător și dezinvolt. Brian făcea pe fotograful și pe bețivul, în același timp. O vreme, Grace a stat în poala lui John și s-a ascuns în brațele lui musculoase. Și prin nu știu ce minune, berea era deja în frigider, rece și numai bună de băut, apoi în mâinile mele. Iar Nicole, deși nu era niciodată prea departe de mine, mă privea pătrunzător.

Îmi amintesc că am încolțit-o pe Grace. Ochii mei erau sticloși, iar cuvintele mele ude.

— Deci, știința, am strigat la ea, încercând să acopăr volumul muzicii.

— Ce-i cu ea?

Ea stătea rezemată de pervazul ferestrei, cu trupul pe jumătate afară, fumând un joint.

— Ce era în neregulă cu filosofia și cu… celălalt subiect?

Ea a tras cu nesaț din țigară și s-a aplecat spre mine.

— Adevărul este că am avut o viziune.

Am zâmbit.

— O revelație religioasă indusă de droguri. Mă așteptam la mai mult de la tine.

Am crezut că glumește cu mine, dar zâmbetul ei dispăruse, iar acum părea serioasă, chiar dezechilibrată, la fel ca în anii ei cei mai răi.

— Ascultă, mi-a spus ea. Am găsit o oportunitate de a face ceva măreț, ceva ce nu aș fi putut să fac dacă aș fi pierdut timpul în mod stupid cu științele umaniste. Așa că mi-am schimbat domeniul de interes. John făcea și el parte din acest plan, așa că l-am convins să vină cu mine. Suntem în același laborator acum.

— Făcând ce?

Grace a spus ceva, dar eu nu am auzit, pentru că Nicole mi-a atras atenția. Ținea mâinile îndoite cuminte în poală, iar picioarele ei fine erau încrucișate. Un pantof lung și alb stătea atârnat de degetele de la picioare.

M-am întors din nou spre sora mea.

— Ce faci acolo? Cu ce te ocupi?

— Ne jucăm cu șobolanii, a răspuns John.

Am râs.

— Pare să fie o chestie care poate schimba lumea.

Lee alesese o melodie zgomotoasă, interpretată de o voce răgușită care urla, încercând să acopere zdrăngănitul infernal al chitarelor, iar ea dădea din cap, ținând ritmul.

O să găsesc uitarea acolo unde apa întâlnește copacii.

— O știu pe asta! i-am spus lui Lee, și i-am repetat-o lui Grace. Ai pus melodia asta pe CD pentru mine.

— Măcar ai învățat ceva anul ăsta, a spus ea zâmbind.

•

Alcoolul și oboseala erau un amestec cumplit. Nu-mi amintesc când am început să o țin de mână pe Nicole – știu doar că a fost ceva discret la început, apoi foarte evident.

— Sora ta mi-a fost o prietenă bună, a spus ea.

Și-a trecut degetele peste proeminențele încheieturilor mele, iar eu m-am simțit incredibil.

— Chiar s-a luptat pentru mine când a contat, a adăugat apoi. Nu mai suntem atât de apropiate acum, dar eu încă îmi fac griji pentru ea. Te rog să o supraveghezi – pentru tine și pentru mine.

— Dar nu chiar acum, totuși… Am alunecat spre ea, destul de aproape cât să-i simt căldura care-i radia din corp, dar nu am reușit să-mi mențin zâmbetul pe buze. Vreau să spun că sunt un pic ocupat în acest moment, am adăugat.

Ochii ei erau uimitori – amuzați, dar vag dezinteresați, precum ochii unei pisici.

— Și să nu-i zici că am spus asta.

Lee ne observase pe Nicole și pe mine. A izbucnit în râs și s-a înecat cu berea.

— Dacă ceea ce mi-a spus Grace este adevărat, nu sunt sigură pentru cine ar trebui să-mi fac griji.

Cred că Brian era într-o stare și mai proastă decât mine. Îmi amintesc că buzele și dinții lui erau vineții de la vinul roșu pe care-l băuse, iar pe cămașă avea o mulțime de pete. Zâmbetul lui era înfiorător, dar și caraghios.

Nici nu mai știu când au început oamenii să plece sau dacă le-am spus la revedere. Mi-am plimbat degetul mare de-a lungul mâinilor fine ale lui Nicole, iar când am ridicat privirea, camera era goală. M-am oferit să o conduc pe Nicole până la ea acasă și nu a refuzat.

Probabil că John m-a mai îmbrățișat o dată, iar Grace m-a avertizat în legătură cu vechea ei colegă de cameră. Și totuși nu-mi mai amintesc absolut nimic de atunci.

Plimbarea până acasă la Nicole a rămas fragmentată în mintea mea: aerul nopții, care era aproape la fel de fierbinte ca ziua; mersul pe jos braț la braț cu Nicole, o soluție pentru pasul meu împleticit – trăgând-o aproape de mine, inhalându-i parfumul, spunându-i însuflețit „Miroși a portocale”; Nicole rugându-mă să tac, buzele ei umede și roșii atingându-mi urechea; pielea fermă și gustul dulce al gâtului ei.

Am dormit până în după-amiaza zilei următoare, mult timp după ce Nicole a plecat la serviciu. Apartamentul ei de la subsol, devenit mai târziu apartamentul nostru și apoi doar apartamentul meu, avea parchet din lemn masiv, tavane înalte

și ferestre mici și lungi. Patul era tare și camera răcoroasă. Ea mi-a lăsat pe noptieră un set de chei – aceleași chei pe care le mai folosesc și acum. Numărul ei de telefon era scris pe o foaie de hârtie strecurată prin inelul de la chei. Mi-am pus perna pe față și am inhalat cu nesaț parfumul de portocale, în tot acest timp spunându-mi că lumea e bună și că orice este posibil.

II. SEPTEMBRIE – ORAȘUL

2008

E noapte când mă întorc de la spital cu spatele plin de copci. Mă așteaptă toate în apartamentul de la subsol exact așa cum le-am lăsat: cele șase panouri de lemn rezemate de canapeaua veche și uzată, sacul de pânză mai mare, precum și duzina de săculeți mai mici cu pământ, aliniați la intrarea în bucătărie. Cușca transparentă a lui Buddy, șobolanul, este pe blatul bufetului, iar nasul lui roz se vede ieșind din tubul alb de plastic din interior. Lângă cușcă este cutia miniaturală din lemn cu acea ciudată gaură cauciucată într-o parte. Iar pe pardoseala bucătăriei, acolo unde le-am aruncat când m-am întors de la apartamentul lui John, sunt agenda albastră și biletul lui John.

Nu știu de unde să încep. În frigider nu mai este bere – doar câteva borcane și cutii din plastic pentru condimente.

În dulap găsesc o jumătate de sticlă cu un amestec de scotch și whisky. Clătesc un pahar și caut în congelator câteva cuburi de gheață, dar ambele tăvi sunt goale. Închid ochii și aud zgomotul făcut de dopul de plută ce iese de pe gura sticlei, modul în care rezonează acesta – la fel ca pieptul meu, atunci când rămân fără aer. Torn două degete, adaug puțină apă și ridic agenda de pe gresia în alb și negru.

Stau pe canapea, evitând să mă las pe spate din cauza copcilor, și analizez agenda. Este albastră, cartonată și are aproximativ o sută de pagini, pe o copertă fiind decorată cu o etichetă albă pretipărită, pe care scrie NOTIȚE LABORATOR. O deschid și găsesc o mulțime de calcule algebrice de neînțeles, ce acoperă fiecare pagină pe care o întorc. Compar scrisul cu cel de pe biletul lui John. După felul în care sunt trasate literele care urcă și coboară și după bucla în formă de lacrimă a literei „g”, sunt sigur că e scrisul lui. Scotch-ul nu se va amesteca bine cu analgezicele pe care mi le-au dat la spital, dar eu iau oricum o înghițitură.

Le spusesem asistentelor și doctorilor că tocmai căzusem de pe o scară și că mă tăiasem în marginea metalică a acesteia. Mă

îndoiesc că mă crezuseră, dar eram mulțumit că nu anunțaseră poliția.

Continui să răsfoiesc agenda și descopăr același tip de calcule – șiruri interminabile de ecuații. Nu sunt sigur dacă literele din acele formule reprezintă variabile sau constante, dar ecuațiile nu par să ajungă vreodată la un rezultat și nici să se scurteze semnificativ la un moment dat. Pe margini au fost trecute în grabă niște acronime și mai misterioase, precum „LJx” sau „B”. Pe partea interioară a copertei e trecut un număr familiar, scris în mai multe feluri:

Codul de securitate de atunci

4-2510 – atunci
2510 # atunci
2510

Agenda oferă mai multe întrebări decât răspunsuri. Sunt pe cale să renunț la încercarea de a înțelege ceva, când mă uit din nou la prima pagină și observ un singur rând de cuvinte.

Străzile pe care am crescut duc într-o fundătură, citesc eu.

Las agenda jos, după ce am strecurat înăuntru biletul lui John, și îmi termin scotch-ul. În bucătărie îmi mai torn un pahar mare de scotch și bat ușurel în cușca lui Buddy. El iese afară prin tubul de plastic, se ridică pe picioarele din spate și își saltă nasul până la plasa metalică ce acoperă cușca pentru a mă adulmeca. E negru de la omoplați până la nas și de-a lungul coloanei vertebrale, iar restul blăniței, alb. Lăbuțele din față sunt minuscule și rozalii, ca niște mâini de om cu unghii lungi și ascuțite.

— Salut, băiete, îi spun eu.

El se uită la mine.

Desfac capacul de sârmă al cuștii, îl ridic cu grijă și scarpin urechiușele lui Buddy cu vârful degetului. El îmi stă pe antebraț cu un aer destul de mulțumit și mă urmărește în timp ce ridic paharul cu scotch. Învârt băutura, iau o înghițitură și o savurez. O țin în fața lui Buddy ca pe o ofrandă, dar el o adulmecă puțin și se întoarce pe brațul meu.

Nu este deloc mâncare în tăvița cu care este prevăzut capacul de sârmă al cuștii, dar am umplut sticluța cu apă și am fixat tubul de băut printre gratii. Îmi amintesc că John umplea cu

mâncare pentru șobolani niște recipiente cilindrice, dar nu am idee dacă mai sunt pe undeva. Mă gândesc ce opțiuni aș avea – paste sau pâine prăjită, apoi pun o felie de pâine în toaster. Imaginea alimentelor îmi aduce aminte că nu am mâncat nimic în afară de piureul de cartofi, așa că introduc în toaster încă o felie de pâine pentru mine. Ridic mâinile și mă întind. Simt durere atunci când plasturii care-mi acoperă rănile îmi întind pielea.

În timp ce pâinea se prăjește, îl pun pe Buddy pe cutia miniaturală cu oglinzi. Ar intra destul de confortabil în interiorul acesteia. Nu mă pot împotrivi unui căscat puternic, dar când îmi verific telefonul, constat că nu e nici măcar zece noaptea. Picioarele mă dor de parcă aș fi stat treaz zile în șir. Alcoolul mi-a înfierbântat deja capul și mi-a împăienjenit ochii.

Și, dintr-odată, aud un râcâit și mă uit la cutie – la timp ca să zăresc coada lui Buddy dispărând pe gaura căptușită cu cauciuc. Inima începe să-mi bubuie.

— Ticălos mic, șoptesc eu. Nu ai să îndrăznești.

Nu bag mâna în cutie ca să-l scot afară. Toasterul scoate automat feliile de pâine, cu un zgomot cristalin. Îmi ung cu unt felia de pâine prăjită și decid să o ung și pe cea a lui Buddy. Rup în bucățele felia lui de pâine, apoi le așez pe fundul cuștii. Verific frigiderul și găsesc o căpățână de salată iceberg tăiată pe jumătate. Rup o frunză din ea și o pun în cușcă. Nu știu mare lucru despre hrana șobolanilor, dar mă îndoiesc că pâinea prăjită și salata verde îl vor ucide.

În schimb, cutia ar putea să facă asta. Nici nu mă gândesc să bag mâna acolo ca să-l scot. Împing puțin șipca pe care se află gaura căptușită cu cauciuc, sperând ca aceasta să gliseze, dar nu se întâmplă nimic. Apoi șterg cuțitul de unt și îl folosesc pentru a desface una dintre marginile cutiei, plimbându-l de-a lungul acesteia. Aud o pocnitură și panoul de cauciuc se desprinde. Așa cum era de așteptat, interiorul cutiei e căptușit cu oglinzi. Dar Buddy nu e înăuntru. Verific blatul bufetului, podeaua, colțurile încăperii și din nou cutia. Buddy nu e nicăieri.

Îmi scapă un hohot de râs – strident și meschin – și împing dezgustat cutia. Înjur cu nesaț, gândindu-mă la aceste dispariții: a lui Buddy – cu numai câteva minute în urmă, a lui John – anul trecut și a lui Grace – acum aproape doi ani. Îmi pot vedea reflexia în interiorul cutiei: bărbos, obosit, neîngrijit.

M-aș simți mai mulțumit dacă aș putea face cutia bucățele cu ciocanul. Pentru o clipă, mă gândesc serios la această soluție.

În schimb, golesc sticla de scotch în pahar, sting lumina și iau cu mine agenda albastră cu observații de laborator în drum spre dormitor. Duc la buze felia de pâine prăjită. Îmi folosesc degetele de la picioare ca să-mi dau jos ciorapii și mă dezbrac de blugi. Odată ajuns în pat, îmi termin din câteva înghițituri cina și îndepărtez firimiturile de pe pătură. Mă întind pe o parte pentru a nu-mi atinge copcile de pe spate și mă frec la ochi pentru a vedea mai clar.

Răsfoirea agendei cu însemnări de laborator nu-mi potolește deloc furia. Ar putea fi un soi de cod, dar niciuna dintre „formulele” lui John nu pare să se repete, așa cum m-aș fi așteptat să găsesc în cazul articolelor sau pronumelor.

Strada pe care am crescut duce într-o fundătură.

*MOIJX+NEW-T*HHVXI/NRRX+NYUWIFMWVH-*
*HIDQBQW*ZMXRWLDIYG/RRP+HLRL-KS*XESR/*
*UCO=QRZE+UACRJBGATWJ=QG-CACYGD*LK/*
*MVSM+SKFH-VDCJWQZV*HYX/TUKPQPHHD+FA-*
*JRIL*PHS/YSMFVFUSF2...*

Mă întâlneam cu John în timpul vacanțelor, cu un an și jumătate înainte de a mă muta în oraș. Pe atunci eram pe cale să repet pentru a doua oară anul, la aceeași universitate (de fapt, aceeași la care am repetat, în cele din urmă, pentru a treia oară anul de studii). Să mă întorc acasă de la Vancouver cu o cursă ieftină era o scuză grozavă pentru a rata niște examene de care nici nu-mi păsa.

La început, Grace a respins ideea unei cine în familie, dar nu cu aceeași înverșunare cu care o făcea de obicei. De fapt, am convins-o destul de ușor. Iar când am deschis ușa casei mamei mele și am găsit-o pe Grace stând lângă John, am înțeles și de ce: era fericită.

Probabil că ei doi ieșeau împreună de vreun an deja la vremea aceea, dar stând lângă ei în timp ce-și dădeau jos paltoanele am simțit aerul din preajmă încărcat de energie. Grace i-a prins privirea și a râs spontan, *ha ha*. A întins mâna și s-a sprijinit de el în timp ce-și scotea cizmele. În tot acest timp, John a fost acea prezență gigantică, zâmbitoare și calmă și,

lucru care mi s-a părut extraordinar din partea lui, nu s-a întors să mă salute până când nu i-a acordat toată atenția cuvenită lui Grace. Abia după aceea mi-a strâns ferm mâna, cu o autoritate blândă, și m-a făcut să mă simt grozav, sugerându-mi că avea să accepte cu bucurie orice aș fi spus.

Cina aceea de Crăciun a fost cea mai lipsită de conflicte din ultimii zece ani ai vieții noastre de familie. Lucrurile au fost pe punctul de a scăpa de sub control o dată sau de două ori, răbdarea lui Grace fiind pusă la încercare, dar John a reușit să destindă toată încordarea din încăpere. El doar stătea la masă, în vechiul scaun al tatălui meu, și încuviința încet din cap, ascultând și invitându-ne pe mine și pe mama să abordăm câte o temă de conversație. Mama reușise să-i acapareze atenția și, sincer să fiu, și eu. Iar atunci când sora mea i-a zâmbit, nu a făcut-o cu acea resemnare care-i era caracteristică, ci cu tandrețe și însuflețire, ca și cum ar fi privit optimistă spre viitor. Situația nu era extraordinară pentru Grace, dar de mult nu mai fusese atât de bună, iar eu nu m-am putut abține să nu mă gândesc că, în cea mai mare parte, meritul era al lui John.

•

Și apoi e dimineață, iar eu mă aflu în dormitor. Lumina albă-cenușie se revarsă pe fereastră în interior și știu deja că va fi o zi oribilă. Oricum, nici măcar nu realizez ce zi este, așa că mă dau jos din pat împleticindu-mă și încep să-mi caut telefonul în buzunarul blugilor. Luni, ora 9.30. Am dormit aproape douăsprezece ore și am întârziat treizeci de minute la lucru.

— Oh, la naiba, spun cu voce tare.

Îmi trag pe mine aceiași blugi, alte șosete și un pulover subțire peste tricou. Puloverul arată potrivit pentru lucru. Deasupra îmbrac geaca neagră a lui John. Îmi arde gura și am pe limbă un gust neplăcut, așa că mă spăl repede pe dinți, dar nu mai am timp să mă uit cum îmi stă părul. Apoi ies grăbit pe ușă.

În timp ce mă pregătesc să pornesc pe strada Queen, ceva îmi atrage atenția: proprietarul sau altcineva a tăiat curmalul japonez. În locul acela nu a mai rămas decât o movilă neagră de pământ, fără iarbă. O să-mi lipsească pomul acela. Asta mă face să mă gândesc la dispariția lui Buddy, dar am încuiat deja ușa și trebuie să plec. O iau la fugă.

Transpir abundent până ajung al serviciu. Îl pot simți pe unul dintre șefii mei urmărindu-mă prin numeroasele ochiuri de geam din biroul nostru și imediat aud tocurile pantofilor lui răsunând pe parchet. Mă încolțește în timp ce agăț geaca lui John în cui, iar vocea lui veselă mă face să înțeleg că soția lui, care e cealaltă șefa a mea, l-a trimis să stea de vorbă cu mine.

— Ai ceva urgent de făcut în dimineața asta? mă întreabă el.

Clatin din cap.

— Doar de trimis e-mailurile acelea în Ottawa, dar asta poate aștepta.

— De ce nu vii să bem o cafea împreună?

Tonul lui jovial îmi spune că urmează ceva serios.

Mă uit peste umărul lui. Nevastă-sa e în biroul ei și are întipărită pe față o expresie iritată. Privirile ni se încrucișează pentru o clipă. Apoi își coboară ochii și nasul lung, uitându-se prin lentilele ochelarilor la ecranul computerului. Mă întorc spre soțul ei și încuviințez din cap. Transpirația de pe spate irită pielea din jurul copcilor, iar intestinele mele urlă după scotch-ul de noaptea trecută.

Ieșim din birou și mergem în tăcere pe lângă galeriile de artă improvizate și standurile organizațiilor non-profit care ocupă restul clădirii. O să-mi lipsească această clădire de birouri, holurile sale largi și decorațiunile din lemn care acoperă pereții din podea până în tavan.

Cafeneaua se află în fața clădirii și e aproape goală în acest moment al zilei. Șeful meu îmi arată o masă și comandă pentru amândoi. Eu mă așez. De cealaltă parte a geamului este o plantă – un exemplar viguros, fără flori – al cărei ghiveci este plin cu mucuri de țigară strivite.

Oamenii se înghesuie în intersecție, îmbrăcămintea lor împărțindu-se în mod egal între haine de birou semiformale, haine denim foarte strânse pe corp și piese în carouri. Șeful meu îmi așază în față o ceașcă de porțelan plină cu cafea Americano, cu puțin lapte, și pune o café latté în dreptul lui. El este genul care-și amintește ce fel de cafea beau alte persoane.

— Deci, zice el, cu tonul pe care-l folosește atunci când soția lui nu este în preajmă, ca un tată sincer. Nu îmi ușurezi deloc situația, să știi.

— Știu, i-am spus. Îmi pare rău pentru asta. Îmi pare rău că se reflectă negativ asupra dumneavoastră. Soția dumneavoastră nu ar trebui să vă învinuiască pentru asta.

— Știm că ești bun la locul tău de muncă. Ea se poartă mai sever cu tine pentru că știe că ești capabil. De asemenea, amândoi știm că ai o problemă, ceva care a început la doar câteva luni după ce te-ai angajat la noi. Dar nu pot decât să ghicesc despre ce este vorba, pentru că tu nu ai spus nimic.

Face o pauză. Ar trebui să spun ceva în acest moment. Dar nu o fac, iar el continuă:

— E greu să fii empatic atunci când nu ne spui ce se întâmplă. Te simți bine?

— Sunt bine, răspund eu.

Ar fi vrut să zică empatetic, nu empatic.

— Este vorba de droguri?

Mă uit la fața lui sinceră și nu mă pot abține să nu zâmbesc un pic.

— Nu, nici vorbă.

— Ce este, atunci?

Eu tac, ezitând.

— E o poveste lungă.

— Bine, zice el, ridicând din umeri furios. Ei bine, doar știi că puteai veni oricând la noi să ne spui ce probleme ai. Te-am fi ascultat. Din moment ce nu ai făcut-o, va trebui să presupunem că ești bine. Ai fost prin preajmă un timp și știi cum este în sectorul non-profit. Avem un buget limitat și trebuie să-l folosim cu înțelepciune.

— OK.

— Poate că ești bun la ceea ce faci, dar, sincer să fiu, mai sunt și alți oameni la fel de buni ca tine și – pe deasupra – mai consecvenți.

— OK.

— Prin urmare, ceea ce vreau să aud de la tine – chiar acum și pentru ultima dată – este dacă poți fi consecvent. Ne putem baza pe tine sau trebuie să găsim pe altcineva?

Privirile noastre se întâlnesc, iar eu nu răspund imediat. Nu îmi dau seama câți ani are șeful meu – poate patruzeci sau patruzeci și cinci. Pare mereu abia ieșit de sub duș și e bine îmbrăcat, întotdeauna punctual și foarte sociabil. Dar eforturile sale pentru succesul companiei lor au lăsat urme adânci în jurul

ochilor ridați, precum și câteva kilograme în plus, care se observă pe față și în zona burții. E un om bun care a muncit din greu, iar asta îl face vulnerabil. Pot să-mi dau seama după vorbele lui că vrea și că încearcă să mă ajute.

— Îmi pare rău, dar nu cred că vă puteți baza pe mine, îi spun.

Își lasă jos ceașca cu latté și mă privește uimit, de parcă nu i-ar veni să creadă ce a auzit. Eu continui să vorbesc înainte ca el să poată răspunde.

— Știu că vreți ca eu să fac progrese și, într-un fel, mi-ar plăcea foarte mult să fiu omul de încredere care vă trebuie. Dar nu voi putea fi așa, mai ales în acest moment. Nici măcar nu-mi pasă de slujba asta. Cred că ar trebui să găsiți pe altcineva.

Rămânem amândoi pe scaunele noastre din fier și lemn pentru un minut, sorbind încet din ceștile de cafea, fără să spunem nimic.

În cele din urmă, eu zic:

— Mă ofer bucuros să mai stau vreo două săptămâni și să învăț pe cineva nou ce trebuie să facă, dar eu am terminat cu asta.

El încuviințează din cap.

— Sincer să fiu, nu așa mă așteptam să decurgă această discuție. Dar am avut și eu odată vârsta ta. Am lucrat și eu într-un birou, îndeplinind tot felul de sarcini administrative care nu-mi plăceau deloc.

Aș vrea să-l corectez, să-i spun că munca nu-mi displace, dar îmi țin gura închisă. Punem amândoi ceștile goale pe tejghea, apoi urcăm din nou scările și singurul sunet dintre noi este cel al pantofilor noștri pe parchet. În timp ce îmi pornesc computerul, îl aud cum îi comunică noutățile nevestei sale. Vocea ei este gravă la început, apoi stridentă.

•

Câteva săptămâni mai târziu, spatele meu nu mai are copci, iar eu nu mai am slujbă. Pâinea prăjită din cușca lui Buddy mucegăiește, frunza de salată devine maronie, iar Buddy rămâne absent. Cutia cea mare e încă dezasamblată și stă rezemată de canapea. Agenda lui John e sub pat, aruncată acolo într-o criză de furie din timpul unei beții și nerecuperată de atunci. Telefonul arată șase apeluri pierdute – unul de la Ofițerul 2510, unul de la Lee și restul de la mama. Sunt și câteva sticle

goale de whisky alături de canapea și lângă pat. În fiecare zi mă doare stomacul timp de câteva ore după ce mă trezesc. Barba îmi e suficient de lungă pentru ca pielea de dedesubt să se mențină iritată și roșie.

Petrec o săptămână întreagă treaz noaptea și dormind ziua. Răsfoiesc indiferent câteva dintre cărțile pe care Nicole le-a lăsat în apartament: Camus, Kafka și Dostoievski. Zilele se scurtează și ultimele rămășițe de căldură încep să dispară. Toamna vine mai devreme anul acesta.

Brian îmi telefonează într-o după-amiază. Eu stau întins pe canapea, cu brațul atârnat în afară, în timp ce degetele mi se plimbă pe suprafața netedă a cutiei din lemn dezasamblate. Telefonul vibrează pe podea, iar eu aștept până când intră căsuța vocală. Un minut mai târziu, îl deschid și ascult mesajul.

— Amice, la naiba, nimeni nu a mai auzit nimic de ține de o veșnicie. Lee spune că ți-ai dat și demisia. Vino vineri la Fortăreață. Eu și Steve vom cânta. Tu și cu mine o să ne îmbătăm criță. Ha. Serios, acum, ai dispărut destul din decor! Dă-mi un semn, omule!

Nu îl sun, dar vineri, după apusul soarelui, mă duc pe strada Bloor la concert. Cerul se întunecă în partea de vest – de la roz la vinețiu –, iar aerul e foarte răcoros.

Fumătorii zăbovesc în dreptul intrării mâzgălite cu graffiti a Fortăreței, iar o dubă albă cu o mică remorcă e parcată în față. Îi recunosc pe câțiva prieteni de-ai lui Nicole, dar ei nu-mi mai știu fața.

Îmi croiesc drum pe lângă locul stabilit ca punct de întâlnire, mergând tot înainte pe stradă, până când ajung în fața celor două restaurante de sushi. Ridic privirea către vechiul apartament al lui John și Grace, unde ferestrele sunt deschise. În cel de-al doilea dormitor e aprinsă lumina. Proprietarul a zugrăvit din nou pereții și într-un colț se văd stivuite mai multe cutii de carton. Nu sunt prea sigur dacă cineva abia se mută acolo sau dacă acele cutii conțin lucrurile pe care John și Grace le-au lăsat în urmă.

Mă întorc la Fortăreață și îl văd pe Brian afară, fumând o țigară și zgâindu-se la telefon. Nu se mai deranjează să fumeze când e treaz.

— Ai început fără mine, spun eu ca să-i atrag atenția.

El se întoarce spre mine și zâmbește.

— Am început naibii de la cină, omule!

— Scuze, vrei să termini de scris acel mesaj?

— Amice, acesta e noul meu telefon performant. Nu am prea multe informații și am intrat pe internet, rugându-mă de unii să-mi fie „prieteni”. Lee tocmai m-a adăugat.

— Asta sună destul de stupid, spun eu.

— Să știi că da. Ar trebui să intri.

În drum, scot de la bancomat niște bani. Bancomatul mă anunță că mi-a mai rămas foarte puțin în cont – doar cât să-mi achit chiria pe două luni. Îi plătesc fetei de la intrare și aceasta îmi ștampilează încheietura mâinii cu tuș negru. Apoi ridicăm amândoi draperia murdară și ne strecurăm înăuntru.

Fortăreața este un cub întunecat și plin de zgomot. Tavanul este extrem de înalt, iar pereții și mobila sunt vopsite în negru. Singurele surse de lumină se află pe scenă și deasupra barului din spate. Zgomotul răsună strident între pereți și transformă muzica de fundal într-o gălăgie deranjantă. Oamenii par niște umbre care se mișcă în jur și nu îi pot vedea clar decât dacă se află la câțiva centimetri de fața mea. Miroase ca într-o doză de aluminiu golită de lichid.

Brian și cu mine mijim ochii în întuneric și urlăm unul la altul ca să acoperim muzica, până când ajungem la bar.

— Ce bei? mă întreabă el.

— În ultima vreme? Scotch, whisky, chestii de genul ăsta.

— Pe toți dracii, spune el râzând, apoi comandă două porții de whisky ieftin și două sticle de bere la fel de ieftine. Marfa cea mai bună, nu?

Dăm peste cap paharele cu whisky și desfacem în același timp berea. Corpul nici măcar nu-mi mai reacționează la căldura alcoolului. Gândul acesta e alarmant, dar prima înghițitură de bere mi-l șterge din minte.

Brian râgâie în mâneca hainei.

— Îți amintești cum arătai – tânăr, cu ochii mari și dat naibii?

— Ciudat, tu arăți la fel de rău ca întotdeauna, spun eu.

El râde din nou.

— Omule, orașul ăsta ne-a distrus!

— Nu numai orașul, zic eu.

El încuviințează din cap și devine ursuz.

— Ai fost într-o pasă proastă. Îmi pare rău, amice.

Brian mă conduce apoi în partea dreaptă a scenei, unde Lee – îmbrăcată în niște haine largi – stă împreună cu două tinere pe care nu le recunosc. Îi zâmbesc și ridic sticla de bere în semn de salut.

— Noi am auzit că aici stau iubitele celor din formație, strigă Brian la urechea lui Lee, lăsându-se când pe un picior, când pe celălalt. Vocea lui reușește să răzbată în zgomotul infernal. Putem fi și noi iubitele celor din formație?

Lee îl împinge cu cotul și mormăie, fără îndoială, ceva nepoliticos. Cotul ei se sprijină de el ceva mai mult decât e necesar, frecându-i pieptul. Asta e ciudat și mă face să mă întreb ce-i cu prietenul ei, Steve.

Ridic ochii spre scenă, unde prima formație se pregătește să cânte, conectându-și chitarele și orgile în semiîntuneric.

Lee mă privește insistent când mă întorc spre prietenii mei. Spune ceva ce nu pot auzi, așa că mă aplec spre ea cu capul întors. Ea își dă la o parte buclele negre, astfel încât să putem vorbi mai de aproape.

— Cum te descurci, Scruffy[4]? mă întreabă ea.

— OK, îi spun. Până și eu îmi pot simți whisky-ul din respirație. Brian îmi spune că ești prietena lui „virtuală” acum.

Ea tace și pot vedea cu coada ochiului că are o expresie destul de crispată.

— Știi că poți vorbi cu noi dacă simți nevoia, nu-i așa?

— Am auzit asta din ce în ce mai des în ultima vreme, zic eu, dar nu-ți face griji, știu asta. Mulțumesc.

Îmi îndrept umerii și zâmbesc pentru a încheia conversația. Lee pare supărată, dar eu nu vreau să spun nimic, așa că pun o mână pe geaca de blugi care-i acoperă umărul și dau din cap ca și cum i-aș mulțumi din nou.

Continuăm să bem. Vorbim despre nimicuri și ascult noutățile din ultimele luni: Lee s-a întors la facultate; Steve și Brian sunt pe cale să înregistreze un album; Brian încearcă să renunțe la slujba lui și să avanseze; iar Lee îmi spune că în cursul săptămânii a vizitat biroul șefilor mei pentru o întâlnire.

— Cine va fi prima formație care va cânta? strig eu.

Nu am niciun chef să discut despre vechea mea slujbă.

Luminile aproape s-au stins, iar instrumentiștii sunt pe cale să înceapă. În fața scenei s-a format un mic grup de spectatori.

---

[4] Neîngrijit (în lb. engleză în text, n.tr.).

— Nu-i știi pe tipii ăștia? mă întreabă Lee. I-am văzut pe doi dintre ei vorbind afară cu Nicole.

Expresia ei e o combinație de compătimire și sarcasm.

— Oh, grozav, spun eu, apoi izbucnim amândoi în râs. E și ea aici?

Dar nu aud răspunsul.

Bateria și orga au început o piesă lentă și complicată, construită în jurul unei secvențe melodice de o singură notă. Fiecare sunet scos de toba mică zăbovește în aer și răsună între pereții Fortăreței. Toba mare e mai mult o senzație decât un sunet. Când restul formației începe să cânte, luminile se aprind puțin mai tare și îi pot vedea pe instrumentiști.

În mijlocul scenei stă o femeie atrăgătoare – probabil cam de vârsta lui Grace, având vreo treizeci de ani. M-am obișnuit să folosesc expresia „băiețoi” când mă refer la puștoaicele sub cincisprezece ani, dar ar fi o descriere perfectă pentru ea, pentru că părul ei roșcat e scurt și ciufulit, încrețit în jurul liniei capului, iar blugii cenușii care-i îmbrățișează coapsele sunt puțin cam largi în jurul taliei subțiri. Fata poartă un tricou negru simplu și are o față luminoasă, cu mici pistrui în jurul nasului. Ochii ei pătrunzători par duri ca betonul de la distanța asta. Are o chitară care-i atârnă de umeri până mai jos de șolduri și îi ciupește corzile doar ocazional. Nu are niciun fel de bijuterie sau alt accesoriu și ar trebui să treacă neobservată, în schimb atenția tuturor e concentrată asupra ei. Și eu sunt atent tot la ea, dar mai mult pentru că mi se pare foarte cunoscută. Cântă o melodie sumbră și ritmată, care sună ca o incantație. Vocea ei e plină, groasă și amorfa.

Zona din fața scenei se umple de lume și toți cei din Fortăreață devin extaziați. Melodia continuă, chitarele răsună din ce în ce mai tare și mai sinistru, dar formația nu accelerează ritmul. Fata cu aer de băiețoi pare încrezătoare și doar vag conștientă că toți ochii spectatorilor sunt îndreptați spre ea. Vocea ei e vibrantă, dar nu ostentativă. Ea duce piesa până în punctul culminant, apoi întreaga construcție muzicală se reduce brusc la o singură notă. Urmează câteva secunde ciudate de tăcere în încăpere, în care nu se mai aude decât bâzâitul electric al instrumentelor și al amplificatoarelor. Toată lumea își ține respirația. Apoi, audiența izbucnește în chiote sălbatice. Brian pare extrem de impresionat. Lee stă cu brațele încrucișate.

— Uau, spune Brian înghiontindu-mă cu umărul.

— Mda, nu a fost chiar îngrozitor, strigă Lee cu prea mult patos. Dar Steve îmi spune că cealaltă piesă a lor nu e la fel de bună.

— Așa spune el, nu? întreabă sarcastic Brian.

Din nou, tăcerea pare să se prelungească prea mult între ei.

O urmăresc pe fata „băiețoi” cum își acordează chitara, cu un rânjet strâmb lățindu-i-se pe față, și spun:

— Cred că o cunosc.

Restul pieselor nu dezamăgesc, însă Lee a avut dreptate: primul cântec a fost cel mai bun. Muzica lor e interpretată de niște voci clare și pline, care sugerează mai multă emoție decât cea exprimată de fapt.

Acordurile de chitară sunt lascive și sălbatice, dar vocile nu își pierd deloc claritatea. E o combinație grozavă, iar mulțimea își manifestă frenetic entuziasmul. Ei cântă timp de douăzeci de minute, iar „băiețoiul” vorbește doar o dată între două melodii, pentru a le mulțumi celorlalte formații.

În timpul pieselor lor încerc să-mi amintesc unde am mai văzut-o pe fata asta. Nu-mi vine nimic în minte – doar o amintire opacă a felului ei de a fi, misterios și rece.

•

Îi fac semn lui Brian că voi face cinste runda următoare. În drum spre bar, mă opresc la toaletă bărbaților și constat că și aici e aproape la fel de întuneric ca și în restul clubului. În timp ce mă spăl pe mâini, mă uit în oglindă și văd profilul vag al unei persoane care stă în spatele meu. Arunc o privire de scuze pentru că am monopolizat chiuveta și mă clătesc de săpunul de pe mâini. Și totuși, când mă întorc, nu așteaptă nimeni în spate. Ușa de la toaletă bărbaților e chiar lângă mine și e imposibil să fi ieșit cineva pe ușă fără ca eu să fi observat.

Încep să-mi fac griji, însă observ apoi că una dintre cele două cabine are ușa închisă. Clatin din cap și plec.

Iar de cealaltă parte a ușii este Nicole, așteptând la rând la toaletă pentru femei. Ochii ei fixează pardoseala, dar ridică privirea când simte că mă zgâiesc la ea. Nu zâmbește, desigur, dar spune:

— Iată Necazul.

— Tu ești Necazul. Eu sunt Pericolul, răspund eu fără să stau pe gânduri.

— Nu mai ești, îmi amintește ea.

Există două sentimente diferite în sufletul meu și nu știu sigur ce ar trebui să spun în continuare. Ea se uită la cele șase sau șapte femei din fața ei, apoi se uită la ușa de la toaletă bărbaților.

— E liber acolo?

— E doar un tip într-o cabină, îi spun eu.

Ea flutură din mână și o brățară sclipitoare îi alunecă pe brațul gol.

— Haide! Ai picat la fix, îmi spune.

O urmez și intru din nou în toaleta bărbaților. Ea se apleacă de la mijloc ca să se uite pe sub ușile cabinelor. Poartă o centură lată peste rochie, chiar deasupra șoldurilor. Apoi se ridică și își ațintește ochii de pisică asupra mea. A trecut multă vreme…

— Parcă ai spus că era cineva în cabină, îmi zice ea.

Ridic din umeri. Ea pare plictisită. Ochii ei zăbovesc asupra mea preț de o clipă, apoi o văd intrând într-o cabină. Nu prea știu ce ar trebui să fac, așa că dau drumul robinetului de apă rece și mă stropesc puțin pe față.

Vocea ei răzbate pe deasupra jumătății de ușă:

— Spune-mi că te bucuri să mă vezi.

— Mă bucur să te văd, zic eu.

Pe sub ușa cabinei, îi pot vedea pantofii roșii Mary Jane. După puțin timp, iese din cabină.

— Spune-mi că arăt bine.

— Tu arăți bine întotdeauna, îi zic eu.

— Iar tu arăți ca naiba, mă complimentează ea. Mă împinge delicat cu umărul și își pune mâinile sub robinetul deja deschis. Arăți epuizat. Învins.

Eu râd, dar nu e nimic amuzant.

— Și tu cum crezi că arăți, mai exact?

Ea închide robinetul și nu îmi caută privirea.

— Ca și cum aș face ceva.

Se întoarce să iasă din toaletă, dar mă așez în fața ușii. Ochii ei devin mânioși și nările îi freamătă.

Eu nu fac nicio mișcare. Așa comunicăm noi.

— Tu nu știi nimic despre asta. Despre această constantă mâhnire.

— Și de ce nu știu, mai exact? întreabă ea; Nicole e concentrată, sigură pe ea, cristalină. Știu ce gândești. Nu crezi că au murit. Am înțeles asta fără să fie nevoie să o spui vreodată.

Deschid gura. Aș vrea să spun *Nu pot să fac nimic*, dar nu-mi iese niciun cuvânt de pe buze.

— „Niciodată nu am văzut o creatură sălbatică plângându-și de milă”, citează ea pe cineva de care nu am auzit. Întinde mâna și îmi atinge brațul – îmi amintesc această senzație. Fii bărbat! Curaj, Pericol! Implică-te în ceva și nu îți mai plânge atâta de milă. Poți face o alegere. Nu o lăsa să-ți scape din nou printre degete.

Apoi trece repede pe lângă mine și iese de la toaletă bărbaților, lăsând în urmă o mireasmă de citrice.

Rămân acolo pentru un minut, fără să fac nimic. Nu am *ce să fac*. De ce nu pot să spun cu voce tare acest lucru? Un bărbat asudat intră pe ușă și începe să urineze în pisoarul din spate. Eu plec.

Înaintez cu greu prin marea de siluete aflate în Fortăreață. Nu pot face nimic. Dar pot reconstrui. Știu de unde vine șobolanul Buddy. Sacul cu pământ și agenda cu notițe de laborator sunt mai puțin clare pentru mine, dar am câteva idei. Iar cutiei mari din lemn îi lipsește doar o latură cu oglindă pe interior.

Ridic o sticlă de bere și i-o întind lui Brian pe scenă, unde el își aranjează tobele. Apoi îi explic lui Lee că trebuie să plec. Ea nu e impresionată și nici surprinsă.

În timp ce mă îndrept spre ușă, o caut cu privirea pe Nicole, apoi pe fata „băiețoi”, dar e imposibil să văd fețe într-un spațiu atât de întunecat dacă nu sunt chiar lângă mine.

•

Odată întors acasă, mă duc la bucătărie, exact înainte de culcare. Cutia mică din lemn este tot pe bufet, împinsă într-un colț, iar șipca cu gaura prevăzută cu cauciuc e încă înlăturată, încerc să împing panoul ca să intre înapoi în lăcaș, dar spațiul nu va fi închis ermetic. Când mă uit mai atent, constat că am distrus canelurile atunci când am forțat deschiderea cu acel cuțit de bucătărie. Răscolesc apartamentul până când găsesc peretele suplimentar al cutiei miniaturale – fără gaură și fără cauciuc.

Îl poziționez în lăcaș și completez cubul de lemn.

Mă trezesc în toiul nopții auzind zgomot de sticlă spartă. Aprind toate luminile și merg din dormitor până în living cu pumnii strânși. În bucătărie descopăr sursa zgomotului: cutia cea mică a căzut de pe bufet pe gresie și s-a dezmembrat, iar câteva oglinzi s-au spart.

Iar în mijlocul resturilor stă Buddy, uitându-se în sus la mine de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic ieșit din comun.

Aceasta este singura cale de întoarcere pentru noi, scria în bilet.

Vreau să fiu surprins, așa că stau și aștept. Când văd că nu înregistrez niciun șoc, îl ridic pe Buddy ținându-l de burtă – și nu așa cum mă învățase John să umblu cu șobolanii. Când dau să-l pun în cușca lui, simt o proeminență într-o parte a stomacului lui. Îl ridic și îl pipăi ușor cu vârfurile degetelor.

Este ceva dur și pătrat în interiorul șobolanului. Dispozitivul telemetrie, implantat în urmă cu doi ani de către Grace și de John.

2007

Steve și Brian și-au terminat piesele de la Fortăreață cu o notă prelungă și vibrantă – Brian lovind toba mare și talgerele la fiecare patru măsuri, preț de vreo două minute. Ar fi trebuit să fie un crescendo, în schimb mie mi s-a părut doar un zdrăngănit anost. Mi-am simțit telefonul vibrând în buzunar, dar nu l-am scos. Am preferat să-mi croiesc drum împreună cu John și cu Lee până la marginea scenei și am urlat cât ne ținea gura pentru a-i susține pe Steve și pe Brian, care îngenuncheaseră pentru a-și saluta prietenii.

John a întins brațele pentru a le strânge mâinile și i-a bătut pe umăr. Eu doar am zâmbit și am ridicat sticla de bere în semn de salut.

La bar, Brian ne-a spus râzând:

— Nu am putut ține bine nenorocitele acelea de bețe în a doua jumătate a recitalului. Am stricat tocmai partea introductivă a piesei mele favorite. Pe toți dracii, am uitat de tot versurile melodiei.

— S-a văzut incredibil de unde stăteam noi, i-a spus Lee, ținând un braț pe după mijlocul lui Steve, dar cu fața spre noi.

Steve a încercat să zâmbească, dar numai mușchii din jurul buzelor i s-au mișcat. Mi-am amintit cum numise Grace zâmbetul acela fals: *non-Duchenne*[5].

— Nu-l băga în seamă pe idiotul ăsta deprimat, mi-a spus Brian aplecându-se spre mine. Se luptă din nou cu basistul.

Se luptă. Pun mâna pe buzunarul blugilor, unde îmi țin telefonul.

— Asta îmi amintește de mine, spun eu și mă scuz înainte de a ieși afară, la aer.

•

— De ce naiba te mai obosești să cari după tine un telefon dacă nu răspunzi niciodată?

— Urmăream ceva, domnișoară Necaz. Spectacolul oferit de prietenii noștri. Știi doar, cel la care trebuia să vii și tu.

— Acum sunt mai mult prietenii tăi decât ai mei.

— Nu te purta așa, Nicole!

— Cum, mai exact?

— Mai bine las-o baltă!

— Și cum au cântat Steve și Brian?

— Ei bine, nu mi s-a părut incredibil din locul în care am stat.

— Dumnezeule, nu poți fi niciodată mai însuflețit, ca un suporter adevărat? Ești atât de critic! Ce știi tu despre muzică?

— De ce ai mai întrebat dacă nu te interesează? Măcar eu am venit la nenorocitul ăsta de spectacol. Unde ești *tu*?

— Am ieșit cu prietenii mei.

— The Cuckoo? Grozav! Nemaipomenit! Așadar, nu o să te vedem.

— Nu pari să-ți dorești să mă vezi, Pericol.

— Uite ce e: de ce aș mai întreba dacă nu aș vrea să te văd? Pentru numele lui Dumnezeu, Nicole!

— Nu accept să mi se vorbească așa.

Clic.

•

Nu am mai rămas să ascultăm și ultima formație. Brian a întrebat dacă puteau depozita echipamentul în apartamentul lui John în noaptea aceea, pentru că locul în care repetau ei se încuia la miezul nopții. John nu a acceptat imediat, ceea ce m-a surprins. Odată ce a fost de acord, totuși, a ridicat carcasa

---

[5] Zâmbet care implică doar mușchii feței și este numit „zâmbetul însoțitorilor de zbor” (n.tr.).

metalică imensă a unui amplificator și a cărat-o până la ușa clădirii în care locuia, la două străzi distanță, fără să se plângă prea mult. Nu am idee cum a urcat-o singur pe scări.

Am fost ultimul care a intrat în apartament și liniștea în care era cufundat mi s-a părut stranie. Echipamentul era depozitat claie peste grămadă în living, iar pe John îl auzeam în bucătărie, pregătind băuturile.

Lee a ieșit din baie și a întrebat:

— A protestat cineva?

— Am încercat să pun echipamentul în cel de-al doilea dormitor, a șoptit Steve. Dar ușa e încuiată.

— Cum? De ce?

Lee nu se străduia să vorbească mai încet.

— Ce importanță are? a zis Brian. Probabil că nu înseamnă nimic.

Lee s-a uitat la mine.

— Ce se petrece acolo, Scruffy?

Înainte să pot răspunde, ea s-a ridicat de pe brațul canapelei și s-a dus spre ușa celui de-al doilea dormitor. A întins mâna și a încercat clanța ușii, care s-a mișcat, dar nu a deschis ușa.

Apoi Lee a pipăit gaura cheii cu degetele celeilalte mâini, încercând să găsească opritorul.

— Lee?

John stătea acum în pragul livingului, cu câte o băutură în fiecare mână. Fața lui era impenetrabilă, ca o mască.

— Ce-i asta? a întrebat Lee.

John a pus încet paharele jos.

— E o ușă încuiată, Lee. Ți-aș cere să respecți asta.

Lee a tresărit. Steve, Brian și cu mine nu am făcut nicio mișcare.

— Ai cere să fim de acord cu asta, a zis Lee apoi.

— Da, i-a răspuns John.

— Cu o ușă încuiată.

— Da.

— O ușă încuiată în casa în care prietena noastră a fost văzută pentru ultima oară înainte de a dispărea. După ce tu abia ieșiseși de la ospiciu.

— Acum o lună, a zis John.

El a mai făcut apoi câțiva pași. Era cu spatele la mine, iar eu nu mai vedeam nimic altceva în afara coatelor lui Lee, care-și încrucișase brațele la piept.

— John! O ușă încuiată. Tu ai fost ultimul care a văzut-o, a zis ea.

Doar capul i se mișca, de parcă ar fi fost dirijat de niște gânduri contradictorii. Eu respiram pe gură și aerul era uscat și fierbinte. Apoi, postura lui s-a mai relaxat puțin.

— Poate că ai dreptate, i-a zis John lui Lee. Poate că nu e rezonabil să vă cer să fiți de acord cu asta. Dar v-aș cere să aveți încredere în mine.

S-a uitat apoi la fiecare dintre noi, analizând cu atenție privirile noastre.

— Sau v-aș putea cere să plecați, a zis el.

El și Lee s-au privit îndelung, amândoi triști – dar în moduri diferite. Lee s-a aplecat și și-a ridicat geaca de blugi, apoi și-a pus-o îndoită pe braț.

— Ne facem griji pentru tine, a zis ea. Cu toții.

Cei trei prieteni s-au îndreptat spre ușă. Brian nu a zis nimic, ci doar și-a trecut mâinile printre hainele lui Grace puse grămadă în cuier. Steve, de mână cu Lee, a murmurat un „salut” înspre mine și un „mulțumesc” înspre John.

În scurt timp am constatat că rămăsesem ultimul vizitator din apartament. John era încă în living, la fel de mândru, privind în gol.

Fără să mă privească, el m-a întrebat:

— Ceva de băut?

M-am încălțat și mi-am luat rămas-bun de la el. John a închis ușa în urma mea fără nici cel mai mic zgomot, apoi am auzit scrâșnetul metalic al încuietorii.

•

În ziua următoare am întârziat la lucru douăzeci și cinci de minute, dar cei de la birou fuseseră ocupați toată dimineața cu niște potențiali clienți, iar șefa mea era într-o dispoziție atât de bună, încât nu mi-a mai arătat obișnuita ei nemulțumire.

O singură dată a ieșit din cubicului ei cu pereți din sticlă, iar asta pentru a-mi spune „Mulțumesc. E destul”.

La început nu am înțeles ce voia să spună, însă apoi a făcut semn spre piciorul meu. Nu realizasem până atunci că fredonam

și că băteam cu piciorul ritmul unei piese interpretate de Steve și Brian.

Înainte să-și înceapă tura, Nicole mi-a pregătit prânzul la restaurantul la care lucra – cușcuș, spanac fiert și alte legume, alături de un sos bogat cu usturoi, cu parmezan pe deasupra. O lăsasem dormind tun, cu pumnii strânși și gura căscată, când plecasem eu la lucru. Oricum, tot era drăguță. În timpul prânzului, ea și-a întins mâna peste masă, spre mine, iar eu i-am mângâiat-o cu vârfurile degetelor, oprindu-mă la încheietură. Nu am vorbit mai deloc, ci doar ne-am bucurat unul de prezența celuilalt pentru încă o zi. Fiecare înghițitură avea un gust savuros și complex, fiind pregătită cu meticulozitate. Am mâncat cu ochii închiși. Când am terminat, ea m-a rugat să o ajut să termine ce mai avea în farfurie. În timp ce spăla vasele pentru a-și începe tura, am inhalat adânc urmele parfumului ei dulce și tare, care-mi rămăsese pe dosul palmei.

Am sărutat-o pe Nicole de rămas-bun și am insistat deliberat mai mult decât de obicei, până când ea a izbucnit în râs și limba ei s-a retras, iar dinții ni s-au ciocnit. Ea ura și iubea deopotrivă acest gest, dar în cele din urmă și-a pus palmele pe umerii mei și m-a împins ușurel. I-am spus că aveam să pregătesc eu cina în seara aceea, dar ea nu a zis nimic, ci doar s-a retras – mergând încet cu spatele – în bucătărie. Pe fața ei era întipărit un zâmbet sincer. *Duchenne*.

Am terminat târziu ce aveam de făcut la birou, așa că am mers cu mașina până la Bloor ca să cumpăr kimchi[6], noua delicatesă preferată de Nicole. Chiar dacă trăisem un an în oraș, încă mi se părea uimitor că străzile erau atât de divizate în Bathurst – librăriile, magazinele de discuri și Fortăreața în partea de est, dar și cartierul coreean, atât de plin de viață, restaurantele, magazinele cu produse asiatice și saloanele de înfrumusețare în partea de vest. Noaptea își etala deja nuanțele stridente de roz și de albastru deasupra străzilor. L-am sunat pe Steve în timp ce mă întorceam la mașină și i-am spus că fredonasem cântecul lui. Nu am avut ocazia să-i aud reacția totuși, pentru că am sfârșit convorbirea când l-am zărit pe John apropiindu-se de mine de pe cealaltă parte a străzii.

[6] Garnitură tradițională coreeană picantă, acră și sărată, preparată dintr-o varietate de legume fermentate (n.tr.).

Deși lumina zilei pălise, era clar că John avea ceva pe suflet. Căra pe umeri opt sau zece scânduri groase și un hârleț. La fiecare pas pe care-l făcea, scândurile alunecau și își schimbau poziția, împiedicându-i mersul. Încercând să se redreseze, el își înclina umerii și pășea mai alert, aproape în salturi. Dar asta nu îi folosea la nimic. În cele din urmă, s-a împiedicat și a scăpat toată marfa pe care o căra. Ceilalți trecători au început să-l ocolească, în timp ce el se străduia să-și adune scândurile. În timp ce ridica grămada de scânduri, hârlețul i-a alunecat și el din mâini, iar atunci când a pus un genunchi în pământ pentru a-și recupera unealta, lemnele i-au căzut din nou din brațe.

Cu mâinile goale, l-am auzit strigând:

— La naiba!

Surprinși, trecătorii s-au îndepărtat de el, privindu-l cu suspiciune.

Eu reușisem să traversez strada printr-un loc nepermis și îl strigam acum pe John, încercând să-i atrag atenția. A sărit ca un animal încolțit când i-am atins mâneca, dar și-a venit în fire când m-a recunoscut în cele din urmă.

— Există un motiv pentru care s-au păstrat de-a lungul evoluției, știi? a zis John fără să mă privească. Apoi a adăugat: Furia. Agresiunea. Sunt folositoare. Mâinile mele tremură acum, deasupra unor obiecte lipsite de viață, dar e un târg cinstit. Violența este extrema logică a comunicării, singurul limbaj pe care oamenii nu îl vor ignora, singurul limbaj pe care îl înțelege oricine.

În timp ce el bătea câmpii, eu am separat scândurile în două grămezi pe trotuarul pavat cu pietriș. L-am ajutat să se ridice și, împreună, am transportat materialele la apartamentul lui. Mâinile începuseră să mă doară din cauza frigului.

John evita să folosească becurile din tavanul apartamentului său, aprinzând în schimb veiozele de pe masă – o revărsare de lumină blândă. A lăsat la ușă grămada de scânduri și s-a așezat pe canapea ca un om bătrân. Și-a îndesat pumnii sub brațe și a început să se legene. Umerii îi întindeau cămașa, dar pieptul lui începuse să-și piardă tonusul.

Pe masa de cafea era o bucată de hârtie, pe care fusese imprimat un tabel cu literele alfabetului trecute în rânduri și coloane.

— Este numit *tabula recta*, a zise absent John.

— Și la ce se folosește? am întrebat eu.

— Ofițerul 2510 m-a întrebat același lucru astăzi, când a venit să mă vadă.

— 2510? Ce voia?

— Doar să-mi pună aceleași întrebări ca de obicei. Și-a întins degetele și a început să-și maseze fața. Dacă știu ceva de Grace. Dacă am vreo informație nouă. De ce sunt atât de convins că a dispărut pentru totdeauna? De ce ascund anumite lucruri de poliție?

Apoi a strâns din buze și și-a frecat ochii cu încheieturile degetelor. M-am așezat în celălalt capăt al canapelei. El și-a luat mâinile de pe față. Ochii lui păreau să privească în gol, absenți.

— Și ce i-ai spus? am întrebat eu.

— Nimic din ce voia să audă. A tușit încetișor și a închis ochii. Încep să o tratez de parcă ar fi terapeuta mea. I-am spus că iau antidepresive cu pumnul. I-am mărturisit că mă trezesc în toiul nopții crezând că Grace este în pat, lângă mine, șoptindu-mi la ureche. I-am spus că mă descurc de minune să mă îndepărtez de prieteni și să mă izolez.

Avusesem și eu o conversație cu ofițerul 2510 și îmi puteam imagina confuzia femeii auzind toate acele declarații. Tonul ei lipsit de expresie era mai memorabil pentru mine decât aspectul ei fizic.

— I-ai spus că te îndepărtezi de prieteni intenționat sau accidental? l-am întrebat.

— Asta nu i-am spus, nu. Scotch?

S-a ridicat și a mers în bucătărie. Am auzit minunatul zgomot al dopului de plută ieșind din sticlă, zdrăngănitul cuburilor de gheață în pahar, gâlgâitul delicat al lichidului. John s-a întors în living și s-a așezat în capătul canapelei, întinzându-mi un pahar scurt și larg, cu o băutură aurie. Am ciocnit paharele și am băut. Scotch-ul era destul de slab, așa că mi-am ținut gura închisă și m-am bucurat de gustul său persistent.

— Deci, care e răspunsul?

John m-a privit nedumerit.

— Te îndepărtezi de noi intenționat sau accidental?

— Ah… Și-a ridicat puțin bărbia. Contează? a zis el apoi.

— Iisuse! Crezi că aș întreba dacă nu ar conta?

— Presupun că este câte puțin din amândouă, a zis el.

Am aruncat o privire în living. Lucrurile lui Grace erau încă agățate pe pereți, ițindu-se totodată de sub canapea. Ființa ei încă ocupa fiecare centimetru din spațiul psihologic al încăperii. Mă simțeam închis acolo, captiv. L-am întrebat:

— Uite ce e, tu vrei să am încredere în tine, nu-i așa?

El a încuviințat din cap.

— Atunci, trebuie să ai și tu încredere în mine. Măcar puțin. Era pe punctul de a mă întrerupe, dar eu am ridicat mâna și am continuat:

— Tocmai mi-ai spus că faci eforturi. Și știu că asta demonstrează încrederea ta. Și apreciez. Dar va trebui să mă scuzi dacă nu voi face asta din nou. Nu voi face nimic de data asta, în timp ce o persoană atât de apropiată mie e pe punctul de a ceda.

Cu dreapta mi-am turnat restul de scotch în gură, iar cu stânga am făcut un semn amplu, indicând toată încăperea.

— Uită-te la toate astea, i-am spus. Trăiești într-un muzeu, într-un sanctuar.

— Da, a consimțit el.

— Pariez că, oriunde te-ai uita, îți amintești că ea nu mai e aici.

— Exact.

— De eșecul nostru, de faptul că nu am putut să o ajutăm.

— Nu. De eșecul *meu*.

Fiecare înghițitură era mai suportabilă decât ultima. Am terminat scotch-ul, am luat un cub de gheață în gură și l-am zdrobit cu dinții. Am simțit apoi o durere bruscă.

— Oh, la naiba, am spus. Cu toții am greșit față de ea. Nu ești singurul vinovat.

John și-a îndreptat umerii și și-a dres glasul.

— Nu la asta m-am referit.

Am fluturat iar din mână – mai violent de această dată. Îmi simțeam abdomenul leoarcă de transpirație.

— Și ce ai de gând să faci în privința asta? am întrebat. În legătură cu sanctuarul tău. Uite ce e… alege să trăiești sau alege să-ți amintești. Se pare că nu poți să le faci pe ambele în momentul de față.

John nu a răspuns. Și-a terminat băutura și a rămas cu paharul gol în mână, holbându-se la fotografiile de pe perete și la cuierul cu haine de lângă ușa de la intrare. Apoi s-a ridicat și a

mai turnat încă două băuturi, de data aceasta fără gheață. Am stat și am băut. Dar acum nu mai puteam simți niciun gust.

Apoi am făcut un plan împreună. Mai întâi, am adunat într-un morman vechile haine ale lui Grace nu după vreun criteriu anume. Le-am îndesat în niște saci de gunoi și în cutii vechi pe care John le păstra sub chiuvetă.

— Ce-ai zice să le ducem acolo? am întrebat, făcându-i semn spre ușa încuiată.

El a tăcut, având un aer șovăielnic. Apoi a descuiat cel de-al doilea dormitor și s-a strecurat înăuntru.

— O să-ți arăt la ce lucrez, a zis el, atunci când va fi gata.

Ne-am mutat în dormitorul principal. Am scos toate hainele lui Grace din dulap și am îngrămădit toate șalurile, eșarfele și pantofii într-un coș de rufe.

Am cărat sacii și cutiile jos, în aerul răcoros al nopții. Am umplut portbagajul și bancheta din spate a mașinii cu lucrurile lui Grace, pe care urma să le duc acasă la mama.

În momentul acela credeam că John alesese viața.

El m-a invitat sus pentru încă un pahar de scotch. M-am uitat la telefon și am realizat cât de mult – mult de tot – întârziasem la cina cu Nicole. Am înjurat, l-am îmbrățișat bărbătește pe John – așa cum se obișnuia în Toronto – și am plecat repede acasă. După atâta scotch, șofatul ieșea din discuție.

Nicole nu era acasă când am ajuns acolo, dar era evident că venise și plecase. Hainele ei de lucru erau împrăștiate pe mobilă, iar jacheta ei căzuse pe podea. Rupsese o foaie de hârtie din agenda ei și o lăsase pe blatul bufetului.

Pe foaie scria: *Mulțumesc pentru cină*. Hașurase imaginea unei păsări cu pene lungi în coadă. M-am spălat pe dinți, am pus porțiile de kimehi pe blatul bufetului și m-am gândit să mai beau ceva.

— Ține-o tot așa, ticălosule, mi-am spus.

Am părăsit din nou apartamentul și am dat fuga la The Cuckoo.

Aerul nopții mi-a înfiorat pielea; era surprinzător de rece pentru luna septembrie – un avertisment pentru iarna crâncenă ce avea să urmeze. Mi-am înfundat mâinile în buzunare. Prin vitrina principală de la Cuckoo am văzut-o pe Nicole vorbind cu un grup de oameni – dintre care doar vreo două femei, restul

bărbați tineri. Zâmbea și mi-a fost clar că se distra de minune fără mine prin preajmă.

Am rămas în fața geamului privindu-i cum beau și râdeau, iar după un timp am plecat acasă.

2006

La fel ca mulți alți copii, eu și Grace ne certam câteodată, ne torturam unul pe celălalt sau încercam tot felul de răutăți, ca să vedem cât putea să îndure celălalt. Într-o zi de vară, pe când ea avea nouă ani, iar eu aveam șase, am mers să ne jucăm într-un loc nou – o construcție amplasată în vârful dealului din cartierul nostru. În timp ce intram curioși în casa pe jumătate construită, Grace a început să țipe. M-am întors spre ea și am constatat că își prinsese piciorul între două scânduri din perete – un spațiu îngust pe care constructorii aveau să-l acopere probabil cu rigips. Planul ei era evident: să se strecoare prin acel spațiu și să se ascundă de mine – doar că se blocase în timp ce-și ducea planul la îndeplinire.

Am profitat de ocazie și i-am sărit în față, apoi am început să râd de ea. E a țipat, fără să spună ceva – doar se văicărea și încerca să mă lovească, lipsită de vlagă. Eu voiam să o văd cum se chinuie, așa că am mai lăsat-o un minut, privind-o cu satisfacție.

Și totuși, odată ce bucuria mea a luat sfârșit, mi-a fost clar că ceva nu era în regulă. Ea era prea gravă, prea isterică și părea să sufere cumplit. Îmi tot arăta ceva pe podea. Am privit în jos și m-am îngrozit: problema nu era că își prinsese piciorul acolo, ci mai degrabă că pășise probabil pe un cui. Nu aveam idee de când îmi tot arăta piciorul rănit.

Îmi amintesc cuiul acela. Era uriaș și ruginit. Îi perforase talpa și ieșise direct prin partea de sus a pantofului. Era cel mai îngrozitor lucru pe care-l văzusem vreodată. Am început să țip, la rândul meu, și am alergat acasă cât de repede am putut, ca să cer ajutor. Tata a oprit mașina în zona construcției, mormăind furios tot drumul, și a smuls cuiul din piciorul lui Grace fără să ezite.

Am mers direct la spital – Grace a fost vaccinată și tot restul verii a mers șchiopătând.

M-am simțit oribil după acest incident, reproșându-mi mereu că eram un frate mai mic lipsit de afecțiune, dar Grace nu s-a întors împotriva mea. La drept vorbind, existau uneori astfel de situații, care ne apropiau și mai mult. După ziua aceea, ori de câte ori observam vreo urmă de suferință provocată de durere pe chipul surorii mele, o recunoșteam imediat, aproape visceral.

•

— Chiar vrei să auzi asta? m-a întrebat Grace.

Eram amândoi la Cuckoo, la o masă mică, la aproape o lună de la sosirea mea în oraș. În mijlocul mesei noastre era o lumânare într-un suport de sticlă, încadrată de două pahare mari cu bere arămie. Barul era luminat slab și majoritatea meselor erau goale. Barmanul pusese o muzică în surdină și acordurile de chitară acustică vibrau în colțurile încăperii aproape pustii. Nu eram sigur ce zi a săptămânii era. Septembrie aproape trecuse, dar toamna încă nu venise.

Grace era înfășurată în șal, fardată, dar destul de neliniștită. Era prima dată când observam liniile lungi, verticale, din jurul gurii ei, prima dată când foloseam cuvântul „grav” pentru a-i descrie chipul. Ochii ei erau enormi și verzi în lumina lumânării, licărind între mâinile ei agitate și fața mea.

— Ar trebui să am măcar un indiciu despre ce faci la universitate, i-am spus. Trebuie să-i spun ceva mamei dacă mă sună.

Ea a cuprins cu palmele paharul cu bere și inelele ei s-au ciocnit cristalin de acesta. Nu era nimic plăcut în sunetul acela, doar o zvâcnire de furie reprimată.

— La naiba cu mama!

Am ridicat din umeri neutru.

— Va trebui să bagatelizez totul și să mă cobor la nivelul tău ca să înțelegi, a spus ea.

Apoi a rânjit ironică, amuzată de propria insultă.

Am râs.

— Faci haz de fratele tău idiot.

Barmanul aranjase câteva pahare în spatele tejghelei. Grace a sărit pe scaunul ei, apoi și-a îndreptat umerii și a băut niște bere luând paharul cu ambele mâini.

— Presupun că ceea ce încercăm să facem este să cuantificăm o experiență subiectivă, a zis ea. În ultimă instanță, am vrea să facem asta în absența obiectivității.

— Asta e versiunea bagatelizată? am întrebat eu.
— Da.
— Ai putea să o bagatelizezi și mai mult?
Era vizibil iritată pentru că insistam, folosind aceste cuvinte. Am considerat acest lucru un punct în favoarea mea și i-am aruncat o privire arogantă.
Grace a clătinat din cap, m-a privit cu suspiciune și a mai făcut o încercare:
— Oare universul exista înainte să te naști tu?
— Cum? am întrebat-o.
Ea nu a răspuns, așa că m-am gândit puțin la întrebarea ei.
— OK. Exista. Și ce dacă?
— Cum poți fi sigur de asta? a întrebat ea.
— Astea sunt niște întrebări-capcană?
— Nu. Așadar, cum poți fi atât de sigur că universul există?
— Ei bine, am început eu, apoi am căzut din nou pe gânduri. Oricum, ce vreau să spun e că există dovezi. Știință. Oase de dinozaur și chestii de acest gen. Dar probabil că nu pot spune cu siguranță, fără nicio îndoială, că universul există. Sau că există chiar în momentul de față. Ar putea fi doar un creier într-un borcan. La asta vrei să ajungi?
— Nu tocmai, a râs ea. Poate, într-un fel, mai pe ocolite. Tu spui că toate acestea – și-a plimbat un braț prin aer, descriind un arc mare de cerc – ar putea fi doar un produs al imaginației tale. Ai putea fi doar un creier într-un borcan, iar eu aș putea fi o creație a inconștientului tău. Această idee – cum că singurul lucru care există cu adevărat este pură subiectivitate, că suntem cu toții doar produse ale imaginației tale – este numită solipsism. Și totuși, ceea ce te convinge mai mult sunt oasele de dinozaur și știința, nu-i așa?
— Mi se pare mult mai rezonabil decât să fiu un creier într-un borcan, i-am răspuns eu.
— Perfect. Da. Exact. „Rezonabil”. Avem un grad rezonabil de informații cum că există într-adevăr o realitate obiectivă, în afara minților noastre. E rezonabil să crezi că arborele este încă în pădure, chiar și atunci când nu e nimeni acolo care să-l observe.

— Dumnezeule, doar nu începi acum cu paradoxul copacului din pădure[7]?

Ea s-a încruntat, s-a ridicat și s-a dus furioasă la bar. Fusta ei lungă era confecționată dintr-un material greu, care foșnea ca o draperie atunci când mergea. Un minut mai târziu, s-a întors cu încă două pahare de bere, deși eu nici măcar nu mi-o terminasem pe prima.

— Da, ticălos ce ești, a zis ea după ce s-a așezat din nou. Mă refer la paradoxul copacului din pădure. Să spunem totuși că există cineva acolo. Copacul cade și provoacă vibrații, influențând presiunea atmosferică; aceasta, la rândul ei, este convertită într-un semnal electric de către celulele specializate din urechile noastre. În cele din urmă, vom auzi un sunet. Laboratorul nostru este interesat de diferența calitativă și cantitativă dintre presiunea atmosferică obiectivă și sunetele percepute subiectiv.

Încercam să înțeleg ceea ce spunea, dar mă tot poticneam de ceva.

— E un raționament corect, am spus eu. Nu ar trebui să fie ușor? Într-un fel, e cam același lucru. Forma e diferită – presiunea atmosferică și semnalele creierului, dar nu ar trebui ca ele să fie... nu știu, paralele? De exemplu, o presiune atmosferică mai mare nu ar trebui să determine un semnal electric mai puternic? Sau altceva?

— Într-un fel, e adevărat. Dar există diferențe importante. De exemplu, Legea lui Weber: auzim logaritmic, și nu liniar.

— Ce naiba înseamnă asta? am întrebat-o eu.

Mi-am terminat prima bere, din care nu a mai rămas decât un inel de spumă, și am împins paharul într-o parte.

— Iisuse, mereu sunt surprinsă de cât de puțin știi, a zis Grace.

M-am lăsat pe spătarul scaunului și am zâmbit.

— Ei, haide! Până acum ar fi trebuit să știi exact ce competențe limitate am. Oricum, problema ta nu pare atât de grea. Pare totuși o ecuație, un mister care a fost deja rezolvat.

Cel de-al doilea pahar al ei era deja gol. A întins mâna peste masă, l-a luat pe al meu și a băut cu nesaț.

---

[7] Dacă într-o pădure cade un copac, fără ca acolo să fie vreun observator, de nicio natură, acel copac în cădere face sau nu zgomot? (n.tr.).

— Ei bine, ai dreptate, a zis ea. Într-un fel. Presiunea atmosferică și percepția sunetului sunt niște probleme banale, deși nu se poate spune totuși că misterul a fost „rezolvat”. Dar uite cum stau lucrurile.

Grace s-a aplecat în față și părul i-a căzut peste față, acoperindu-i obrajii. La lumina lumânării, ochii ei păreau gălbui, în timp ce partea de sus a feței îi rămăsese în umbră.

— Nu ne interesează, de fapt, cum influențează lucrurile obiective experiența subiectivă, ci ne interesează doar subiectivitatea. Și trebuie să pornim de la timpul subiectiv.

Ultimele ei cuvinte m-au făcut să-mi amintesc. M-am uitat la telefon și am spus:

— Pe toți dracii, trebuie să plecăm!

Entuziasmată, Grace a exclamat:

— Vezi? Asta e exact ce studiem noi.

M-am ridicat și mi-am pus haina. Ea a luat paharele goale de bere ca să le pună unul în altul.

— La fel ca oricare altă dimensiune, a continuat ea, timpul obiectiv poate fi cuantificat și analizat. Dar când vorbim despre timpul subiectiv, acesta pare să accelereze și să încetinească în funcție de…

Vocea ei s-a stins. Mi-am închis fermoarul gecii uzate și am privit-o. Încă ținea paharele, dar mâinile îi tremurau prea tare ca să le poată introduce unul în altul. Își concentrase toată atenția asupra acestui subiect.

— Hei, i-am spus încet, ocolind masa ca să-i iau paharele din mâini.

— Mă descurc, a zis ea. Lasă-mă o secundă.

În cele din urmă a reușit să pună paharele unul în altul, deși zdrăngănitul sticlei devenise destul de puternic ca să atragă atenția barmanului.

— Aveți grijă acolo cu bunurile barului, a strigat acesta pe un ton prietenos, mângâind sugestiv paharul pe care-l ștergea în clipa aceea cu un prosop.

Grace s-a dus țintă la bar și a lăsat cele două pahare pe tejghea. A zis ceva cu voce scăzută, pe un ton laconic – ceva ce nu am reușit să aud, dar barmanul s-a schimbat la față, iar Grace a plecat spre ieșire fără să se mai uite spre mine.

Am cules repede cele două pahare rămase pe masă și i le-am dus barmanului.

— De parcă nu am destule prostii pe cap, a zis el.

— Ai grijă ce spui! am izbucnit eu.

Replica mi-a ieșit de pe buze ca un reflex. În timpul primelor luni în oraș, eu și barmanul avusesem câteva conversații plăcute, așa că am rămas amândoi surprinși de reacția mea. Pe un ton mai blând, am adăugat:

— Uite ce e, fii mai înțelegător cu ea.

Am mai pus câțiva dolari pe tejghea și am plecat.

Barmanul a strigat după mine:

— De ce ar trebui să primească tratament special?

M-am întors, gata să o apăr pe Grace, dar el mă privea înțelegător, fără chef de ceartă. „Pentru că e sora mea, mi-am spus. Pentru că ea mereu a fost așa. Pentru că... nu știu”.

Nu am spus nimic. Am ieșit pur și simplu din bar.

•

Am luat-o către est, spre apartamentul lui Nicole. Era întuneric, nu ploua și nici nu era frig. Grace fuma capătul unui joint. Farurile mașinilor ne orbeau și luminau caldarâmul în timp ce pășeam unul lângă altul.

— Așadar, ar trebui să încep să-ți spun „Nervoasa” ori „Morocănoasa”? am întrebat eu.

Grace m-a ignorat, făcând un gest de lehamite cu mâna.

— Vorbesc serios, am spus eu. Ei bine, tu știi ce vreau să zic. Ce naiba a fost asta?

— Plănuiești să-ți iei un apartament al tău în curând? Era evident că Grace îmi evita întrebarea. Apoi a adăugat, uitându-se la picioarele mele: Ai stat în apartamentul lui Nicole o lună întreagă.

Ea îmi cerea, de fapt, să renunț la acel subiect, iar eu, ca un frate bun ce sunt, am făcut întocmai.

— Nu chiar o lună întreagă, am răspuns. Dar Nicole mi-a spus că pot să stau la ea până când îmi găsesc o locuință convenabilă.

Grace a pufnit cu dispreț.

— Și ce mai face prințesa ta?

— Iisuse, ce-i cu tine? Doar tu ai fost cea care ne-a făcut cunoștință.

— Nu m-am gândit că avea de gând să facă sex cu fratele meu, a răspuns Grace.

M-am oprit din mers. Grace a continuat să mai meargă câțiva pași. Când a văzut că nu țineam pasul, s-a oprit și s-a întors spre mine.

— Ce e?

— Grace, i-am spus. Te simți bine? Ce-i cu toate mizeriile astea?

Își clătina capul înainte și înapoi, cu durere – *nu, nu, nu*. Stâlpii de iluminat de pe stradă aruncau umbre sinistre pe fața ei atunci când mașinile nu treceau pe lângă noi.

— Nu putem să mergem, pur și simplu? m-a întrebat ea.

Am început să mă mișc din nou, fără să-mi iau ochii de la ea. Am reușit să țin pasul și Grace s-a întors spre mine, imitându-mi expresia îngrijorată. Apoi și-a întors palmele în sus, ridicând din umeri: *Ce e*?

După aceea a părut să-și revină și și-a îndreptat din nou privirea spre caldarâm, cu o expresie oarecum stânjenită. Tocmai făceam colțul către apartamentul lui Nicole.

— Mă gândeam și eu, atâta tot, a zis ea.

— Te gândeai…

— Poate că am putea găsi un apartament în care să locuim împreună, a adăugat.

M-am oprit din nou din mers.

— Iisuse, mergi mai departe! mi-a zis ea. Tu ești cel care se grăbește.

— Și ce se va întâmpla cu John? am întrebat, ajungând-o din urmă. Voi doi abia v-ați mutat împreună.

— Ce-i cu John? Tu ar trebui să fii de partea mea. Nu-mi place deloc că v-ați împrietenit atât de repede.

Am coborât vocile în timp ce treceam pe lângă curmalul japonez, apropiindu-ne de ușa apartamentului de la subsol. Becul de deasupra ușii își revărsa lumina spre o latură a casei.

— Eu sunt doar de partea mea, am spus. Credeam că tu și John vă înțelegeți bine.

— E doar… Am nevoie de spațiu. Trebuie să lucrez.

Am descuiat ușa cu cheile mele. Eu și Nicole nu le mai spunem acum *cheile de rezervă*.

— John e acasă, a zis Grace. E la laborator. Oriunde merg, este acolo. Atenția lui începe să mă sufoce.

— Alo? strig eu, intrând în apartament. Luminile erau aprinse, dar livingul era gol. M-am întors spre Grace. Deci ești deranjată de faptul că el este… cum? Prea atașat?

— Sunt aici, s-a auzit vocea lui Nicole. În dormitor.

— Am nevoie de un spațiu al meu ca să lucrez, a zis încet Grace. Sunt din ce în ce mai aproape.

— Vino aici o secundă, mi-a strigat Nicole.

— Mă întorc imediat, „Nervoaso”, i-am spus lui Grace.

Am ridicat brațele, ca și cum aș fi vrut să i le pun pe umeri – și peste toate straturile acelea de haine care-i acopereau, dar Grace m-a privit încruntată și a făcut un mic pas înapoi. Am început să râd.

— „Morocănoaso”, i-am spus.

Am intrat în dormitor.

Prin oglinda de deasupra măsuței de toaletă, Nicole mă privea stând în prag. De la glezne în sus, părea o literă fină, perfectă, un S. La spate, fermoarul negru al rochiei rămăsese pe jumătate deschis, iar linia sutienului negru trecea de-a curmezișul pe pielea ei expusă. Stătea cu picioarele ei lungi și cu șoldurile într-o poziție asimetrică, iar brațele goale îi erau ridicate spre cap. Și-a prins părul portocaliu în sus, ținând fața întoarsă și gura doar puțin întredeschisă. Eu nu scăpăm din ochi acest tablou, iar ea nu mă scăpa din ochi pe mine.

Plăcerea era prea mare pentru ea, așa că a zâmbit și a închis ochii.

— Ei, ce spui?

M-am dus în spatele ei.

— Arăți bine, am rostit în scobitura gâtului ei.

Puful care-i acoperea pielea îmi gâdila buzele. Mirosea a fructe proaspete.

Ea s-a întors spre mine. Ne-am hârjonit puțin. Fețele și abdomenele noastre erau lipite. I-am tras în jos fermoarul de la spate. Sărutul ei s-a transformat într-un hohot de râs. Mi-a împins mâinile într-o parte. Și-a închis din nou fermoarul și s-a întors cu spatele la mine, astfel încât să o pot ajuta să-l tragă până sus.

— Încearcă să mai insiști cu complimentele, a zis ea.

Mâinile mele erau pe umerii ei, apoi pe brațe.

— Miroși a portocale, i-am spus.

— Prea banal.

— Ești incredibil de atrăgătoare.

— Mmm… Sună a fantezie de adolescent, dar tot banal mi se pare.

S-a aplecat puțin pentru a lua niște bijuterii de pe măsuța de toaletă. Am tras-o de centura din talie și am rămas lipit de ea. Nicole a ridicat din nou brațele ca să-și pună la gât un șirag de perle.

— Iisuse, am spus. Vreau să te duc în pat chiar acum.

— Nu ai decât, a zis Nicole.

— Nu pot. Sora mea e în camera cealaltă.

— Spune-i să plece. Ne vom întâlni cu ea acolo. E matură doar.

A început să mă tragă de cureaua de la pantaloni, dar am făcut un pas înapoi.

— Nu. Hai să mergem!

— Oh! Nicole a părut iritată pe moment, dar și-a revenit imediat. În regulă! Las-o pe prințesă să strice petrecerea, a adăugat ea.

Prințesă. Am izbucnit în râs surprins – un hohot ciudat de strident.

Nicole s-a întors curioasă spre mine. Așa cum stătea, era perfectă. Am tușit încurcat.

— E o expresie potrivită. Nu mai contează acum. Ar trebui s-o luăm din loc.

Nicole a rămas nemișcată. Pe chipul ei se citea îndoiala. Apoi s-a dus la dulap, a ales un cardigan subțire pe care și l-a pus pe umăr și mi-a aruncat o privire sfioasă înainte de a părăsi dormitorul.

•

În ultima lună, trecusem pe la Fortăreață de câteva ori în drum spre apartamentul lui Grace, dar acum era prima dată când îi acordam o oarecare atenție. Exteriorul clădirii era cenușiu și acoperit cu graffiti, iar trotuarul adiacent era plin de mucuri de țigară și de gumă strivită, dar reușea să emane o ciudată exaltare; bâzâitul energiei din interior trecea parcă prin pereții reverberanți ai clubului, până la cozile de tineri zgomotoși din fața intrării. Lee, Steve și Brian erau pe la mijlocul unei astfel de cozi când am ajuns noi. Pe ei îi văzusem de mai multe ori de când îi întâlnisem prima dată, în august. Eu

stăteam între Nicole cea cosmopolită și Grace cea boemă, fiind cel mai lipsit de eleganță dintre toți.

— Ia priviți la puștiul ăsta, a zis Brian, făcându-le semn spre mine.

— Are un harem pe cinste, a zis Lee – lucru care i-a amuzat pe toți, ținând cont de faptul că una dintre femeile care mă însoțeau era sora mea. Și nici măcar nu are păr pe față.

— Nu-i adevărat, am spus. Eu doar cred în acest lucru care se cheamă *bărbierit*. Știu că ceilalți băieți nu au auzit de așa ceva, dar e chiar grozav.

Femeile s-au salutat. Bărbații se legănau de pe un picior pe altul, ca niște copaci în bătaia vântului.

— Unde e John? am întrebat eu.

— Ah, e tare dulce, a gângurit Brian. Ca un frate adevărat.

Steve i s-a alăturat.

— Dragoste între băieți.

— Ai grijă ce spui, i-am zis eu lui Steve, apoi m-am uitat la Brian. Și tu la fel. Nu ești decât un ratat.

Brian a izbucnit în râs.

— E un mic ticălos, dulce și sensibil. Te potrivești perfect în gașca noastră deocamdată.

— John cunoaște pe cineva de la intrare, a zis Steve.

Lângă intrarea în club era un șir de trepte – vopsite în negru și murdare de la atâta trafic, pe care așteptau la rând mai mulți oameni. John era acolo, vorbind cu cineva. Matahala zâmbea, dădea din cap, apoi a strâns cu mâna lui enormă umărul lui John și ne-a făcut semn cu mâna să urcăm la etaj, în Ramp Art – discoteca Fortăreței.

În timp ce ne făceam apariția acolo, John ne-a salutat cu căldură și a îmbrățișat-o drăgăstos pe Grace. Ea îl privea cu ochii mari, ca de obicei, dar chipul ei rămânea impenetrabil ca răspuns la afecțiunea lui.

Era o noapte dedicată muzicii pop a anilor cincizeci și șaizeci. Nicole era singura din gașca noastră îmbrăcată oarecum corespunzător, așa că a dispărut în mulțimea de dansatori frenetici care voiau să recreeze atmosfera acelor ani. Noi ceilalți aveam un aspect prea contemporan ca să ne putem integra.

Am început să bem. Am râs. Am urlat odată cu muzica dată la maximum și ne-am mișcat genunchii pe ritmurile simple. Am privit-o pe Nicole dansând. Nu puteam sta lângă ea fără să o

pipăi. Nu puteam rezista să mă aflu atât de aproape de pielea ei umedă în întuneric, așa că m-am dus să mai beau ceva.

John și Grace stăteau în picioare la bar – el aplecându-se să-i șoptească ceva la ureche. M-am dus lângă John și am mai comandat o bere. El și Grace beau ceva din niște pahare mici, cu gura largă. I-am întrebat prin semne: *Ce-i asta*?

John a împins spre mine paharul lui. Am luat o înghițitură și am început să tușesc, apoi am deschis repede gura. Aveam impresia că îmi turnasem acid pe gât. Am împins paharul spre el.

Grace a clătinat din cap, privind într-o parte.

Era amuzată, dar și stânjenită de reacția mea.

— Nu chiar atât de mult data viitoare, a strigat John.

— Data viitoare? am întrebat eu râzând. Cred că e destul. Ce băutură e asta?

— Scotch.

A luat o înghițitură.

— Arde, nu glumă. Mi-a luat gura foc.

Am stat împreună și am ascultat zdrăngănitul infernal. Mi-am rotit privirea prin încăpere, căutând-o pe Nicole, dar nu i-am văzut decât pe Steve și Lee dansând. Parcă era un adult dansând cu un copil.

— Vrei să locuiești în continuare în apartamentul lui Nicole? m-a întrebat John.

I-am cercetat chipul, încercând să-mi dau seama dacă întrebarea lui urmărea ceva, dar privirea lui era la fel de sinceră și de caldă ca întotdeauna.

— Sincer? am spus eu. Mi-ar plăcea.

— Înseamnă că lucrurile merg bine între voi.

— Merg grozav, am răspuns. Am sorbit puțin din noua bere și am adăugat ce gândeam: „Necazul” iubește „Pericolul”.

El a încuviințat din cap și și-a ciocnit paharul de sticla mea.

Lee a venit la mine, trăgându-l pe Steve după ea.

— Nu ai uitat, nu-i așa? m-a întrebat ea.

Am întors capul spre ea, cu ochii mijiți.

— Joi, a spus.

— Oh, am strigat. Mda, interviul pentru slujba aceea. Și când e joi?

Steve și Lee au izbucnit în râs. Atenția lui John fusese distrasă de către o fată care-i vorbea de pe un scaun din fața lui Grace.

— Vrei să spui că nu știi ce zi a săptămânii e astăzi? m-a întrebat Lee.

Am ridicat din umeri. Steve și Lee au râs din nou.

— E miercuri, a zis Lee.

Simțeam încă băutura iritându-mi stomacul.

— Ah, OK. Voi fi acolo. Mulțumesc din nou pentru că ai aranjat interviul.

În apropierea mea s-a stârnit agitație – de fapt, acolo unde stăteau John și Grace –, dar eu încă încercam să mă concentrez asupra lui Lee, pentru a-mi arăta recunoștința. Părul ei ondulat era acum dat peste cap și legat strâns într-o coadă de cal, iar mâna ei era pe cureaua lui Steve.

— Mă bucur că ți-am fost de folos! mi-a strigat ea. Grace mi-a spus că ai nevoie de o slujbă, iar eu vreau să plec de acolo pentru că mi-am găsit un post mai bine plătit. Soțul este cam fraier, dar soția este o șefa grozavă. Oricum, nu ai mare lucru de făcut. Îți petreci cea mai mare parte a zilei pe e-mail, coordonând viitoarele lor seminarii. În restul timpului vei implora guvernul să vă dea bani.

Am simțit un ghiont în spate, iar când m-am întors, i-am văzut pe John și pe Grace stând în fața unei fete pe care nu o mai văzusem în viața mea. Fata se izbise de mine, iar acum stătea la distanță de Grace.

— Termină, zicea ea. Relaxează-te!

— Să mă relaxez? a repetat iritată Grace.

— L-am întrebat doar de unde e, a zis fata. Adică, unde s-a născut. Asta-i tot. Relaxează-te!

— De unde e? Adică de ce, are ochii oblici și pielea galbenă?

— Grace, a oprit-o John.

— Nu, a strigat Grace la el, apoi s-a întors din nou spre fată: Iar tu șterge-o de-aici! Găsește pe altcineva care să vrea să profite de tine.

Fata a inspirat adânc, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar s-a mulțumit să-l privească pe John într-un fel aparte – ca și cum i-ar fi fost milă de el – și a plecat.

— Gata, i-a zis John lui Grace. Până aici. O să te duc acasă.

— John, am intervenit eu. Nu-i vorbi așa.

Chipul surorii mele s-a luminat brusc și am recunoscut acea familiară expresie de durere. S-a îndreptat furioasă spre ușă. John se pregătea să o urmeze, dar eu l-am oprit.

— Mă ocup eu de asta, i-am spus.

— Totul e în regulă, mi-a zis John. Lucrează prea mult, atâta tot, și aduce acasă tot stresul de la serviciu. Puțină agresivitate e chiar sănătoasă din când în când. E de înțeles.

— Spune-i lui Nicole că mă voi întoarce.

•

Eram iritat – și pentru că lucrurile scăpaseră de sub control în felul acela, dar și pentru că nu mă mai surprindea nimic atunci când era vorba de Grace. Apoi am ajuns în stradă și am văzut-o stând singură și ștergându-și gura cu dosul palmei. Lângă bordura trotuarului se vedea o băltoacă de vomă, iar rândul de tineri din fața Fortăreței forma acum o buclă, evitând să se apropie de Grace. Ea a privit în stânga și-n dreapta, dar nimeni nu părea să aibă de gând să-i întoarcă privirea. Părea o grămăjoară de haine prea groase pentru anotimpul acela, abandonată pe marginea drumului.

Am apucat-o de cot și am condus-o la apartament.

— Spune-mi despre timp.

— Să-l ia naiba pe John, a zis ea, ștergându-și ochii umezi cu dosul palmei. El ar fi trebuit să fie de partea mea.

— OK, am încercat eu să o liniștesc. Spune-mi acum despre timpul subiectiv.

Am lăsat în urmă clubul, dar nu și mulțimea. Strada Bloor era incredibil de aglomerată între cele două restaurante de sushi unde era apartamentul ei. În mintea mea, aceea a rămas imaginea unei zile tipice de miercuri în Toronto. Grace a tăcut tot drumul, cu excepție unor frânturi de cuvinte care-i scăpau din când în când atunci când expira. A descuiat ușa de la intrare, apoi am urcat scările până la apartamentul ei. Am intrat în bucătărie și i-am făcut o porție de cafea instant, iar atunci când m-am întors în living, ea era întinsă de-a curmezișul canapelei, sub o pătură groasă.

Părea foarte beată.

Am ajutat-o să se ridice în capul oaselor și i-am întins o cană care nu era plină. A cuprins-o cu ambele mâini.

— Nu am înțeles niciodată cum poți bea porcăria asta la orice oră din zi, i-am spus. Chiar nu pot pricepe.

— Spațiul și timpul sunt același lucru, a răspuns ea.

Am dat din cap fără să obiectez.

Ea a observat.

— Nu, la naiba! Așa este. De aceea i se spune cea de-a patra dimensiune.

Nu mai puteam să tac.

— Dar nu e același lucru, Grace.

— De ce nu?

— Ei bine, în spațiu suntem… liberi. Putem merge oriunde, nu-i așa? Dar timpul merge doar înainte.

Ea a zâmbit cu mândrie. Pleoapele ei erau grele de oboseală.

— Vezi, tu și cu mine *suntem* rude, la urma urmei.

Mi-a întins cana ei. Apoi a ridicat orizontal un deget și, cu un altul de la cealaltă mână, a indicat încheietura celui ridicat.

— Degetul meu există aici?

Mi-a făcut semn apoi spre vârful degetului ei.

— Sau există aici?

Am pus cana pe măsuță.

— Ce vrei să spui? Există în ambele locuri.

— Atunci, și eu exist acum sau exist ca adolescenta care s-a ras în cap?

Grace folosise atunci un aparat de ras electric, iar grămada de păr pe care o lăsase în coșul de gunoi părea un animal mort. O urmărisem cum ieșise din baie, complet cheală – exceptând câteva șuvițe răzlețe din părți, și suferisem văzând-o că trece pe lângă mine parcă fără să mă observe.

— Acum, i-am spus eu. Tu exiști doar acum.

Ea s-a lăsat mai jos pe canapea și și-a tras pătura până la gură.

— Aș vrea să ai dreptate, a zis ea. Cuvintele ei erau împleticite, cleioase. Dar, obiectiv vorbind, există ambele. Subiectiv, nu putem experimenta mai mult decât un singur „acum” – o mică secțiune transversală a timpului, precum aici și acum. Simțim timpul mișcându-se înainte pentru că avem acces la trecut, dar e acolo.

— De aceea te joci cu șoarecii de laborator? Crezi că vei descoperi… ce? Călătoria în timp a rozătoarelor? Proiecția astrală?

S-a întors cu spatele la mine și cu fața la spătarul canapelei.

— La naiba! Las-o baltă! Nu am nevoie de ajutorul tău sau de ajutorul lui John. Pot să fac asta singură. Nimeni nu torturează șoareci, ci se torturează pe sine. Nimeni nu a menționat

călătoria în timp. Vorbesc doar despre o *călătorie* obișnuită, despre acces.

— Îmi pare rău. Încercam doar să te tachinez, așa cum fac de obicei.

Mi-am lăsat mâna pe umărul ei, peste pătură. Ea s-a cutremurat și s-a întors din nou spre mine, privindu-mă.

— Imaginează-ți doar că ai putea fi „tu” – cel din trecut, prezent și viitor, în același timp, a zis ea.

Imaginează-ți că ai avea acces deplin. Imaginează-ți că ai ști ce urmează să se întâmple sau, chiar dacă nu s-ar întâmpla așa cum știi, cel puțin vei fi pregătit pentru ce va urma. Lucrurile de care ai putea să-ți dai seama singur, conversațiile intelectuale, cât de repede ai putea învăța. Imaginează-ți cât de mult ți-ar ușura viața. Totul va fi bine. Fii mândru de tine. Asta nu te distruge.

— Ce anume nu te distruge? am întrebat eu.

Ea nu a răspuns.

Ochii ei erau aproape închiși, dar exact când credeam că adormise, s-au deschis din nou.

— Eu cred că există mai multe dimensiuni ale timpului.

Am așteptat să-mi explice, dar respirația ei a devenit mai lentă și regulată. După câteva minute, am închis lumina și m-am dus spre ușă. În timp ce îmi puneam pantofii, ea s-a ridicat și a strigat:

— Trăim într-o nenorocită de sferă a timpului.

— Da, așa e. Noapte bună, Grace!

Fără cheie, nu am putut încuia ușa în urma mea.

Pe stradă era cam frig. Nicole stătea singură afară, lângă Fortăreață, cu o țigară aprinsă între degete.

Părea să nu o intereseze nimic. Fără să știu sigur de ce, tabloul mi se părea încântător.

Am îmbrățișat-o, atent să nu mă frigă cu țigara, și am întrebat-o:

— Putem să mergem acasă?

III. OCTOMBRIE – LABORATORUL

2008

Pe fereastra de la baie, dimineața de octombrie se anunță cenușie și răcoroasă.

Mă studiez îndelung în oglinda de deasupra chiuvetei murdare. Hainele mele noi au fost cumpărate special pentru această zi – un hanorac gri cu buzunar în față și pantaloni negri de trening. Aceștia sunt largi și urâți, dar ascund straturile de haine pe care le port pe dedesubt și vor trece neobservați printre studenții de la universitate. Fața mea e acoperită de o barbă lungă și aspră, care a avut nevoie de luni întregi ca să crească – la început fără să-mi pese, dar acum deliberat. Pentru un plus de eleganță, am adăugat o șapcă de baseball cu un cozoroc lung, de sub care se strecoară câteva șuvițe aspre.

E o deghizare aproape perfectă.

Cu excepția ochilor. Nu am considerat niciodată că ochii mei sunt remarcabili, dar acum am senzația că mă vor da de gol. Nici măcar ridurile noi – formate în colțurile ochilor înfundați nefiresc în orbite din cauza grijilor – nu reprezintă un camuflaj suficient. Acel verde intens al irisului, specific familiei noastre, atât de asemănător cu al lui Grace… Răscolesc dormitorul până când găsesc niște ochelari de soare vechi și zgâriați. Mă uit din nou în oglindă. Cu ochii acoperiți, deghizarea e completă.

— OK, îmi spun. Tu ești detectivul. Tu ești spionul.

Au mai rămas de făcut foarte puține pregătiri. Scot din inelul brelocului cheile de la mașină și cheile apartamentului și le pun în buzunarul pantalonilor de trening. Las celelalte chei pe marginea chiuvetei. Apuc repede aparatul electric de ras, îl deschid și îl aud bâzâind liniștitor în mâinile mele, apoi îl îndes în buzunarul hanoracului. De pe noptiera de lângă pat apuc un stick de memorie.

Mă duc în bucătărie, ridic capacul de sârmă de pe cușca lui Buddy și îl scot afară. Nu pare să știe că astăzi e o zi specială. Corpul lui se relaxează în mâna mea și mă adulmecă leneș în timp ce-l cercetez.

Ochii lui sunt negri și fără vreun semn distinctiv. Descopăr doar o linie vagă, albăstrie, în jurul pleoapei lui.

— OK, rahat cu ochi ce ești! spun eu. Azi nu o să ai parte de distracție. Am nevoie de ajutorul tău.

Îl strecor pe Buddy în buzunarul hanoracului, alături de aparatul de ras și de stick. Buddy se ascunde înăuntru.

Lângă cușcă este agenda albastră cu însemnări de laborator a lui John. O deschid la prima pagină și mai parcurg pentru ultima dată instrucțiunile:

Codul de securitate de atunci

4-2510 – atunci
2510 # atunci
2510

La ușa din față, selectez cei mai banali pantofi din grămadă – o pereche de teniși negri cu capse cenușii – și mă încalț cu ei. Fac noduri duble la șireturi – astfel încât să nu se desfacă, dar să fie totuși ușor de descălțat și de încălțat, în caz de nevoie.

Proprietarul apartamentului se află în grădina din față când ies din clădire. E un bărbat mărunțel și liniștit, iar acum poartă o cămașă albă și pantaloni albi de grădinărit. Pare murdar în hainele acelea atât de albe, pătate acum de noroi.

— Ah, bună, mă salută el în timp ce închid ușa apartamentului.

— Bună dimineața, strig eu stând cu spatele la el.

Încui ușa și, prefăcându-mă că-mi inspectez pantofii, strecor cheia de la apartament sub covoraș. Mă întorc să-i vorbesc și îl văd stând pe parcela de pământ negru, pe care fusese mai de mult curmalul japonez. Îi spun:

— Păcat că a fost tăiat.

— Cum?

Se uită la mine destul de ciudat.

A fost stupid din partea mea să mă deghizez în apartament. Acum m-a văzut așa, nu mai am ce face. Înjur în gând, furios pe mine însumi.

— Curmalul japonez, îi explic eu. Îmi lipsește acel copac.

Dar fața lui e încă nedumerită și mă privește curios.

— Ce? Care copac?

Urmează un moment de liniște, în care niciunul dintre noi nu mai respiră. Mă uit la pământul care a găzduit rădăcinile copacului, apoi ridic privirea spre fața confuză a bărbatului. *Care copac*? El se șterse de pământ pe pantalonii lui albi și se uită la mine întrebător.

Îmi evaluez opțiunile, apoi îi ofer un zâmbet de scuze și plec. În timp ce mă apropii de mașină, îmi bag mâinile în buzunarul hanoracului. Cu una din mâini apuc aparatul de ras, iar cu cealaltă mângâi blănița moale a lui Buddy.

•

Parchez mașina la est de Bathurst și College, o intersecție anonimă și aglomerată de lângă Shifty, la vreo sută de metri distanță de destinația mea finală. O chitanță de la plata parcării ar putea să demonstreze mai târziu că am fost aici, așa că plătesc numerar, cu monede. Ziua de toamnă este prea mohorâtă pentru ochelari de soare și prea friguroasă pentru un hanorac, dar aceasta e deghizarea mea. Păstrez o mână pe Buddy – ca să-l încălzesc și să mă asigur că micul ticălos nu o să dispară din nou.

Merg spre est. Pe Spadina Avenue, aspectul clădirilor se schimbă – de la magazine cu puține etaje la universități cu detalii arhitectonice impresionante. Singurii oameni prezenți în această zonă de periferie așteaptă să se deschidă cantina gratuită pentru săraci. Mă întorc spre nord și intru pe o alee plină de arbuști, așteptând o ocazie potrivită. Construcția destinată animalelor este chiar în față – un cub simplu din beton, cu ferestre mici și o ușă securizată. De aici provine Buddy.

Cea mai grea parte va fi începutul. Se pare că John s-a gândit bine la toate, iar codul lui de securitate era probabil la vedere, în apartamentul lor, dar eu nu l-am văzut și acum e prea târziu.

Fără acel cod de securitate, nu pot intra pe ușile din față decât odată cu cineva. Încă nu se vede nimeni venind pe alee din celălalt capăt. Încerc să adopt o atitudine cât mai naturală, încetinesc, mă întorc și mă prefac că am uitat ceva în afara aleii. Apoi mă duc înapoi la intrarea pe alee, merg până la intersecție, și încerc din nou.

De această dată sunt mai norocos. O femeie tânără se îndreaptă spre mine și nu îmi este greu deloc să ajung la intrare odată cu ea. Probabil că e o absolventă sau chiar o

cercetătoare. Are părul blond, prins într-o coadă, nu e machiată și nici nu poartă bijuterii. Ne apropiem unul de altul și ea îmi zâmbește încrezătoare. Zâmbesc și eu – destul de reținut însă, pentru că nu vreau să atrag atenția. Ne oprim amândoi la ușa de sticlă a clădirii, pe care o deschid pentru ea, iar ea se întoarce și-mi aruncă o privire în timp ce intrăm.

În nișa de la intrare văd sistemul de securitate montat pe perete și deasupra acestuia o plăcuță metalică pe care scrie:

DOAR PERSONALUL INSTITUȚIEI

ACCESUL INTERZIS PERSOANELOR
NEAUTORIZATE
ESTE RESPONSABILITATEA FIECĂRUI MEMBRU
AL INSTITUȚIEI
SĂ PROTEJEZE ACEASTĂ INTRARE

Tânăra femeie se uită la mine – politicoasă, dar prudentă. Bagă mâna în buzunar după cheie, dar am impresia că trage de timp ca să mă măsoare din cap până-n picioare. Trebuie să-i câștig încrederea cumva, așa că îmi asum un risc calculat: îmi scot ochelarii de soare și o privesc în față.

— Bună dimineața, o salut eu cu cea mai sinceră voce de care sunt în stare, ținând cont că încerc să pătrund într-o zonă interzisă din clădirea universității.

Ea e drăguță, în ciuda aspectului modest, și are pielea luminoasă a unei atlete.

Îmi analizează ochii, apoi ridică în dreptul sistemului de securitate cartela de acces. Lumina acestuia se face verde și zăvorul se deschide pe loc. Întind mâna să deschid cea de-a doua ușă pentru ea și o urmez în interior. Încerc să înghit ca să-mi potolesc bătăile inimii, dar gura îmi e uscată.

Îl salutăm amândoi din cap pe gardianul obosit când traversăm holul spațios și ne facem drum către următorul punct de trecere. Ochii nu îmi zăbovesc prea mult asupra gardianului și nu pot decât să sper că nici ai lui nu zăbovesc asupra mea.

Tânăra merge în pas cu mine și are capul întors, ca și cum ar vrea să înceapă o scurtă conversație. Nu se aude decât zgomotul pantofilor noștri ușori pe pardoseala de gresie.

Ajungem la cea de a doua ușă și ea se oprește. Este clar, din lipsa ei de atenție, că așteaptă ca eu să deschid această barieră.

Abdomenul mi se agită și nu îmi este limpede dacă de vină sunt intestinele mele sau e doar Buddy, care se foiește nerăbdător în buzunarul hanoracului.

Mă uit la tastatura cu douăsprezece numere de lângă ușă, repet în minte instrucțiunile lui John și sper ca acel cod să mai fie valabil. Nu văd nicio liniuță pe tastatură, așa că sunt nevoit să ghicesc.

Apăs cu degetul *42510.*

Lumina de deasupra tastaturii de securitate devine verde și aud din nou clicul încuietorii.

Tânăra expiră ușurată – destul de sonor ca să fie auzită. Îi deschid ușa și fac tot posibilul să-mi înăbuș propriul oftat de ușurare. Eu și Buddy suntem înăuntru.

•

Camera în care se schimbă bărbații îmi amintește de o piscină publică – vestiare, bănci și chiuvete înconjurate de pereți din beton precum și parchet laminat de culoare albastră. În loc de clor, miroase a dezinfectant. Buddy și cu mine suntem singurii din încăpere.

Mă schimb într-o salopetă albastră de spital și îmi arunc hainele de stradă, aparatul de ras electric și pantofii într-un dulap gol. Buddy rătăcește înainte și înapoi pe banca din vestiar, lăsându-și din loc în loc excrementele – niște fecale sferice umede –, și se uită la mine.

— Probabil că te simți îngrozitor de mândru de ce-ai făcut, îi spun eu.

El se întoarce și își adulmecă propriile fecale, nasul lui roz dilatându-se și contractându-se.

Pun mâna pe o uniformă de spital suplimentară, îi ascund pe Buddy și stick-ul în ea și îndes uniforma împăturită sub braț. Buddy nu se va simți confortabil un minut sau două, dar eu sper să fie teafăr. Îmi strecor picioarele în niște pantofi cu talpă de spumă de lângă ieșire, apăs codul 2510 și simbolul lirei sterline de pe o altă tastatură și intru.

Spațiul dedicat animalelor este un labirint steril. Fiecare coridor pare să se întindă și să se ramifice la nesfârșit – tuneluri anoste în bej și bleu, iluminate cu tuburi fluorescente montate în plafon. Pereții, tavanul și luminile sunt toate segmentate și am senzația că rătăcesc în interiorul unui vierme.

Pantofii mei împrumutați sunt elastici pe pardoseala dură. Interiorul clădirii este extrem de curat și de luminos, dar în aer se simte un vag miros de igrasie. La intervale regulate există niște oglinzi-cupolă, care ascund – cel mai probabil – camere de securitate, făcându-mă să mă simt recunoscător pentru barba și părul meu neîngrijite, care îmi acoperă trăsăturile. Trec pe lângă uși cu ochiuri groase de sticlă, o iau la întâmplare pe holuri și caut din priviri un lucru cât de cât familiar. Au trecut doi ani de când Grace mi-a arătat pentru prima dată interiorul acestei clădiri.

În cele din urmă, recunosc zona în care mă aflu. Chiar dacă întregul nivel e zugrăvit și iluminat în același fel, am mai văzut acest model de uși și ferestre, iar în capătul holului se află intrarea în laboratorul conducătorului de lucrări, care-i avea în subordine pe Grace și pe John.

Această ușă are un tablou de comandă cu cinci butoane în loc de încuietoare, cu câte două numere pe fiecare buton. Tastez codul final, 2510, și văd cum se aprinde lumina verde. Ușa se deschide în interior.

Anticamera e mică și plină de dulapuri din plastic pe roți, cutii cu mănuși de cauciuc și halate de laborator agățate la vedere. Față în față cu ușa de la intrare se află o altă ușă, cu un portal de observare. Prin acesta nu văd niciun cercetător, doar cuști așezate unele peste altele.

Îl scot pe Buddy din uniforma albastră de spital și îl pun pe umărul drept. El merge pe lângă ceafa și ajunge pe umărul meu stâng, apoi se întoarce nedumerit și agitat când împing ușa următoare și intru în colonia de șobolani.

Mirosul înțepător de urină îmi inundă nările și nu aud decât larma asurzitoare provocată de sutele de animale agitate care se izbesc de capacele de sârmă ale cuștilor lor.

Pe cealaltă parte a camerei în care se află colonia este ultima ușă de acces, în care a fost proptită o bucată de lemn pentru a rămâne deschisă. Pe ușă e o mică plăcuță lăcuită, pe care scrie *Sala de proceduri*. Este nevoie de câteva lovituri cu piciorul pentru a îndepărta bucata de lemn, iar ușa se închide în spatele meu.

În centrul sălii de proceduri se află lucrul pentru care am venit: un cub negru din plexiglas, suficient de mare pentru a găzdui un șobolan. În rafturile de sub cub descopăr câteva

panouri suplimentare din plexiglas, unul cu o gaură căptușită cu cauciuc, și mai multe cabluri încâlcite care țâșnesc dintr-un tablou electric. Cablurile alimentează un desktop, așezat pe o bancă lungă din oțel inoxidabil. Pe raftul de deasupra băncii sunt teancuri de hârtii, precum și alte consumabile de calculator, instrumente și piese zimțate din material plastic și metal.

Am mai fost o dată în această încăpere, dar abia acum îmi dau seama: aspectul ei, ceea ce se află acolo și destinația ei sunt izbitor de asemănătoare cu ceea ce am văzut în al doilea dormitor din apartamentul lui John și Grace. Este greu de spus de ce, dar mă îngrijorează faptul că acea cutie din lemn a lui John nu are cabluri și nici alte mecanisme vizibile. În eleganța ei, mi se pare mult mai sofisticată și mai periculoasă decât echipamentul din acest laborator.

— OK, îi spun lui Buddy. Nu avem timp de pierdut. Hai să ne mișcăm.

El nu îmi dă nicio atenție. Mustățile lui lungi și nasul freamătă cu furie, în timp ce stă agățat de umărul meu, adulmecând camera. Se pare că-și amintește acest loc.

Deschid monitorul calculatorului și descopăr o provocare neașteptată: desktopul are multe nume de logare și fiecare este protejat prin parolă. Există doar două nume pe care le recunosc: Grace și John, așa că încerc mai întâi să mă loghez cu numele surorii mele. Există o mică pictogramă în dreapta spațiului pentru parolă și, când o apăs, mi se oferă un indiciu care a fost scris de către utilizator.

Înțeleg că, dacă pot prin știință să cuprind fenomenele și să le enumăr, asta nu înseamnă că pot să...

Știu asta. Îmi amintesc perfect. O discuție aprinsă între Grace și Nicole. Un schimb de replici cu John. Am și citit recent despre asta: Camus. Dar nu-mi amintesc cum se termină citatul. Încerc să tastez *înțeleg realitatea*, dar sistemul mă avertizează că mă va bloca după încă două încercări eșuate.

„La naiba, îmi spun eu, numai tâmpenii ai în capul ăla al tău”.

Fac clic înapoi la lista de nume și încerc să mă loghez cu numele lui John.

Indiciul său de pentru parolă este: *Strada pe care am crescut dădea într-o...*

Tastez fundătură și apăs tasta Enter. Contul lui John se deschide. Râd tare și ridic pumnul în semn de victorie. Eu sunt detectivul, eu sunt spionul.

Imaginea de fundal de pe desktopul lui John este un desen geometric complex, cu linii albe și gri, iar luminozitatea monitorului mă face să mijesc ochii. Există trei pictograme de program de-a lungul părții stângi a ecranului și multe pictograme de documente de-a lungul celei drepte. Dau clic pe programe, pe lângă software-ul de calcul tabelar și statistici, și dubluclic pe pictograma denumită *Telemetrics 4.0*. Se deschide un program cu patru ferestre, cu un buton mare START în colțul din dreapta sus. Dau clic pe acesta și apare o fereastră de mesaj în centrul ecranului:

Așezați dispozitivul telemetrie pe cititor și apăsați OK pentru a continua.

Capul nu pare să-mi fie chiar atât de plin de tâmpenii, la urma urmei. Iau un caiet și un pix de pe raftul lăcuit de deasupra. Caietul este aproape gol. Rup o foaie din el și scriu: Vin după tine. Rezistă. Raftul și banca sunt pline de obiecte utile, dar nu există benzi elastice, ci doar bandă adezivă argintie. Trag o bucată de bandă din rolă, împăturesc în patru biletul și îl lipesc de gâtul lui Buddy. Lui pare să nu-i placă senzația aceea nouă și se rotește de câteva ori în semn de nemulțumire, îl ridic pentru ultima dată și apăs cu degetul mare proeminența artificială dură, îngropată în burta lui.

Îl duc deasupra cubului de plastic negru și demontez un perete. Nu sunt deloc surprins să descopăr că interiorul este îmbrăcat în oglinzi care strălucesc, reflectând lumina artificială de deasupra. Fără vreo plângere sau ezitare, Buddy coboară pe brațul meu și intră în cutie. Se întoarce și se uită la mine, așteptând.

— Adu-mi înapoi ceva folositor, Buddy, îi zic.

Apoi montez peretele cutiei așa cum era. Mă întorc în fața calculatorului și dau clic pe butonul OK, iar programul afișează Conexiune găsită; niște linii frânte încep să apară pe ecran. Dispozitivul telemetrie din burta lui Buddy își transmite semnalul și computerul îl primește. Fiecare linie de pe ecran este etichetată: ECG, EEG, EMG, TMP. Acestea îmi amintesc de algebra de nepătruns din caietul cu însemnări de laborator al lui John – cum am presupus pentru o clipă că ar putea fi un cod,

doar că niciunul dintre „cuvinte” nu se repetă, iar acele litere substitutive nu au dezvăluit nimic. Liniile neregulate continuă să descrie tot felul de arce de cerc pe ecranul calculatorului, probabil unele dimensiuni ale trupului robust al lui Buddy, în vreme ce un cronometru afișează timpul petrecut de acesta în cutie.

Minimizez programul de monitorizare prin telemetrie și mă uit pe rând la numeroasele fișiere de pe desktopul computerului. Cele mai multe sunt denumite după oră și dată, iar când se deschid, nu afișează decât un tabel cu numere. Dar numele unui fișier mi se pare vag familiar, *Tabula recta*. Îl deschid și mi-l amintesc imediat din apartamentul lui John:

	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z
A	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z
B	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A
C	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	A
D	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C
E	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D
F	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E
G	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F
H	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G
I	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H
J	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I
K	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J
L	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K
M	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L
N	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M
O	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N
P	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O
Q	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P
R	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q
S	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R
T	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S
U	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T
V	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U
W	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V
X	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W
Y	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X
Z	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y

– Să fiu al naibii, șoptesc.

Caietul lui John *este* acest cod. Nu înțeleg încă pe deplin, dar, într-un fel, codul se mișcă, se deplasează, motiv pentru care niciunul dintre calculele „algebrice” nu par să se repete.

Unitatea centrală a calculatorului emite un semnal sonor pentru a raporta o eroare. În fereastra programului de monitorizare a șobolanului, mesajul *Conexiune pierdută* pâlpâie în panoul din dreapta-jos. Liniile frânte s-au aplatizat și nu mai răspund. Semnalul lui Buddy a dispărut, iar eu nu sunt sigur dacă asta trebuia să se întâmple.

Mă apropii de cubul din mijlocul încăperii. Chiar dacă mă aplec și îmi apropii urechea de cutie, nu reușesc să aud ce se întâmplă în interior. Aștept încă o clipă, apoi trag în sus un perete al cutiei. Bineînțeles, cutia este goală – în afară de reflexia mea.

— Pot să te ajut cu ceva? întreabă o voce din spatele meu.

•

Corpul îmi tresare, independent de voința mea. Stau cu capul plecat, cu umerii ridicați și cu ochii pe jumătate închiși. Strâng din dinți și mă întorc.

În fața mea stă tânăra femeie cu care m-am întâlnit la intrare. O mască chirurgicală și o bonetă albastră ascund cea mai mare parte a feței ei, dar eu o recunosc cu ușurință. Poartă o pelerină galbenă peste hainele de spital.

— Ce m-a dat de gol? o întreb eu.

— Ochii tăi, spune ea. Vreau să spun... arăți ca ea într-un fel, dar ochii sunt exact că ai ei.

Înjur în sinea mea.

— Și ne-am mai întâlnit o dată, nu-i așa? spune ea. Încerc să-mi amintesc, dar nu-mi vine nimic în minte. Ea continuă:

— Dăduseși o petrecere pentru John. Eram cu câțiva colegi și unul dintre ei a întrerupt mica voastră reuniune.

Și atunci îmi amintesc.

— La Shifty, anul trecut.

— Ea lipsea atunci de ceva vreme. Nu am putut uita cât de mult îi semănai. Era straniu.

Face un pas înainte și își trage în jos masca chirurgicală.

— Ai folosit unul dintre codurile lor pentru a intra în sistem?

Încuviințez din cap.

— Codul lui John.

— Atunci, nu ai prea mult timp la dispoziție. Cei de la securitate vor observa numărul lui în sistem și vor veni să arunce o privire.

Femeia mai face un pas în sala de proceduri. Se uită pe lângă mine, în cutia mică unde fusese Buddy cu puțin timp înainte, și ochii ei se măresc.

— Ai pus un animal acolo? mă întreabă ea înainte să apuc să-i răspund. Ce animal ai pus acolo?

— Noi i-am spus mereu Buddy.

Tânăra pare mai însuflețită acum și, vizibil emoționată, pășește de colo colo prin încăpere.

— Ai idee de când încercăm să facem chestia asta să funcționeze din nou? mă întreabă ea.

— Cam de un an, aș spune. De când John nu a mai venit la laborator.

— Ce anume scăpăm din vedere? Trebuie să mai existe o componentă. De ce funcționează numai cu animalele lui John?

Ochii îi trădează preocuparea intensă, abătându-i atenția de la mine pentru o clipă. Apoi se adună.

— Ascultă-mă acum. Te pot ajuta să scapi de aici fără să fii prins. Știu o cale de ieșire.

Eu pot ghici care va fi urmarea, dar întreb oricum:

— Și de ce m-ai ajuta?

Ea răspunde încet:

— Animalul. Îl vreau. Avem nevoie de el.

Obrajii ei sunt fini, curați și fragezi. Probabil că e ceva mai tânără decât mine.

Îi fac semn către cutia goală.

— După cum vezi, nu am ce șobolan să-ți dau.

— Tu știi cum să-l aduci înapoi, spune ea.

— Și eu am nevoie de el.

— De ce ar putea avea nevoie de el cineva ca tine? Pentru anumite date?

Eu râd, pe de o parte pentru că sunt ofensat și pe de altă parte pentru că sunt amuzat. Vorbește la fel ca Grace.

— Iisuse, toți oamenii de știință sunt atât de condescendenți? zic apoi.

— Ți-aș putea face o copie a tuturor datelor, îmi spune ea. Cu fișierele lui John. Orice ai nevoie.

Oferta ei este tocmai lucrul pentru care am venit aici, dar ceva nu mi se pare în regulă. Am o senzație ciudată, îngropată în adâncul sufletului. Este nevoie de câteva clipe pentru ca aceasta să vină la suprafață.

— Ce vei face cu el? o întreb.

Ea mormăie.

— Cu animalul? O să-i analizez datele și poate o să-l sacrific, ca să văd ce anume este diferit la acest subiect.

Să-l sacrifice! Să-l omoare pe Buddy!

— Nu te pot lăsa să faci asta, îi spun.

Ea tușește. Parcă încearcă să-și înăbușe un hohot de râs. Cu fiecare clipă care trece, îmi place din ce în ce mai puțin de ea. Cum poate o ființă atât de tânără și de radioasă să fie atât de dură?

Ea inspiră adânc și se adună.

— Este un șobolan de laborator, care a fost crescut pentru un singur motiv. Aparține acestui laborator. Este un furt de proprietate, pentru numele lui Dumnezeu, iar tu nu vrei să mi-l dai din motive sentimentale?

— Da. Exact. El e ultima mea conexiune.

Pare ofensată și scoate un oftat.

— Bine, atunci. Mă duc să-i aduc pe cei de la securitate. Vom găsi și singuri o soluție ca să aducem înapoi animalul. Iar tu nu te vei alege din toate astea decât cu un cazier.

Spune asta ca pe o amenințare, ca și cum ar fi ultima mea șansă să accept o înțelegere. Eu nu mă mișc și nici nu vorbesc, ca și cum nici măcar nu aș fi auzit-o. Fața ei e din ce în ce mai surprinsă, apoi se încruntă și în cele din urmă iese furioasă din încăpere.

Nu am prea mult timp. Buddy trebuie să vină înapoi – și repede.

— Hai, detectiv sau spion, ce ești tu, îmi spun eu. Gândește-te!

Și apoi îmi dau seama ce lucru îngrozitor trebuie să fac. Mi se usucă gura, inima îmi bate să-mi iasă din piept, iar eu mă împotrivesc acestui gând pentru o clipă. Apoi inspir adânc și trec la treabă. Scot un panou din cubul de plexiglas și îl înlocuiesc cu cel care are o gaură căptușită cu cauciuc. Cutia nu mai are dimensiunile potrivite pentru a închide un șobolan, în schimb pare acum de mărimea unui pumn.

Sala de proceduri devine sufocantă din cauza aerului umed și picături de sudoare încep să mi se prelingă pe șira spinării. Acesta este un plan stupid. Și, înainte să mai pot da înapoi, merg mai departe și introduc pumnul drept în cutie.

La început nu sesizez nicio diferență, dar în scurt timp temperatura din interiorul cubului scade și mâna începe să mă doară din cauza frigului. Îmi răsfir degetele în adâncul cutiei, dar, în mod ciudat, nu ating nimic. Din câte îmi dau seama, degetele mele ar trebui să poată atinge peretele interior din celălalt capăt al cutiei. Îmi strecor brațul un pic mai departe, dar tot nu pot simți peretele căptușit cu oglinzi. Nu mai există nicio îndoială acum: interiorul cutiei este mai mare decât pare la exterior. Simt un gol în stomac.

— Oh, Iisuse, mormăi eu, nu numai din cauza a ceea ce văd, ci și a ceea ce sunt pe cale să fac.

Îmi mișc brațul încet, dar constant, înainte. Gaura căptușită cu cauciuc îmi cuprinde încet antebrațul, apoi cotul, pe urmă bicepsul, dar degetele mele nu ajung la fundul cutiei și nici nu ies pe partea cealaltă. Din poziția în care stau acum, am impresia că brațul mi-a fost eliminat și înlocuit cu un cub mic și negru din plexiglas. Imaginea corpului meu fără braț este îngrozitoare. Singura alinare este senzația transmisă de mână, răceala puternică a ceea ce pare a fi aerul din interior, sentimentul vag de posesie a membrului cufundat în abisul necunoscut.

Îndoi brațul din cot într-un unghi de nouăzeci de grade și îmi rotesc mâna în interiorul cutiei, descriind un arc de cerc – cât de larg posibil.

Calculatorul emite din nou un semnal sonor. Îmi întind gâtul și mă uit în jur pentru a vedea mesajul intermitent de pe ecran: *Conexiune restaurată*. Buddy vine înapoi la mine. Brațul mi-a intrat complet în cutie, iar cutia toracică îmi este la același nivel cu peretele din plexiglas. Ridic mâna până când ar trebui să-mi ajungă deasupra capului – dacă ar fi afară din cutie. O întind apoi în jos.

Degetele mele ating niște fire umede. Este nevoie să închid ochii pentru a-mi da seama ce anume ating: este iarbă – plină de rouă dimineții. Firele de iarbă sunt rigide, ca și cum ar fi pe cale să înghețe. Dintr-odată, ceva mic, cald și umed se lipește de dosul palmei mele. Simt niște mustăți care îmi gâdilă pielea.

Întorc mâna și Buddy îmi urcă în palmă – o mogâldeață de blană și carne. E minunat de cald, iar eu nu mă pot abține să nu scot un strigăt plin de satisfacție. Este o ușurare când îl trag

înapoi și îmi văd bicepsul și cotul reapărând pe această parte, în laborator.

Și apoi, cele mai reci degete pe care le-am simțit vreodată se încleștează în jurul încheieturii mele ca o menghină. Sunt atât de reci, încât oasele mele se înfioară la atingerea lor. Mă smulg din strânsoare și încerc să scap, dar brațul nu mi se clintește. Mâna m-a prins ca o menghină și îmi imaginez încheietura înnegrindu-se din cauza degerăturilor, până când va îngheța complet. Buddy rămâne în căușul palmei mele.

Apoi, simt o bucată rece de metal care îmi alunecă în sus și în jos pe antebraț, în timp ce strânsoarea teribilă mă ține imobilizat. La început, mi se pare doar un soi de zgârietură rece, dar în scurt timp se transformă într-o senzație de arsură îngrozitoare. Mi se pare că pielea mea este pe cale să crape și mușchii să se topească. Țip de durere și sunetul se stinge repede în mica sală de proceduri. Centimetru cu centimetru, brațul mi se strecoară înapoi în această lume – dar este însângerat și rănit. Acum, doar încheietura și mâna mai sunt în interiorul cutiei, plus Buddy, dar strânsoarea încă absoarbe toată căldura din mine și sunt sigur că nu va ceda.

Piesa metalică zimțată continuă să-mi zgârie brațul, monopolizându-mi atenția până când îmi dau seama ce trebuie să fac.

Cu mâna liberă, trag cu disperare de marginile cutiei, până când un perete al acesteia se ridică. Deschiderile permit luminii să inunde interiorul, fiind reflectată de oglinzi.

Instantaneu, menghina îmi eliberează încheietura. Brațul îmi iese prin gaura căptușită cu cauciuc, lăsând în urmă un inel însângerat, iar în cele din urmă, apar și mâna mea și Buddy. Îl ridic pe Buddy cu cealaltă mână și îl țin puțin în aer, ca să-l examinez.

Are un pic de sânge pe blană, dar pare să fie al meu. Mustățile lui freamătă, dar în rest pare să fie bine. Însă brațul meu drept arată rău de tot. Obiectul metalic care m-a tăiat era suficient de ascuțit pentru a mă răni până la sânge și destul de aspru pentru a distruge țesutul din jur. Durerea este acută și pulsatilă, îmi învelesc brațul în uniforma suplimentară pe care am adus-o cu mine și țesătura se lipește instantaneu de piele.

Au mai rămas încă multe de făcut. Ecranul computerului clipește, semnalând o nouă eroare, respectiv faptul că

transmisiile dispozitivului telemetrie al lui Buddy nu mai sunt sincronizate cu receptorul computerului. Selectez *Salvare date* din meniu și înregistrez fișierul pe unitatea mea de stocare.

Îmi dau seama că biletul nu mai este prins de spatele lui Buddy.

•

Am mai mult decât suficient timp pentru a mă pregăti pentru întoarcerea tinerei cercetătoare cu gardianul. Ei trec direct prin încăperea cu șobolani și intră în sala de procedură, fără să observe că eu sunt ghemuit în spatele stivelor de cuști, în întuneric. Ușile sălii de proceduri se închid în spatele lor, iar eu ies din ascunzătoare și mă împing cu umărul în ușa închisă, fixând-o cu greutatea corpului. Apoi introduc pana de lemn cu piciorul sub crăpătura ușii și o lovesc cât pot de tare, de două sau de trei ori. Nu aștept să văd dacă funcționează, în schimb îl culeg repede pe Buddy de pe raft și țâșnesc afară din laborator. În timp ce eu plec, cercetătoarea și gardianul se izbesc cu putere în ușă, introducând pana de lemn și mai adânc pe dedesubt și blocându-se singuri în sala de proceduri.

Străbat holul cât de repede pot, fără să alerg. În vestiarul bărbaților, arunc uniforma de spital. Bandajul improvizat e îmbibat cu sânge. Las totul pe podea, mă schimb din nou cu hainele în care am venit, iar Buddy se strecoară fericit din nou în buzunarul hanoracului. Durează cu câteva secunde mai mult decât ar trebui ca să mă încalț cu pantofii, din cauza mâinilor mele tremurânde. Sângele de pe brațul drept picură și mânjește totul în jur, dar, din fericire, este greu de văzut pe materialul negru al pantofilor. Deghizarea mea este intactă. Este nevoie de doar câteva clipe pentru a trece prin barierele de securitate și pentru a ajunge în holul de la intrare. Nu este nevoie de parole pentru a ieși. Pășesc încrezător, dar fără să mă grăbesc, prin lobby. Îl aud pe gardianul din spatele meu oprindu-se în mijlocul unei fraze și ridicându-se în picioare, cu scaunul alunecând de sub el.

— Scuzați-mă, spune el, iar vocea lui e destul de severă.

E doar un agent de pază de la universitate și nu pare să se fi confruntat vreodată cu o astfel de situație. Iuțesc pasul, ies pe ultimele două uși și simt vântul rece de toamnă pe obraji în timp ce pătrund în lumea de afară. Paznicul țipă din nou după mine, de data asta mai insistent. Încep să alerg.

Nimeni nu mă observă alergând pe lângă cerșetori, mulțimea de gură-cască și studenți. Sudoarea care-mi acoperă trupul are nevoie de puțin timp ca să se potolească și în scurt timp pielea îmi devine rece și lipicioasă. Brațul drept îmi țipă de durere cu fiecare mișcare, rănile frecându-se de țesătura aspră. Buddy și aparatul de ras electric îmi saltă pe abdomen la fiecare pas. Dar abia înregistrez toate acestea. În schimb, mă concentrez să ocolesc trecătorii, traversând prin locuri nepermise și evitând tramvaiele aerodinamice. Mă întorc la clădirea cafenie de piatră în fața căreia am parcat mașina.

Mă opresc din alergat, mă îndoi de la mijloc, ca o reacție a trupului meu aproape distrus, și suspin îngrozit.

Mașina mi-a dispărut.

Două posibilități îmi vin în minte – *a fost fie remorcată, fie furată* – dar niciuna nu este o soluție la problema mea actuală. Trebuie să dispar. Nimeni nu pare să mă urmărească atunci când mă uit înapoi spre laboratorul cu animale, dar nu am de ce să aștept confirmarea acestei ipoteze. Îmi îndrept umerii și o iau la fugă spre est, către colțul străzii Bathurst. Fațada de la Shifty e alcătuită doar din ferestre mari și intenționat decorată cu graffiti de-a lungul cărămizilor expuse care mărginesc aceste ferestre.

Chiar și semnul luminos de deasupra intrării și tăblița cu meniuri din fața localului au pe ele același simbol pictat manual – un craniu și niște oase încrucișate. Pe fereastră pot vedea mulțimea tatuată corespunzător și neîngrijită – mulțimea mea. Intru în restaurant și mă îndrept direct spre scări, apoi cobor la toaletă bărbaților.

Aleg una dintre cabinele murdare și încui ușa după mine. Din buzunarul hanoracului îl scot pe Buddy, apoi și unitatea de stocare și aparatul de ras, pe care le pun pe rezervorul din spatele toaletei. Îmi dau jos primul strat de haine – hanoracul și pantalonii de trening – și le așez pe podea. Acum arăt ca un client obișnuit de la Shifty, cu pantalonii negri și tricoul negru cu mâneci lungi.

Ar trebui să simt ușurat fără stratul de haine de deasupra, dar, de fapt, acesta a fost înlocuit cu un strat substanțial de transpirație cleioasă. Simt înțepături atunci când sudoarea sărată îmi pătrunde în răni, dar când îmi cercetez brațul nu găsesc niciun indiciu. Pielea este sfâșiată grosolan, de parcă aș

fi fost atacat cu capătul ascuțit al unei pietre, iar dacă nu o sămi pun cât de repede copci, brațul îmi va deveni o rețea de cicatrice proeminente.

Îi arunc o privire lui Buddy, care testează aerul umed de la subsol, apoi văd nenumăratele mesaje scrise pe pereții cabinei. Un mesaj scris cu marker negru permanent îmi atrage atenția:

Necazul iubește Pericolul.

Este o amintire atât de tristă… Când am scris asta?

Și, dintr-odată, parcă ies din mine însumi. Sunt Nicole, care se uită la mine de la distanță. Și văd un bărbat însângerat și transpirat, aflat într-o cabină murdară de toaletă, cu brațul mutilat, cu membre tremurânde, care gâfâie, ascunzându-se de oamenii pe care tocmai i-a jefuit. Fără dragoste, fără prieteni, fără soră. Ochii mei devin sticloși și obrajii crispați, iar maxilarul mi se încordează. Nu e corect. Respirația îmi devine șuierătoare printre dinții încleștați. Îmi curge nasul.

Asta am devenit.

Vreau să mă odihnesc, dar mai am un singur lucru de făcut pentru a renunța la deghizarea mea. Spun cu voce tare:

— OK. Destul.

Ridic capacul closetului, cu vederea încă încețoșată din cauza lacrimilor, și apuc aparatul de ras. Lama electrică îmi îndepărtează barba fără probleme și smocuri mari de păr aterizează pe de fața mea în closet. Fără o oglindă, trebuie sămi folosesc degetele pentru a-mi analiza lucrarea. Încep să-mi fac perciuni, dar cedez unui impuls de moment și orientez aparatul în sus, apoi îmi rad restul capului. În câteva minute, îmi simt capul ca o bilă hidoasă cu resturi de păr țepos.

Trag apa și părăsesc cabina, oprindu-mă o clipă pentru a-mi inspecta imaginea în oglindă. Fața îmi este descoperită acum și pare mai scofâlcită, așa cum arată în mintea mea un pușcăriaș. Sunt aceiași ochi, dar capul meu ras îi face să iasă în evidență și mai mult. Arunc hanoracul și pantalonii de trening la gunoi, ascund aparatul de ras într-o mână și pe Buddy în cealaltă. Coada lungă a lui Buddy mi se leagănă pe picior și saltă jucăuș în timp ce urcăm scările până în salonul principal al restaurantului. Unitatea de stocare este în buzunarul de la spate.

O siluetă micuță aproape că se lovește de mine în capul scărilor. La început o confund cu un bărbat scund, dar există ceva feminin la această persoană care-mi atrage în mod deosebit atenția: mișcarea șoldurilor și postura. Momentul mă lasă confuz: în fața mea, cu părul ei scurt pieptănat într-o parte, se află – cu siguranță – femeia-băiețoi care a cântat pe scenă la spectacolul de la Fortăreață, însă acum poartă niște bocanci masivi și o uniformă de culoare închisă, cu o centură proeminentă. Are un pistol în toc și o insignă metalică îi strălucește la piept.

În cele din urmă, o recunosc.

— Ofițer 2510, spun eu.

Ea îmi oferă un zâmbet strâmb.

— Nu ne-am văzut de mult.

Mâinile mele se mută instinctiv la spate.

— Dumneata… aveai părul lung înainte.

Cu un gest ferm, mă dă la o parte din drum și începe să coboare scările.

— Iar dumneata aveai păr pe cap, îmi răspunde ea. Lucrurile se mai schimbă uneori.

Mintea îmi lucrează febril. Nu mă caută pe mine. Nu știe.

Mă întorc spre ea, ascunzându-l pe Buddy și aparatul de ras, dar nu pentru un motiv anume.

— De ce am sentimentul că ne vom vedea foarte curând? îmi spune, fără să-mi arunce măcar o privire.

Nu așteaptă un răspuns, dispărând după colț, în toaleta femeilor.

•

Mă întorc în apartament și caut toate depozitele de mașini remorcate din oraș, dar când dau telefon la fiecare, nu găsesc nicio informație despre mașina mea dispărută. Buddy nu protestează atunci când îl pun din nou în cușca lui și, ca o recompensă pentru o zi grea de muncă, îi dau o felie de cheddar.

Cum nu am niciun computer acasă, îmi creez din memorie propria *Tabula recta*, apoi compar informațiile cu însemnările din agenda lui John:

Strada pe care am crescut dă într-o fundătură.

*MOIJX + NEW-T*HHVXI/ NRRX + NYUWIF*

*MWVH-HIDQBQW*ZMXRWLDIYG / RRP*

Trebuie să existe o relație între tabel și cod, o modalitate de a-l decodifica pe unul cu ajutorul celuilalt. Încerc să înlocuiesc toate literele sărind peste o secvență fixă, astfel încât T să fie egal cu A, U egal cu B, V egal cu C, și așa mai departe. Trec la substituția literelor, folosindu-l pe T ca M, prima literă din cod, H în loc de O, E în loc de I și așa mai departe, încerc lucruri fără sens: urmăresc diagonalele din *Tabula*, luându-mă după anumite bănuieli pe care le am, și încercuiesc literele propoziției și codul. Timp de o oră sau două nu ajung nicăieri. Și apoi, când sunt pe punctul de a renunța din cauza epuizării, soluția mi se arată singură, dintr-odată. Mi se dezvăluie atât de explicit, încât la început mă îndoiesc că poate fi într-atât de simplă și de corectă. MOIJX devine ACOLO, NOU devine ERA, T devine A și HHVXI devine ENORM. Decodez mii de cuvinte în ore întregi de efort, dar, în cele din urmă, dau pagina și soluția nu mai funcționează. Pentru moment, restul agendei va rămâne nerezolvat. Mă uit la ceea ce am decodat și citesc – iar și iar, de nenumărate ori.

O SILUETĂ IESE DIN RÂND – I

Strada pe care am crescut dă într-o fundătură. Exista un indicator reflectorizant – un romb mare și plat – care le semnala mașinilor să oprească, dar – lucrul cel mai important – ne avertiza că până și trecerea pe jos a acestei limite era interzisă. Dincolo de semnul pentru „Drum fără ieșire” era un teren neamenajat, o întindere incredibilă de verde, gri și cafeniu – toate îmbinate în ceva relativ sălbatic pentru suburbii. Planul fusese întotdeauna să se continue drumul odată ce planul de dezvoltare avea să umple zona cu case mici, precum casa noastră, dar strada nu a fost niciodată extinsă. Nimeni nu avea de gând să înlăture acel indicator.

Fundătura avea un soi de potecă – lină și expusă, printre frunze uscate și ramuri. Dar, în toate diminețile secrete, după-amiezile lungi și serile palpitante pe care le petreceam bătând acele străzi singur sau cu prietenii din copilărie, n-am văzut nici măcar o dată o persoană care să folosească acea potecă, prin care o lume se prelingea în cealaltă.

Această fundătură oferea una dintre multiplele căi de a intra în ceea ce era – pentru copiii din cartier, cel puțin – o pădure vastă, creată pentru a satisface imaginația noastră. Pădurea mărginea cartierul nostru la est. Nu pot număra diversele jocuri cu care ne distram în această pădure, legămintele făcute și încălcate sau locurile secrete și cărările special amenajate din pădure. Pot număra însă de câte ori am folosit fundătura pentru a intra sau ieși din pădure – adică niciodată, mai exact. Am găsit alte modalități de a ajunge în pădure – peste gardurile noastre, prin curțile noastre. Poate că pădurea părea feerică pentru sufletele noastre suburbane, dar semnul „Drum fără ieșire" era o graniță interzisă și nu avea nicio legătură cu pădurea.

În ultimii mei ani de liceu, dezvoltatorii și-au înfipt dinții, în cele din urmă, în pădurea noastră. Pe atunci, pădurea era un loc în care ne refugiam pentru a testa băuturile alcoolice ale părinților noștri și pentru a vorbi despre fete. Construcțiile s-au extins pe furiș și copacii au fost tăiați parcă peste noapte – iar în scurt timp, pe locul acela nu au mai rămas decât movile de pământ și mașinării pe care puștii se cățărau după ce constructorii își terminau programul. În mod remarcabil, fundătura a rămas, la fel și aerul prevestitor de rău din acel loc. Copiii, adolescenții și constructorii deopotrivă evitau să traverseze limita dintre terenul neamenajat și vecinătatea noastră. Era o regulă colectivă, implicită și supremă, pe care toți o respectam cu strictețe, fără măcar să ne dăm seama că o facem.

Am găsit un alt parc pentru băut și pierdut vremea, în zona cartierului nostru plin de vegetație, și aș fi continuat satisfăcut să ignor regula ascunsă a fundăturii dacă nu am fi fost prinși în timp ce beam whisky într-o noapte. Ne plăcea să ne imaginăm că suntem niște adolescenți buni de nimic, care influențau scăderea prețurilor imobiliare murdărind peluzele pe care erau angajați să le tundă în timpul vacanței de vară; în realitate, eram drojdia grupului nostru de colegi, niște ciudați pasionați de benzi desenate, așa-numiții „băieți buni".

Faptul că beam, deși eram minori, era un mod de a ne automăguli, de a ne da mari – și astfel ne bucuram de amenințarea autorității chiar și atunci când știam că nu era niciuna prezentă. Așadar, în acea seară fără lună, când o mașină

de poliție a apărut de după colț și a tras aproape de parc – probabil la întâmplare –, eram pregătiți să o luăm la fugă.

M-am aplecat la nouăzeci de grade, cu picioarele țepene ca ale unui cadavru, și am sărit de pe tobogan pe care stăteam cocoțat. Prietenii mei au țâșnit în toate direcțiile, iar eu am pornit în goană spre vest, către casă. Amețeala plăcută provocată de alcool se transformase într-o pâclă frustrantă de care știam că trebuie să scap cu orice preț, dacă voiam să nu fiu prins. Eram sigur că tatăl meu, cu valorile sale conservatoare creștin-coreene, putea să facă un nou atac de cord dacă singurul lui fiu ar fi fost adus acasă într-o mașină de poliție.

Am fugit. Picioarele mele evitau cu grijă toate eventualele obstacole și brațele mi se agitau în aer, ferindu-mă de ziduri și garduri. Puteam să jur că auzeam pe cineva exact în spatele meu și că simțeam o respirație fierbinte în puful de pe ceafă. Am sărit patru garduri și m-am strecurat printre câteva case înainte de a ajunge în zona șantierului unde fusese pe vremuri pădurea noastră.

Totul era dintr-odată limpede și viu. Pantofii mei, umezi din cauza ierbii înrourate a nopții de vară, colectau praful de pe șantier. Simțeam mirosul de apă stătută și de aer umed. Palmele îmi transpiraseră. Saliva îmi era înțepătoare din cauza whisky-ului. Am sărit și am alunecat, oprindu-mă doar o clipă ca să privesc înjur – suficient de mult ca să constat că eram expus în câmp deschis și că lăsam urme clare în pământul afânat de sub tălpi. Și din nou am simțit niște prezențe în spate – degetele lor reci și uscate întinzându-se spre mine ca să mă prindă și ca să nu-mi mai dea drumul. M-am repezit într-un suflet spre casă.

Și cu acea amenințare în spate, un monstru mai amenințător decât maturitatea sau reprezentanții autorității, m-am îndreptat direct spre fundătură și am trecut acea limită. Efectul a fost tranzitoriu, abia perceptibil, dar în acea clipă puteam jura că am văzut lumina curbându-se și vibrând în jurul meu – o distorsiune a acestei lumi, la fel ca atunci când privești într-un acvariu sau într-o casă cu oglinzi de la bâlci.

Pantofii mei au experimentat tranziția de la noroiul alunecos la duritatea asfaltului. M-am oprit nu departe de prima casă de pe stânga, casa noastră, și am încercat să respir cât mai încet posibil, în speranța că urmăritorul meu avea să treacă mai departe fără să mă vadă.

Noaptea făcea suburbiile să arate ciudat. Luminile stradale aveau o tentă portocalie vibrantă, care făcea ca tot din jur să pară foarte vizibil și, în același timp, foarte întunecat. Așteptând în acel spațiu îngust dintre casa noastră și cea a vecinilor noștri, mi-am putut vedea imaginea în fereastra bovindou a casei de peste drum. Strada era destul de largă pentru ca reflexia mea să fie îndepărtată, dar nu atât de mult încât să nu sesizez ce se vedea în geam. Iată-mă, cu mâinile pe zidurile casei mele, dar cumva captiv în acea fereastră. Păream foarte subțire în acea reflexie, cu niște găuri întunecate și fantomatice acolo unde ar fi trebuit să-mi fie ochii. M-am ghemuit și, desigur, la fel a făcut și imaginea mea. Nimeni nu a trecut alergând pe lângă casă. Nimeni nu mă urmărea.

Am profitat de ocazie să-mi trag răsuflarea, să mă holbez la pantofii mei murdari și să mă gândesc cum să intru în casa părinților mei ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, prefăcându-mă că sunt perfect treaz și nu buimăcit pentru că trecusem acea limită. De ce mă simțeam ca și cum aș fi făcut ceva greșit? În cele din urmă, când mi-am recăpătat calmul, m-am ridicat în picioare și m-am pregătit să intru în casă.

Și atunci mi-am văzut din nou imaginea în fereastra casei de peste drum. Eram acolo, imaginea mea în oglindă, sprijinindu-mă cu o mână pe zid și cu cealaltă atingându-mi ceafa. Era casa mea și cea a vecinilor mei, în aranjament opus. Dar între ele se vedea altceva în oglindă. O masă de siluete erau în acea imagine, stând în picioare cu fața spre spatele meu. Acolo unde ar fi trebuit să fie gardul dintre casele noastre nu erau decât oamenii aceia care se uitau la mine. O întreagă lume – dar nu lumea mea – era în acea fereastră. Mi-am impus să mă întorc încet de tot. În spatele meu nu era nimic altceva – doar o noapte întunecată și gardul nostru. M-am întors din nou ca să privesc reflexia de peste drum: era încă plină de nenumărați oameni – nu atât de departe de mine, dar în mod clar agitați și îngrijorați, mișcându-se într-o parte și-n alta. Le vedeam doar siluetele, dar nu și chipurile sau trăsăturile. Știam că nu erau (deși speram să fie) un alt truc al luminii, o denaturare care avea să dispară în scurt timp. Și totuși, îi simțeam chiar în spatele meu, respirându-mi pe gât și studiindu-mă. Eram îngrozit până-n măduva oaselor. Să mă uit chiorâș la această reflexie nu mă ajuta deloc, așa că am pornit spre casa de peste drum,

intenționând să privesc mai de aproape. Tălpile îmi erau grele, iar mușchii picioarelor făceau un efort uriaș ca să le ridice. Pășeam încet și cu grijă, fără să-mi iau ochii de la imaginea din fereastră.

Erau acolo – cine știe câți oameni –, mișcându-se de colo colo în spatele geamului și urmărindu-mi încordați fiecare mișcare. Mi-am dat seama că, pur și simplu, nu era corect să-i numesc o reflexie.

În cele din urmă, am ajuns exact la fereastră și am pus mâinile pe sticlă. Am împins panoul de sticlă cu vârfurile degetelor, dar acesta nu a cedat. Faptul că m-am apropiat nu a schimbat situația; grupul de figuri obscure a rămas în spatele casei mele din oglindă. Nu puteam să le văd mai bine de aici și nu exista nicio modalitate de a ajunge mai aproape de ele. Nu puteau fi examinate cu atenție și bănuiam că erau de fapt fericite să rămână acolo.

Ei bine, majoritatea erau. Dar o siluetă s-a desprins din rândurile lor și a pășit pe reflexia străzii. Am urmărit acest lucru în geam, fără a îndrăzni să respir. Silueta era o femeie sau o fată. Am observat că avea un profil delicat și pășea cu atenție. Apoi, trei lucruri s-au întâmplat repede, unul după altul.

Ea a pășit sub lumina reflectată a felinarului de pe stradă și ochii ei i-au întâlnit pe ai mei. Am ridicat privirea spre propria imagine și, deși fața era a mea, nu am recunoscut acea persoană.

Perdelele de la fereastră s-au tras în lături și vecina mea a scos un țipăt văzându-mă.

Nu sunt sigur care dintre cele trei lucruri m-a făcut să cad pe spate, peste arbuștii vecinilor.

Deși vecinii erau siguri că eu eram acela care dădea târcoale casei lor (fiind singurul copil de pe stradă care nu era alb, la urma urmei), nu au reușit totuși să convingă poliția sau pe părinții mei că eram vinovat de vreun delict. Într-un fel, dosarul meu imaculat a fost cel care a convins atât autoritățile, cât și pe părinții mei. Desigur, vecinii nu m-au iertat niciodată pentru asta și au fost fericiți să mă vadă plecând la Waterloo. Până la terminarea universității, când m-am stabilit în marele oraș, părinții mei au vândut casa noastră din suburbii, care dădea într-o fundătură. Și, în ciuda senzației pe care o aveam uneori, aceea că sunt privit de fiecare dată când imaginea mea se

reflectă în vreo suprafață, am crezut că experiențele cu necunoscutul și inexplicabilul trecuseră.

Câțiva ani mai târziu am cunoscut-o pe Grace și, deși ea nu m-a recunoscut, am știut că-i mai văzusem o dată imaginea.

2007

Când Grace a împlinit treisprezece ani, cu o vară înainte să se radă în cap, a invitat vreo zece fete la noi acasă. După o ceartă prelungită – ca de obicei –, părinții mei nu s-au amestecat, dar Grace a insistat ca eu să fiu prezent la petrecere. Am stat mai mult în colțul livingului, folosindu-mi vechile jucării pentru a recrea scenele crimelor din cartea polițistă pe care o citeam și ascultând cum vorbeau fetele mai mari între ele. Era o limbă diferită – una care se potrivea cu colanții și cu machiajul lor, dar pe care Grace, în blugi și cămașă bărbătească, nu părea să o vorbească.

Grace a ieșit din cameră pentru un minut și una dintre prietenele ei – Laura, cred – a venit în colțul meu.

— Cu ce te joci?

Avea părul prins într-o coadă groasă, aurie, care îi atârna până la mijloc, și zâmbea când se uita la mine. Ceva se întâmplase în ultima vreme cu Grace și prietenele ei – începeau toate să arate ca niște femei.

I-am prezentat jucăriile mele de acțiune și ea a scos un *oh* admirativ. Le-am auzit pe prietenele ei chicotind, ca și cum s-ar fi aflat chiar acolo, dar Laura m-a privit atât de sincer, încât am început să radiez de atâta atenție.

— Ești atât de dulce, mi-a spus ea. Câți ani ziceai că ai? Opt?

— Am zece ani, i-am spus eu însuflețit.

Zâmbetul ei era atât de larg, încât îi vedeam dinții strălucitori. Ea a continuat:

— Uau, ești destul de mare! Ai deja o prietenă?

Fața și gâtul îmi deveniseră fierbinți. Am auzit-o ca prin vis pe una dintre prietenele lor spunând:

— Oh, Doamne, uitați-vă la el! E roșu la față.

— Ce-i faci? a întrebat-o Grace.

Nu aveam idee că intrase din nou în cameră. Atenția mi s-a îndreptat în cele din urmă spre sora mea.

— Nimic, a spus Laura. E un puști atât de dulce!

— Lasă-l în pace, i-a spus sora mea. Nu e un bebeluș.

— Are zece ani și încă se mai joacă cu jucării, a spus râzând una dintre celelalte fete.

Grace s-a întors spre ea și a izbucnit:

— Singurul motiv pentru care te-am invitat a fost acela că Laura mi-a cerut să fac asta, ca o favoare. Îi era milă de tine.

A urmat un moment de liniște deplină, în timpul căruia toată lumea a procesat insulta. Apoi, fetele au început să riposteze, cu voci stridente și insistente. S-au împărțit în mai multe grupuri și au început să discute în contradictoriu – unele pe casa scării și în holul de la intrare, altele încercând să repare lucrurile între Grace, Laura și cealaltă fată. Am rămas unde eram, iar fața și gâtul au continuat să-mi ardă.

Cearta nu a mai durat prea mult, pentru că, în cele din urmă, mama a dat buzna în cameră.

— Ce naiba s-a întâmplat? m-a întrebat ea. Ce le-ai făcut?

Mai târziu, Grace a venit în camera mea și s-a așezat pe pat.

— Îmi pare rău, i-am spus.

— Pentru ce?

Ochii ei erau umflați.

— Pentru că m-au văzut cu jucăriile. Știu că sunt prea mare pentru asta.

Ea a zâmbit și a oftat, plângând în același timp, apoi m-a lovit ușor pe braț.

— Nu fi idiot! Îmi place cine ești. De aceea ești în echipa mea.

•

M-am trezit având în minte acele cuvinte: *De aceea ești în echipa mea*. Nicole coborâse deja din pat și din bucătărie se auzea zgomotul ceainicului și se simțea mirosul de ceapă prăjită. Am rămas întins acolo, amintindu-mi iar și iar acele cuvinte. În pat puteam să simt complet pierderea lui Grace, departe de pretențiile lui John, care era din ce în ce mai capricios, departe de nevoia de a zâmbi și de a trece peste asta împreună cu prietenii. Simțeam mirosul de portocale de pe perne și nu îmi făceam griji dacă Nicole și cu mine aveam să o scoatem la capăt sau nu. În pat puteam să mă las copleșit de emoții. Am auzit-o pe Nicole fredonând; tălpile ei scoteau niște vagi sunete lipicioase în timp ce dansa de-a lungul plăcilor de

gresie de la bucătărie și, ca un ticălos mizerabil ce sunt, mi-am tras cearșaful peste cap.

În momentele care au urmat, Nicole s-a întins lângă mine, cu părul ei portocaliu pieptănat într-o parte, și nasurile noastre aproape s-au atins. Am zâmbit amândoi așa cum obișnuiam după o ceartă – sau după o ceartă prelungită. Apoi, ea m-a sărutat pe frunte, buzele ei abia lipindu-se de pielea mea, și m-a tras din pat. M-a așezat la masa noastră mică și mi-a pus în față o farfurie cu micul dejun: ouă florentine, sosul ei Hollandaise improvizat, cartofi și ceapă, mere tăiate în bucăți cu tot cu coajă și cafea cu frișcă. Acestea erau lucrurile pe care le iubeam și care mă făceau să mă simt iubit atunci când mi le servea ea. Oare de ce ne certaserăm?

În cele din urmă, s-a așezat pe un scaun de lângă mine, cu farfuria ei și cu un ceai negru în față. Am luat câte o bucată de brioșă și ou și am băgat totul în gură împreună cu sos și spanac. A trebuit să mestec cu ochii închiși. Pentru o clipă, totul a fost perfect.

Apoi, ea a atins marginea cănii mele de cafea și a spus:

— Este cafea instant.

Am ridicat capul. Bineînțeles că știa că aceasta era cafeaua preferată a lui Grace. Aveam gura plină cu o altă îmbucătură, așa că nu am spus nimic. De fapt, am mestecat mai lent.

— Te rog, a spus ea. Sunt eu… și îți cer să îmi vorbești deschis. Am nevoie să-mi spui mai multe.

— Despre ce vorbești? am întrebat-o.

Am înghițit puțină cafea instant și mi s-a părut oribilă.

— Te rog, a spus ea. O să mă pierzi dacă nu-mi poți spune ce se întâmplă în capul tău.

Ea nu se atinsese de mâncare. Nici măcar nu-și luase tacâmuri. Fața ei era mai blândă fără machiaj – părea fără niciun fel de apărare. În dimineți ca aceasta, Nicole putea fi frumoasă fără a fi ademenitoare. Atârna acolo, practic plutind deasupra scaunului ei, și aștepta să vadă ce aveam să spun. Voiam să fiu sincer cu ea, să mă deschid, dar știam că, odată ce aș fi început să vorbesc despre Grace, nu aș fi fost în stare să mă opresc.

— Uite, sunt bine, i-am spus. Totul e în regulă.

M-am uitat la mâncarea din farfurie și am început să scormonesc cu furculița în ea – cu atenție reînnoită – fără să ridic ochii. Când m-am uitat în sus, Nicole încă mă fixa.

— Ce e? am întrebat-o eu. Sunt doar somnoros.

Ea s-a așezat tăcută lângă mine pentru un minut sau două. Apoi s-a ridicat, s-a dus să facă duș și a părăsit apartamentul fără vreun alt cuvânt. Am rămas cu privirea ațintită în perete și mi-am băut cafeaua amară, încremenit acolo – mâini, ochi, pântec. Și m-am blestemat pentru că fusesem un idiot nenorocit.

După plecarea ei, m-am dus din nou în pat și am reluat aceeași amintire, cufundându-mă într-un somn zbuciumat. Nicole a părăsit apoi orașul pentru a-și vizita familia cu ocazia unei cine timpurii de Ziua Recunoștinței, o invitație pe care mi-o adresase și mie cu jumătate de gură. Evitam să răspund la apelurile de la mama, în schimb am luat legătura cu John. El a sugerat să ne întâlnim pentru cină la apartamentul lui, menționând că avea o surpriză pentru mine. Voia să-mi arate ceva.

Șobolanii erau așezați pe masa din bucătărie într-o cușcă din plexiglas transparent, cu un capac de sârmă, iar cina noastră era aranjată pe masă în jurul lor. Erau trei, fiecare cu blăniță neagră – pe cap și în jos, pe șira spinării – și cu blăniță albă pe abdomen și pe coapse. Aveau niște ochi negri, bulbucați și lucioși, lăbuțe roz cu gheare ascuțite și transparente și niște codițe îngrozitoare – la fel de lungi cât trupurile lor și acoperite cu solzi. Erau foarte curioși, stând toți trei în partea din față a cuștii, mișcându-și mustățile groase spre mine când m-am apropiat de masă, dar în același timp greoi și respingători.

În timpul cinei, John mi-a explicat că șobolanii erau un cadou pe care și-l făcuse singur. Proveneau de la laborator, dar acolo nu mai era nevoie de ei pentru cercetare, așa că John îi luase pe furiș și îi adusese acasă în loc să-i *scoată definitiv din activitate*. Deși amândoi ignoram vehement tema „Grace și dispariția ei”, nu mă îndoiam că aceste animale aveau menirea să-l consoleze pe John într-o anumită măsură. Mi-am imaginat că el și Grace împărtășiseră același interes față de șobolanii folosiți în laborator la începutul relației lor. John era încă slab, poate chiar mai slab decât înainte, dar optimismul lui părea mai evident acum. Mă simțeam plin de speranță când am părăsit apartamentul în noaptea aceea.

Am petrecut o mare parte din luna octombrie în apartamentul lui John, evitând certurile cu Nicole și în același timp

supraveghindu-l pe el, iar în toată această perioadă m-am atașat de șobolani. Într-un fel, ei îmi aminteau de niște câini: erau blănoși, curioși, stabileau relații și păreau să aibă personalități distincte. Odată ce am trecut peste repulsia inițială, John m-a învățat cum să-i ridic și cum să-i liniștesc, scărpinându-i ușor pe burtă sau între urechi. În cele din urmă, l-am lăsat pe unul să mi se cațăre pe umăr – simțindu-i ghearele ca niște mici înțepături de ac pe piele, în timp ce mustățile lungi și nasul îmi gâdilau gâtul. Am visat această senzație zile întregi.

Într-o seară, în timp ce mă relaxam cu o porție de scotch și popcorn, i-am dat unuia dintre șobolani un bob de porumb. Acesta l-a apucat cu membrele sale anterioare și l-a savurat gânditor, iar eu nu m-am putut abține să nu-mi închipui că era fericit.

— De ce șobolani? l-am întrebat eu pe John. Vreau să spun… de ce sunt aleși tocmai șobolanii ca animale de laborator?

John îi avea pe ceilalți în poala lui – două bile de blană.

— Ei bine, se fac experimente pe o mulțime de alte specii. Limacși, melci, muște, maimuțe, șoareci. Fiecare specie este potrivită pentru un anumit tip de cercetare.

Am ridicat șobolanul lângă ureche și i-am ascultat molfăitul și respirația ușoară. Erau creaturi silențioase, în ciuda filmelor și programelor TV care-i înfățișau scârțâind tot timpul.

— Și de ce sunt șobolanii mai buni decât șoarecii în anumite cazuri?

— Datorită comportamentului, mi-a spus el. Șoarecii sunt cretini, într-adevăr. Pune doi șoareci care nu se cunosc într-o cușcă și unul dintre ei va sfârși mort. Cu șobolanii e altceva. Ei se pot încăiera, dar de cele mai multe ori vor ajunge să se înțeleagă. Șobolanii sunt indiscreți, încăpățânați, rezistenți. Au mai multe șanse, din punct de vedere al evoluției, pentru că găsesc o modalitate de a face ceva cu orice lucru ai arunca în ei.

Ușa celui de-al doilea dormitor a rămas închisă în acea perioadă, iar John nu a întrebat niciodată nimic despre grupul nostru de prieteni, dar într-un fel ciudat aveam impresia că revenisem la o viață normală – doar noi doi și noile lui animale de companie. În cele din urmă, John le-a dat și nume șobolanilor: cel mai mare dintre ei era Micul John, iar cel mai gras și cu cele mai puține pete negre era Micuța Grace. Deși toți trei erau de sex masculin, noi încă ne refeream la Micuța Grace

ca la o ea. John a propus să-i pună celui de-al treilea șobolan – cel mai pipernicit dintre toți – numele meu.

— Nicio șansă, i-am spus. Să-i spunem Buddy.

•

Primul dintre șobolani care a manifestat semne de suferință a fost Micuța Grace.

Era o zi deosebit de proastă. Mă certasem cu Nicole în dimineața aceea – o discuție fără sens care mă făcuse să strig „Ce dracu' vrei de la mine?"

În plus, faptul că sărisem peste micul dejun m-a făcut să fiu lipsit de putere și nemotivat la locul de muncă. Am primit reproșuri de la șefii mei – mai blânde de la soț și mai reci de la soție – pentru că uitasem de termenul-limită al unei finanțări. Și, pe deasupra, John nu răspunsese la apelurile mele timp de două zile la rând. Îmi era greață după tăiețeii pe care-i mâncasem la birou la ora prânzului. Formam când numărul lui John, când pe cel al lui Nicole, oscilând între îngrijorare și dorința de a-mi cere scuze. Niciunul nu răspundea însă la telefon. Pe furiș, am plecat mai devreme de la birou, pentru a trimite prin curier cererea de subvenție la Ottawa peste noapte. Serviciul de curierat se afla pe strada Bloor, la doar câteva străzi spre est de apartamentul lui John, și m-am gândit că ar trebui să trec să-l verific înainte să mă duc acasă. Lumina din cel de-al doilea dormitor era aprinsă atunci când am ajuns la ușa lui. Umbra lui John trecea ocazional peste zid, ca și cum ar fi examinat ceva din mai multe unghiuri. Am sunat la ușă, cu mâinile ascunse în mâneci din cauza frigului, dar el nu a răspuns.

Silueta lui continua să treacă prin dreptul ferestrei și, după câteva minute, am devenit destul de iritat ca să încep să-l strig la fereastră de pe stradă.

În cele din urmă, strigătele mele au reușit să-i atragă atenția. S-a strecurat până la pervazul ferestrei, cu lumina bătându-i din spate și cu o expresie sumbră. Postura lui era rigidă. Când m-a recunoscut, în cele din urmă, umerii i s-au relaxat și a dispărut de la fereastră. M-am uitat pe geamurile restaurantelor de sushi. Ambele erau pline de oameni fericiți, calzi și zâmbitori, care mă enervau la culme. Ușa principală a clădirii de apartamente s-a întredeschis pentru mine – suficient pentru a mă strecura înăuntru – și mi-am dat seama că John era ascuns în spatele ei.

— Îmi pare rău, am crezut că ești altcineva, a spus el.

Apoi am auzit un țipăt jalnic pe casa scării și, în timp ce urcam, țipătul a devenit mai strident și mai disperat. Când John a deschis ușa apartamentului său, sursa țipătului a devenit clară: unul dintre șobolani țipa de zor din cușcă. Micuța Grace se afla în colțul cuștii și stătea ridicată pe picioarele din spate. Labele din față erau întinse ca niște brațe și dinții îi erau rânjiți, ca și cum ar fi vrut să spună: Stați departe de mine. Părea îngrozită și blana îi era zburlită. Buddy încerca să se strecoare într-un tub de plastic și se agita nervos, spulberând stratul de rumeguș de pe fundul cuștii, iar Micul John se ținea la distanță. Am încercat să o ridic pe Micuța Grace, dar ea era prea agitată ca să o pot prinde. John a pretins că nu are nicio idee despre ce anume nu era în regulă. Ne-am uitat un pic la televizor, dar sunetele jalnice ale șobolanilor îmi distrăgeau atenția. Apoi, am văzut lumină pe sub ușa celui de-al doilea dormitor. John mi-a observat privirea.

— E încă prea devreme, mi-a spus el. O să-ți arăt când vom termina.

Am ieșit din apartament după treizeci de minute.

Câteva zile mai târziu, Micuța Grace a murit. John m-a sunat, vocea lui fiind complet lipsită de emoție. Am presupus că o parte din durerea lui se datora pierderii lui Grace – din nou, într-un mod simbolic –, așa că m-am grăbit să mă duc la el.

O ținea pe Micuța Grace pe pagina cu anunțuri de mică publicitate a unui ziar, iar șobolanul mort aproape că se pierdea în griul paginii. Nu părea a fi nimic în neregulă cu ea, numai că viața se scursese cumva din corpul ei, lăsând-o rigidă și cu dinții rânjiți. John era de neconsolat. Privea în gol, absent. Părul lui de un negru albăstrui crescuse mult din vară, iar acum se trăgea zdravăn de el cu pumnii încleștați. I-am spus că nu era vina lui.

— Totul pare fără speranță, a spus el resemnat, sumbru și realist, de parcă nu mai era cel de dinainte. Nu pot să fac nimic cum trebuie zilele astea.

În cele din urmă, l-am convins să iasă din casă și să facă o plimbare. El și-a luat hârlețul și a îngropat-o pe Micuța Grace în parcul din partea de nord a blocului. Pământul era tare și uscat din cauza gerului. Am stat amândoi în întuneric, cu mâinile la spate, și am ținut un moment de reculegere. Umerii largi ai lui John erau acum căzuți și aduși în față.

„Nu am nicio idee despre ce ar trebui să spun”, m-am gândit, dar în clipa aceea o amintire s-a ridicat la suprafața conștiinței mele.

— John?

— Hmm? a răspuns el.

— Grace ți-a povestit ceva despre ea și Nicole? Când a început povestea asta? A pomenit de vreun citat?

El a scos un zgomot vag, cumva strangulat.

— Ce dracu’ le preocupa atât de mult? am întrebat.

Din nou am auzit acel sunet, ceva mai tare de data asta. Era un chicotit. Apoi a spus:

— Mândria lui Grace. Dumnezeule, era o femeie atât de încăpățânată!

Am schimbat un zâmbet și o privire piezișă în întuneric.

— Se contraziceau în legătură cu un citat din Camus, a spus John. Nicole îi semnala lui Grace o preocupare epistemologică.

— Nu înțeleg ce naiba vrei să spui, i-am răspuns.

S-a întors spre mine. În lumina slabă, semăna mai mult cu vechiul John: pomeți mari și definiți, sănătos, puternic și chipeș. El a încercat din nou să-mi explice:

— În esență, Nicole spunea, prin intermediul lui Camus, că poți avea toate informațiile cu privire la un sistem dat, dar fără a-l înțelege totuși. Pot să îi descriu cum este culoarea roșie unui om care nu poate vedea, în ce fel este diferit de albastru și verde, cum e culoarea apusurilor de soare, culoarea sângelui și iubirii. Dar acea persoană oarbă, în ciuda faptului că are atât de multe informații, nu va ști cum este în realitate culoarea roșie.

Am rămas tăcut. El și-a dres glasul, a apăsat în solul tare cu vârful cizmei și a continuat:

— Același lucru este valabil și pentru știință. Pot colecta toate datele din univers, dar la un moment dat nu voi fi capabil să înțeleg cum formează toate părțile un întreg. Creierul meu și biologia pe care o cunosc îmi limitează capacitatea de a înțelege.

Ne-am întors și am plecat de la mica înmormântare, într-un fel, simțeam că era chiar mai frig în parc, departe de lumina felinarelor de pe stradă. Am mers tăcuți până când am ajuns pe trotuarul care ducea spre sud, la apartamentul lui John.

— Sunt doar câteva lucruri care nu pot fi înțelese, chiar dacă le putem cuantifica. La un moment dat, știința devine magie. Înțelegi? m-a întrebat el.

Am scos un sunet gutural, prudent.

— Deci, de ce era Grace atât de supărată? am întrebat apoi. Deși fața lui era umbrită de felinare, am putut sesiza un zâmbet sumbru.

— Pentru că Nicole avea dreptate, spuse el.

•

A trecut mai puțin de o săptămână până la moartea celui de-al doilea șobolan.

În tot acest timp, nu am mai știut nimic de John, preocupându-mă în schimb de relația cu Nicole și încercând să îndrept lucrurile. Evitam să vorbesc cu ea despre șobolani, pentru că știam ce cuvinte aspre și juste ar fi folosit la adresa lui John. În cele din urmă, totuși, am mers din nou la apartamentul lui, de data aceasta într-o după-amiază mohorâtă de la sfârșitul săptămânii. Am încercat o combinație – țârâit de sonerie și strigăte de pe stradă – pentru a-i atrage atenția, dar nu mi-am dat seama dacă funcționa: el acoperise complet fereastra celui de-al doilea dormitor, transformând-o efectiv într-o pată impenetrabilă de gri pe partea laterală a clădirii.

Am făcut câțiva pași înapoi, până la bordură, gândindu-mă unde aș fi putut să merg pentru masa de prânz înainte de a încerca din nou, apoi am observat un bărbat scund și rotofei care descuia ușa din față a clădirii. Am fugit înapoi și am prins ușa grea înainte să se închidă.

Bărbatul scund mi-a strigat de pe scări:

— Locuiești aici?

— Sunt prietenul lui John, am răspuns, cu un zâmbet tâmp. Ochii mei încercau să se adapteze la întunericul de pe casa scării, unde abia puteam distinge ceva. Vreau doar să văd ce face.

El a mormăit:

— Spune-le celor doi să scoată cartonul de pe fereastra din față. Face clădirea să arate oribil.

A urcat greoi scările și a dispărut. Așadar, bărbatul acesta nu știa că Grace dispăruse de la sfârșitul anului trecut. Am bătut încetișor la ușă, folosindu-mi vârfurile degetelor, apoi am

început să bat mai tare cu palma, iar în cele din urmă am strigat:

— John! John, lasă-mă să intru!

L-am auzit umblând prin apartament, apoi zgomotul a două încuietori, un lanț și un zăvor, iar ușa s-a deschis în fața mea. Se ascundea în spatele ușii din nou, iar după ce am intrat, a închis ușa atât de ușor, încât abia am auzit clicul încuietorii. Apartamentul era la fel de murdar ca de obicei, dar se simțea și un miros greu – o combinație de cușcă murdară de animal și om nespălat.

Stăteam lângă ușă, încercând să identific mirosurile ciudate, când am observat în cele din urmă trupul șobolanului pe măsuța din living. Micul John era brăzdat de tăieturi stacojii. Zăcea lat și îngrozitor de țeapăn. În timp ce mă apropiam de masă, puteam vedea tot mai clar tăieturile lungi care se întindeau de pe partea laterală a corpului până pe fața animalului. Blana și pielea lui erau sfâșiate. O cantitate considerabilă de sânge cursese din trupul mic al animalului. Părea că cineva încercase să-și ascută un cuțit pe Micul John, iar acest proces fusese probabil foarte dureros. Botul lui era crispat într-un rânjet. M-am întors pe călcâie spre John.

— Ce-ai făcut cu el? l-am întrebat cu un tremur în glas.

— Nu am fost eu.

Vocea lui era mai mult o șoaptă.

— Cum adică? Ai de gând să-mi spui că Buddy i-a făcut asta? Că a fost un fel de dispută domestică în cușca lor nenorocită?

— Evident că nu, a răspuns el încruntat, dar este complicat să-ți explic.

Ceva era în neregulă. Starea lui era complet diferită acum față de cea în care îl găsisem atunci când murise Micuța Grace. Acum părea cumva satisfăcut, iar colțurile buzelor și ochii i se ridicau într-un zâmbet.

— Ce naiba, acum zâmbești? am strigat eu din nou.

— Nu l-am rănit eu!

— Uită-te la el! Uită-te la tine! Nu-ți amintești de căderea ta nervoasă? Nu vezi că ai nevoie de ajutor?

— În ciuda a ceea ce ai putea crede, sunt bine, a spus el.

— La fel ca și iarna trecută, nu-i așa? Iisuse Hristoase, John, ce ar putea crede Grace dacă ar vedea chestia asta?

El stătea în picioare și mă privea calm.

— Ea ar înțelege, probabil.

Fără să mă gândesc, i-am întors spatele, punând punct conversației. Am luat cușca șobolanilor și mi-am îndesat-o sub braț. Buddy stătea pe picioarele dinapoi și mă adulmeca printre gratii. M-am întors spre John și l-am privit cu dispreț. El nu a spus nimic. Am trecut pe lângă el cu tot cu cușcă și am ieșit fără să închid ușa după mine.

•

— Alo?

— Pericol, am ajuns acasă…

— Nicole, pe toți dracii, pot să-ți explic…

— Și ce să vezi? E un șobolan aici.

— Necaz, ascultă…

— Nu-l găsesc pe iubitul meu, nici gând, ci un șobolan adevărat într-o cușcă. În casa mea. Stând pitit. Lăsând un miros oribil în spațiul meu personal. Fără ca măcar să fiu întrebată. Și tu… tu unde ești?

— Îmi pare rău, am nevoie de el la…

— Ultima mea întrebare a fost retorică. Răspunsul este: în drum spre casă.

Pauză.

— Nu sunt în drum spre casă, Nicole.

— Ca să iau șobolanul de acolo.

— Tocmai asta e…

— Ca să iau șobolanul de acolo.

Pauză.

— OK, Necaz. Ca să iau șobolanul de acolo.

•

În cele din urmă, Brian a acceptat să aibă grijă de Buddy. Am intrat cu mașina pe aleea din fața apartamentului său, un garaj rezidențial transformat într-un spațiu de locuit nedeclarat, departe de cartierul meu, în partea de vest. Brian purta pantaloni scurți din denim și un tricou fără mâneci, deși eram în pragul iernii. M-a asigurat că nu-l deranja să aibă grijă de Buddy.

— Piciul ăsta are o existență minunată, mi-a spus el. Mănâncă, își face nevoile, doarme, trăiește singur. Cine se aseamănă se adună, amice.

Cu toate acestea, am trecut pe acolo în fiecare zi, petrecând ceva timp cu Brian și Buddy.

Nici șobolanul nu a avut vreo problemă cu acomodarea, bucurându-se de pufuleții cu brânză pe care-i primea de la Brian în timp ce acesta juca jocuri video.

Problemele cu Nicole păreau să fi dispărut și mi-am imaginat că asta avea legătură cu faptul că-l evitam pe John. Am ieșit să luăm cina la Shifty de vreo două ori – ba chiar și la Cuckoo, să bem ceva – și am petrecut câteva seri frumoase împreună acasă.

Nu-i povestisem ce se întâmplase la John, despre Micul John și Micuța Grace, dar, oricum, ratasem momentul prielnic în care i-aș fi putut spune ceva.

Și apoi, aproape de Halloween, am primit un telefon de la John. Nicole și cu mine stăteam lipiți pe canapea în poziția „lingură”, urmărind un film romantic și dramatic, în același timp – genul care-i plăcea nespus lui Nicole. Am început să-mi caut telefonul pe podea și amândoi priveam spre ecran atunci când l-am găsit. Nicole s-a încordat, iritată.

— Nu răspunde, a spus ea. Te rog!

— Trebuie.

— De ce? De ce trebuie? Te rog!

Am deschis telefonul și l-am lipit de ureche.

— Bună, John!

Nicole s-a ridicat de pe canapea și a intrat în dormitor.

— Ai avut dreptate, a spus John pe un ton rezervat. Îmi pare rău. Am nevoie de ajutor. Poți să vii aici?

Nicole nu a ridicat privirea spre mine când m-am dus în dormitor după un pulover. În apartamentul său, în acea noapte, John mi-a explicat ce se întâmplase cu Micul John: cum dusese șobolanul înapoi la laborator și cum Micul John murise acolo după un experiment pripit. L-am crezut în momentul acela. El și-a cerut scuze, a recunoscut faptul că era instabil, susținând nevoia lui de a avea grijă de ceva – de orice lucru care îi amintea de Grace. A jurat atunci că va merge din nou la medic ca să ceară ajutor specializat.

În ziua următoare, l-am dus pe Buddy înapoi la apartamentul lui John.

2006

Ne-am trezit înfășurați în așternutul de pe patul nostru. Nu ne-am grăbit să ne dezvelim. Erau urme de sânge fals pe cearșafuri, iar pe fața de pernă rămăsese imprimat chipul meu. Pielea lui Nicole avea încă urme de pudră albă, iar pomeții ei roșii erau mânjiți cumplit, dar nici măcar un machiaj de clovn – pe care îl purtase o zi întreagă – nu o putea urâți. Ne-am sărutat.

— Bine, a spus ea, ceea ce însemna că era *suficient*. M-am mutat mai aproape de ea, mi-am lipit din nou buzele de ale ei, iar ea a râs. Bine! Vei întârzia și ești hidos.

— Avem timp.

Am început să mă zvârcolesc în jurul lui Nicole precum lujerul unei plante agățătoare pe casele vechi.

— Nu, nu avem. De parcă sora ta ar avea nevoie acum de încă un motiv ca să mă disprețuiască.

Apoi mi-a cuprins fața în palme, m-a sărutat apăsat și s-a ridicat din pat.

— Te place foarte mult, i-am spus.

S-a oprit în ușa dormitorului nostru – petele de make-up și de sânge artificial îi acopereau inestetic spatele gol și picioarele netede. A întors capul să se uite la mine și și-a îngustat ochii, cu un zâmbet jucăuș. Era o invitație.

Am reușit să mă eliberez din așternuturi și am urmat-o sub duș. În timp ce dădea drumul la apă, Nicole mi-a spus:

— Grace a fost întotdeauna cam ticăloasă cu mine. Aș vrea doar să fie un pic mai drăguță cu tine.

Sub jetul de apă ne-am sărutat din nou.

•

— Îmi cer scuze că am întârziat, am spus. A trebuit să ne spălăm machiajul de Halloween.

Un tramvai roșu masiv a trecut huruind pe strada College – una dintre priveliștile mele preferate în acest oraș încă nou pentru mine. Grace stătea în capătul unei alei de pe strada principală și nu părea amuzată deloc.

Părul ei flutura în vântul aspru și era înfofolită în multiple straturi de lână vopsită și țesături groase. Era aproape amiază, dar cerul acoperit de nori părea ca de început de dimineață sau de sfârșit de seară. Grace nu a spus nimic, ci doar s-a întors pe călcâie și s-a îndreptat spre o ușă cu aspect ciudat – din sticlă și

metal. Pe fereastra din față scria *Centrul de Modelling pentru animale*.

— Acesta este centrul tău atât de secret? am glumit eu. Nu părea să ascundă nimic misterios. Modelling pentru animale? Șobolani regine ale frumuseții, pe o alee nenorocită din zona unui magazin de cartier?

— Taci, a spus ea fără să se întoarcă spre mine. Vocea ei aproape s-a stins în vânt. Dacă nu țineai neapărat să vezi ce se întâmplă aici, ai fi putut, pur și simplu, să-mi spui.

— Ce? Bineînțeles că vreau să văd. De aceea am și întrebat.

— Dar nu te-ai grăbit deloc.

— Uite, am spus. Îmi pare rău că am întârziat. Am avut puțină treabă, atâta tot.

— Sunt sigură de asta.

A scos apoi un mic permis de trecere dreptunghiular și ușa s-a deblocat cu un bip. În holul de la intrare a apăsat niște numere de pe o tastatură și ușa următoare s-a deschis în fața noastră. Nu se uita la mine când a adăugat în șoaptă:

— Nicole are acest efect asupra ta. Probabil că ți-a spus chiar să nu mai vii deloc.

— Dimpotrivă, am spus.

Am intrat într-un foaier puternic luminat. Grace l-a salutat pe agentul de securitate ridicându-și mâna mică.

— Acesta este viitorul absolvent de care ți-am povestit, i-a spus ea agentului.

Cuvintele ei m-au surprins, dar am afișat un zâmbet convențional, intrând în rol. Bărbatul a mormăit un vag mesaj de întâmpinare și mi-a oprit permisul de conducere, dar nu cred că a observat că eu și Grace avem același nume de familie sau că semănăm perfect. Ochii lui erau sticloși și umflați.

Ne-a escortat până la vestiare și a descuiat ușa destinată bărbaților pentru mine.

Grace mi-a zis:

— Scoate-ți pantofii, lasă-ți hainele de stradă într-un dulap gol și pune-ți pe umeri o uniformă de spital. Ai grijă să nu-ți atingă hainele de stradă. Apoi scoate niște papuci de interior de pe raft. Ne întâlnim pe cealaltă parte. Ai înțeles?

Am dat din cap.

Ea s-a întors spre gardian și a zâmbit – aceasta fiind o invitație pentru el să plece –, dar pe chipul ei slăbit zâmbetul părea extrem de sever.

Am făcut așa cum mi-a explicat. Ea a reușit să se schimbe mai repede decât mine și mă aștepta deja în fața ușii de pe cealaltă parte – cu părul legat la spate, în salopeta albastră de spital ce părea prea mare pentru trupul ei subțire. Pe coridorul acela puternic luminat, părea o ființă moartă recent, care se pregătea să se înalțe la cer.

Dar cele mai surprinzătoare mi se păreau antebrațele ei. Erau înfășurate în fâșii de tifon gros și acoperite cu un soi de bandă adezivă albă. De-a lungul părții interioare a brațelor, bandajul părea lipicios sau îmbibat cu ceva decolorat și umed.

— Iisuse Hristoase, Grace, ai început iar să te tai?

— Ce? Oh! Părea plictisită de reacția mea. E doar o alergie.

— La ce? La o lamă de brici?

— La șobolani, prostule, mi-a răspund ea. Sunt bine. Nu m-am mai tăiat de o groază de timp.

Am pornit împreună pe coridoarele albe și sterile. Tehnicienii treceau grăbiți pe lângă noi, cu rafturi pline de cuști goale. Prin ferestrele dispuse de-a lungul pereților se vedeau oameni de știință cu halate, bonete și măști, uitându-se cu atenție la obiecte prea mici pentru a fi observate din hol. Puteam auzi bâzâitul vag al aerului împins prin ventilatoare și filtre sub presiune. Fiecare nou coridor pe care pășeam dezvăluia un alt coridor identic. Aveam senzația că mergem în cerc. În cele din urmă totuși, am ajuns la capătul unui hol și Grace a descuiat o ușă. În interior se afla un antreu mic.

— Pune-ți asta, a zis ea, apoi mi-a dat un halat galben de spital cu manșetele gumate, papuci albaștri, o bonetă albastră transparentă și o pereche de mănuși chirurgicale albastre.

În tot acest timp, ea se pregătise, făcând o grimasă atunci când își introdusese brațele bandajate în mânecile halatului. Apoi a băgat marginile mănușilor în manșetele halatului și m-a instruit să fac același lucru.

— Grace, am spus, dacă tu porți mereu toate astea, cum se face că ți-ai rănit brațele atât de rău din cauza alergiei?

Ea și-a pus o mască chirurgicală pe podul nasului lung și și-a tras șnururile acesteia în jurul urechilor. Mi-a întins și mie o mască, spunând:

— Fii fără grijă! Ghearele lor pot perfora și materialul halatului. Vei vedea.

Am intrat în camera alăturată și un miros greu de animal m-a lovit pe neașteptate. Camera nu avea lumini în plafon și, în timp ce ușa se închidea în urma noastră, am fost învăluiți de un întuneric deplin. Fără să pot vedea, urechile mele au devenit extrem de sensibile, așa că am sesizat freamătul aproape imperceptibil al unor animale mici. Grace era tăcută. Mi-o imaginam stând acolo, la mică distanță în fața mea, prelungind satisfăcută acest moment în întuneric. În scurt timp, foșnetul animalelor s-a transformat într-un zgomot de gheare pe metal, apoi într-un zdrăngănit. Experiența era derutantă și am întins brațul pentru a simți răceala binefăcătoare a unui perete. Încă nu o auzeam pe Grace și nici nu o mai simțeam în încăpere.

— OK, suficient.

Vocea îmi suna slab, ca și cum ar fi fost înghițită de bezna copleșitoare.

Jur că o puteam auzi zâmbind, cu gura deschisă și dinții expuși. În cele din urmă, i-am auzit papucii făcând câțiva pași, apoi un clic și camera a fost scăldată într-o lumină roșie, slabă.

— E la fel ca acea cameră întunecată din liceu, am spus.

Deși puteam cu greu să disting ceva, am observat stivele de cuști care umpleau încăperea. În interiorul fiecărei cuști erau două perechi de ochi negri ca niște mărgele, care păreau să se zgâiască la mine. Am înțeles atunci toate acele sunete: șobolanii se izbeau de capacele cuștilor cu labele din față, ronțăiau marginile tuburilor de plastic ori scormoneau prin stratul moale de rumeguș care căptușea podelele cuștilor, întreaga încăpere era plină de viață – animalele erau captive în cutii, dar erau vii.

— Amuzant, a zis Grace din spatele unei stive de cuști, nu m-am gândit la asta niciodată. Lumina roșie și fotografiile. Noi le folosim pentru că șobolanii nu pot vedea culoarea roșie. Deci putem aprinde o lumină fără să le dăm peste cap ritmul circadian.

— Ce anume?

— Ciclul de somn și de trezire.

Ea a împins apoi o cușcă de plastic de pe raft. Cei doi șobolani s-au ridicat pe picioarele din spate, încercând să adulmece prin capac.

— Sunt nocturni, activi mai ales noaptea, așa că am inversat ciclurile lor pe lumină și lucrăm cu ei în întuneric.

Ea a trecut apoi pe lângă mine, cărând cușca până în ultima cameră a laboratorului. În timp ce o urmam, am atins accidental ușa și aceasta a început să se închidă.

— Pentru numele lui Hristos! a strigat Grace furioasă. A oprit ușa cu umărul și a proptit-o cu o pană, pe care a îndesat-o cu piciorul dedesubt. Propteaua ușii, a zis ea. Ușa se poate bloca dacă tehnicienii o lasă pe cealaltă parte, lucru pe care-l fac prea des în ultima vreme. Într-o zi, șeful meu a rămas captiv aici o oră întreagă. A strigat întruna, dar nimeni nu l-a auzit de pe hol. Abia când unul dintre noi s-a schimbat și-a dat seama că ceva era în neregulă.

Ea a pus cușca jos și a aprins luminile din sala de procedură. Pentru o clipă, am fost orbit.

— Atunci de ce nu ai scăpat până acum de pană? am întrebat-o.

— Ușa este o mare pacoste atunci când răspunzi de douăzeci de animale.

Am scanat sala de procedură – o cutie neagră din plexiglas în mijlocul camerei, cabluri și echipamente de calculator peste tot.

— Ce-i asta? am întrebat-o.

— Încercarea mea de a măsura timpul subiectiv, a spus ea.

•

Mai întâi, Grace a scos din cușcă un șobolan, care stătuse până atunci pe un morman format din propriul rahat. Când a observat repulsia mea, mi-a oferit acel zâmbet crud și a întins șobolanul în față, ca și cum ar fi vrut să-l pună pe mine. Am făcut un pas înapoi. Ea a râs și a lăsat animalul pe antebrațul ei, de care șobolanul s-a lipit ca un scai. În timp ce a pornit și a pregătit echipamentul electronic, mi-a explicat un pic ce avea de gând, dar nu s-a străduit deloc să mă facă să înțeleg. Timpul obiectiv era simplu de măsurat, a spus ea: oamenii îl măsurau cu precizie de sute de ani, cu ajutorul ceasurilor. Cu toate acestea, timpul subiectiv părea să necesite unele șiretlicuri: dovezi care să sublinieze aspecte precum ritmul cardiac și activitatea creierului, pentru a nota pe scurt o experiență individuală care demonstrează că timpul merge înainte. Grace continua să pronunțe cuvântul *oscilație*, care descria modelele *delta* și *gamma*, fără a-mi explica vreodată ce era aceea. Ea

implantase în șobolani un dispozitiv care înregistra aceste măsurători, transmițându-le apoi fără fir la un receptor. În cele din urmă, prin compararea datelor ceasului extern cu măsurătorile interne, ea putea spune cu o oarecare certitudine când anume se înregistrau diferențe semnificative între timpul subiectiv și cel obiectiv. Sau, cel puțin, asta părea să spună. În tot acest timp, șobolanul a rămas agățat de brațul ei, mergând de câteva ori în cerc – și nu m-am putut abține să nu-mi spun că părea cam gras, ca și cum ar fi avut prea multă piele pe el.

— Dar cum poți să știi? am întrebat-o. Sigur, poți măsura aceste lucruri, dar cum poți să știi ce se întâmplă în mintea șobolanului?

Ea era aplecată în fața computerului și pregătea un program numit *Telemetrie* în timp ce vorbeam. Pe fața ei s-a ivit un zâmbet.

— Oh, frățioare, a zis ea cu mândrie, când voi fi moartă și îngropată, vei putea deveni un mic detectiv savant, la urma urmei.

— Nu cred că sunt șanse, i-am spus eu.

S-a oprit o clipă și a izbucnit în râs. Aveam același râs. Ea a chicotit din nou și s-a întors spre mine.

— Îți amintești? a întrebat ea. „Eu sunt detectivul! Eu sunt spionul!” Obișnuiai să alergi în jurul casei strigând aceste cuvinte! Ha! Te uitai prin fundul unui pahar de lapte ca și cum ar fi fost o lupă. Te furișai pe lângă casă cu niște cărți polițiste sub braț. Te-aș fi putut bate măr când te-am găsit sub patul meu, ascultându-mă în timp ce vorbeam la telefon.

— Lucram la un caz pentru un client, am spus eu senin. Pentru mama.

Zâmbetul lui Grace a înghețat. Ea s-a îndepărtat de calculator și a plasat șobolanul în cubul din plexiglas din mijlocul încăperii. Interiorul casetei a sclipit – ca și cum ar fi fost confecționat din metal sau din sticlă. Apoi a înlocuit un panou neted al cubului cu un perete care avea în centru un cilindru și niște fire, montate pe partea inferioară.

— Am mai vorbit despre unele dintre aceste lucruri și înainte, a zis ea. Dacă nu știu cu adevărat ce se întâmplă în mintea *ta*, de unde să știu ce se întâmplă în mintea șobolanului? Dar pot face anumite presupuneri rezonabile. Aș putea să-ți spun: „Bate din palme de fiecare dată când crezi că au trecut cinci secunde.

Și, dacă aș avea în vedere toate celelalte lucruri controlate și considerate egale, mi-aș putea forma o idee despre felul în care se scurge timpul subiectiv pentru tine în raport cu lumea obiectivă.

Mi-a făcut semn să mă uit la cub și la noul panou pe care-l instalase. În interiorul cilindrului erau mici granule galbene, care alimentau cutia printr-un tub de cauciuc.

— Putem face același lucru cu șobolanii, mi-a spus ea. Noi îi instruim să ridice și să coboare laba la fiecare cinci secunde, iar mișcarea este înregistrată ca activitate musculară cu ajutorul dispozitivelor noastre. În cazul în care o fac prea devreme sau prea târziu, nu primesc nimic, dar dacă sunt foarte aproape de cinci secunde, sunt răsplătiți cu o granulă de zahăr. Și, exact cum am bănuit, comportamentul lor se corelează foarte bine cu activitatea lor electrofiziologică. Mai târziu, vom renunța la restricțiile de timp și îi vom lăsa să apese de fiecare dată când cred că au trecut cinci secunde.

Ne-am dus înapoi la computer și ea a apăsat butonul de pornire a programului. Mai multe linii simple au umplut rapid ecranul.

— Uite, a zis ea, indicând una dintre linii. A început deja să ridice laba.

Mai multe S-uri mari și dense apăreau la fiecare câteva secunde. Am urmărit valurile oscilând pe ecranul monitorului până când m-a trăsnit un gând. Era rândul meu să râd.

— Deci ceea ce-mi spui este că i-ați învățat pe acești șobolani să danseze pentru a primi în schimb o bomboană? Grace, ce rost au toate astea?

Ea a pus ambele mâini pe masă și a plecat capul.

— Iisuse, tu chiar nu înțelegi nimic, domnule detectiv? Nu poți vedea de ce este util acest lucru? De data asta gândește-te măcar înainte de a vorbi.

— În mod clar, tu ești creierul familiei, așa că luminează-mă și pe mine, ca să mă salvezi de înfiorătoarea mea prostie!

Ea s-a încruntat auzindu-mi răspunsul.

— Odată ce înțelegem modul în care se măsoară subiectivitatea, ajungem să o putem *manipula*. Apoi putem gestiona un anumit grad de control asupra acesteia. După aceea putem începe să depășim limitările lumii obiective, scăpând de certitudinile îngrozitoare și incontestabile ale realității. Și atunci,

frățiorul meu scump, a zis ea încet, întorcându-se spre mine, măcar o dată în viețile noastre sătule de zgomot și congestionate de ignoranță, putem fi *singuri*. Putem avea timp și spațiu pentru a gândi cu adevărat.

— Ceea ce spui nu are niciun sens, i-am răspuns fără să ezit. Indiferent cum manipulezi acești șobolani, nu poți elimina secvența în care ei trăiesc în lumea reală, obiectivă.

Ea a oprit programul de Telemetrie și a scos șobolanul din cub, aruncându-l brusc în cușca lui. Fiecare mișcare a ei era brutală și deliberată. Apoi a deschis ușa camerei de procedură și a proptit-o, închizând lumina înainte ca eu să părăsesc sala. Am auzit-o trântind cușca pe raft și venind înapoi în anticameră. Nu aveam idee de ce o înfuriase atât de tare ultima mea declarație.

Când am ajuns-o din urmă, deja se dezbrăcase în mare parte de hainele suplimentare – halatul ei era într-un coș, restul fiind aruncat la gunoi. I-am urmat exemplul.

•

Ne-am întors pe același traseu șerpuit, străbătând coridoarele în tăcere. Am sunat-o pe Nicole în timp ce mă schimbam în hainele mele de stradă și am căzut de acord – vorbind însuflețiți și în șoaptă, așa cum se întâmplă de obicei între doi tineri la începutul unei relații – să ne întâlnim la Shifty pentru o gustare și orice nebunie ar fi putut urma. Grace aștepta nerăbdătoare de cealaltă parte a ușii, înfășurată din nou în șal, lăsându-se de pe un picior pe celălalt, cu brațele încrucișate sub nenumăratele straturi de lână și țesături.

Soarele ieșise dintre nori când am plecat de la laborator, dar acum mi se părea mai frig decât înainte de a intra în clădire. Am luat-o spre strada College, apoi spre vest.

— Ascultă, i-am spus. Îmi pare rău. Nu am încercat să fiu nerespectuos față de munca ta.

Ea a fluturat din mână, ca și cum nici nu-i păsa prea mult.

— Nu ai cum să înțelegi încă. Toate simțurile rămân *constante*, în ciuda modificărilor aduse mediului. Merele sunt roșii, indiferent dacă ești în lumina soarelui sau la lumină artificială, chiar dacă lungimile de undă reflectate sunt total diferite. Vocea lui John sună la fel la telefon, chiar dacă toate frecvențele fundamentale sunt absente. Iar asta are sens, nu-i așa? Vrei ca un măr – sau ca John – să rămână același, constant, în orice situație. Vrei să poți avea încredere în simțurile tale.

Am ridicat din umeri și mi-am îndreptat atenția asupra străzii. Un biciclist striga spre fereastra unei mașini, în intersecție.

— Așadar, de ce este timpul singura excepție de la regulă? a continuat Grace. De ce percepția timpului variază atât de mult? De ce orele se simt ca minutele ori viceversa?

Lumina s-a făcut verde, iar mașina și biciclistul au accelerat, îndepărtându-se ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Am traversat Spadina, continuând să mergem spre vest, iar eu m-am gândit o clipă la întrebarea surorii mele înainte de a vorbi din nou.

— Nu știu, Grace. Poate că timpul este prea dificil de măsurat pentru mintea noastră.

— Sau poate că există o diferență fundamentală între cel obiectiv și cel subiectiv, a spus ea.

Vocea ei devenise o șoaptă, iar eu încercam din răsputeri să o aud peste zgomotul traficului. Dacă timpul obiectiv este un indicator unidimensional, a continuat ea, poate că timpul subiectiv este un val bidimensional. Sau o spirală tridimensională. Poate că ceasurile măsoară acea mișcare doar într-o singură dimensiune, lungimea sa, dar creierele noastre detectează adâncimea și lățimea noastră prin timp.

— Trăim într-o sferă a timpului, am citat-o eu, abia atunci începând să înțeleg vag declarațiile grandilocvente pe care le făcuse cu o lună în urmă.

— Da, a zis ea. Sau poate că e vorba de patru dimensiuni. Cinci. Nu știm încă.

Grace părea mai calmă acum, aproape resemnată.

Când ne-am apropiat de Bathurst, am zărit-o pe Nicole fumând în fața la Shifty. Purta o rochie cu dungi albe și negre, ciorapi negri și haina ei groasă de lână. Unghiul în care stătea îi făcea părul să-i fluture în lături, departe de față. Fuma tacticos, cu grație, părând să nu observe agitația celor din jurul ei. Când mi-am întors atenția spre Grace, ea mă privea curioasă. Comparativ cu Nicole, avea un aer răvășit – cu părul despletit în bătaia vântului – și părea speriată. M-am gândit la ceea ce-mi spusese despre timpul multidimensional, despre subiectivitate și despre șobolanii respingători cu care se jucase toată ziua.

— Există încă problema lumii reale, i-am spus. Cum separi experiența de realitate? Cum poți utiliza unitățile de măsură din

lumea reală pentru a cuantifica lucruri care nu există în această lume?

— Trișezi, a zis Grace.

Am ajuns la intersecția străzilor College și Bathurst, dar niciunul dintre noi nu era pregătit să traverseze intersecția.

— John știe, a zis ea. Dar încă nu mi-a explicat cum se poate face. Refuză să-mi spună, de fapt. Când am implantat dispozitivele telemetrice, el a mai adăugat ceva, un obiect pe care-l păstrează într-o pungă. M-a pus să jur că nu-i voi spune nimic superiorului nostru. Cutia, înregistrările telemetrice, cele mai multe au provenit de la…

Privirea ei a surprins ceva din spatele meu și a rămas cu gura căscată.

— Ce naiba caută ea aici? a întrebat apoi.

M-am întors și am văzut-o pe Nicole traversând strada către noi.

— Te referi la prietena mea? Persoana cu care locuiesc?

— Eu plec, a zis Grace.

— Pentru numele lui Hristos! am mârâit eu. Încearcă să fii prietenoasă doar două minute înainte de a fugi.

M-am întors și am îmbrățișat-o pe Nicole. Era caldă și moale și mirosea grozav. Mi-am apropiat gura de urechea ei și i-am șoptit:

— Mmm…

— Bună, Grace, a zis Nicole după ce s-a desprins de mine. Vii cu noi să luăm prânzul?

— Nu.

— Hei, i-am spus lui Nicole, știai că Grace încearcă să găsească o modalitate de a separa subiectivitatea de realitate?

— Oh, a răspuns Nicole cu răceală. Dar de ce?

— Nu este evident? a întrebat sora mea.

— Urăști lumea chiar atât de mult, Grace?

— Da.

Sora mea, cea mai scundă dintre noi, ținea privirea în pământ.

— Și te aștepți ca solipsismul să ți se potrivească mai bine? a întrebat Nicole. Ai ști măcar ce să faci cu el?

Grace a scrâșnit din dinți și a răspuns:

— Ce știi tu despre cunoaștere? Tu le faci mâncare oamenilor ca să-ți câștigi traiul.

Nicole nu a ezitat și chiar a reușit să zâmbească.

— Eu îmi cunosc limitele. *Înțeleg că, dacă pot prin știință să cuprind fenomenele și să le enumăr, asta nu înseamnă că pot să înțeleg realitatea.*

Felul în care vorbea Nicole arăta clar că spunea un citat, dar atunci nu am recunoscut acele cuvinte și nici nu le-am înțeles.

Grace a lovit pământul cu vârful pantofului și a murmurat ceva – prea încet ca să o pot auzi.

— Ai spus cumva „îmi pare rău”? a continuat Nicole, arcuindu-și spatele și adoptând o postură semeață.

Grace și-a dres glasul și s-a uitat în ochii iubitei mele.

— Am zis „Du-te dracului, Nicole”. Ești o otravă intelectuală și emoțională pentru noi toți.

— Adică pentru prietenii pe care nu te-ai deranjat să-i suni luni întregi? Nicole a slobozit un hohot de râs forțat, care suna nemilos și rănit totodată. Sau pentru iubitul tău, pe care îl pedepsești în mod frecvent în public? Nicole încerca să se abțină, uitându-se la mine, dar furia ei nu se putea potoli prea ușor. Ori pentru propriul frate, pe care îl tratezi ca pe un imbecil? Eu sunt cea care otrăvește loialitatea lor față de tine? Nu faci o treabă destul de bună de una singură?

A urmat o pauză lungă în conversație odată ce furia lui Nicole s-a consumat. Grace stătea cu umerii căzuți, într-o poziție defensivă, iar eu rămăsesem cu gura căscată din cauza șocului. Pietonii treceau pe lângă noi în toate direcțiile, în timp ce luminile din intersecție se schimbau din roșu în galben, apoi în verde și iar în galben. Ar fi trebuit să intervin, dar nu aveam nicio idee despre ce aș fi putut să spun.

Apoi Grace s-a uitat la mine cu buzele strânse și a clătinat o dată din cap. S-a întors și a luat-o spre nord. După ce am urmărit-o cu privirea timp de vreo zece secunde, m-am întors spre Nicole și am tras-o mai aproape de mine. Nu-i mai văzusem ochii sclipind așa înainte.

— Te iubesc. Cred că era prima dată când îi spuneam asta. Dar trebuie să plec.

— Eu încerc, știi, să fiu înțelegătoare… a început ea, apoi vocea i s-a stins.

Și-a frecat ușurel nasul de obrazul meu, m-a strâns de braț o dată, ferm, apoi m-a împins.

Am fugit după Grace, spre nord.

Când m-am întors acasă în noaptea aceea, eu și Nicole am avut prima noastră ceartă autentică – un meci cu țipete și istericale care s-a încheiat cu lacrimi de fiecare parte, scuze și promisiuni că niciodată n-aveam să ne mai certăm așa.

IV NOIEMBRIE – SUBURBIILE

2008

Ofițerul 2510 ciocănește de trei ori în ușa mea, cu fermitate. Pot să o văd prin mica fereastră, îmbrăcată din nou în civil, în afară de poziția ei băiețoasă, nimic altceva nu sugerează că reprezintă o autoritate. Pare plictisită.

Întredeschid ușa, dar blochez intrarea cu umerii.

— Ce fel de polițist cântă la spectacolele de la club cu o formație?

— Aceasta este partea în care mă lași să intru, spune ea, iar asta pentru binele tău.

Iau în considerare aspectul apartamentului meu și mă întreb ce părere trebuie să aibă ea despre mine. Îmi șterg o parte din rumegușul de pe mâini, frecându-mi palmele de blugi, și bat din palme ca să mi le curăț. Bine. Mă duc înapoi în apartament, dar las ușa deschisă pentru ea.

Ea intră și privește în jur. Cutia mare din lemn este reconstruită și stă acum în mijlocul livingului proaspăt golit. Fără îndoială că a văzut mesele mele de colț și canapeaua afară, lângă bordură. Un panou al cutiei lipsește, iar ea începe să-i analizeze încet – în mod deliberat – interiorul. Apoi, atenția ei trece la panoul scos, la punga de plastic încărcată cu cioburi de oglinzi sparte și la șmirghelul fin pe care tocmai l-am folosit.

— Arte și meserii? întreabă ea.

— O mașinărie fără mecanisme, cred. Ca și meditația, doar ceva mai pretențioasă.

Apoi se uită la brațul meu bandajat.

— Nimeni nu mi-a mai spus că meditația ar fi periculoasă.

— Eu ar trebui să plec în scurt timp. Te superi dacă mă duc să mă schimb?

Nu aștept să-mi răspundă. În dormitor îmi dau jos hainele și îmi doresc zadarnic să pot să fac un duș, ca să scap de nisipul care se lipește de transpirația ce mi se prelinge pe gât și îmi irită scalpul.

Îndepărtez leucoplastul de pe marginea bandajului ca să mă uit dedesubt. Se vindecă, dar încă arată urât. Probabil că ofițerul 2510 îmi analizează livingul și nu va trece mult timp până când îl va descoperi pe Buddy.

— Am cercetat furtul mașinii tale, strigă ea din cealaltă cameră.

— O, grozav, spun eu.

— Se pare că nu ai avut niciodată o mașină. Cel puțin nu cu acel număr de înregistrare și nu în această provincie.

— Asta mi-au spus deja colegii tăi. Ar trebui să-i spui asta și contului meu bancar.

Ies din dormitor, cu hainele mele curate părând deja murdare, și constat că ea stă în bucătărie. Își strecoară vârfurile degetelor între barele de pe capacul cuștii și, deși Buddy o adulmecă posac, pare neinteresat să ia o înghițitură.

— Ai în vedere o carieră în științe? mă întreabă ea.

O privesc dezinteresat. Afișează un rânjet strâmb care, dacă situația ar fi un pic diferită, ar putea fi drăguț.

— Întreb doar pentru că am aflat că cineva a pătruns în vechiul laborator al surorii tale. Laboratorul lui John.

Scoate capacul de deasupra cuștii și îl ridică pe Buddy – de parcă ar fi foarte obișnuită cu șobolanii. Buddy, trădătorul, se cuibărește mulțumit în îndoitura brațului ei. Văd din nou rânjetul acela al ei.

— Tipul acela bărbos care a fost filmat de camerele de supraveghere... Nu spun că ai fi fost bărbos zilele astea... Problema e că nu a luat nimic de la laborator – cel puțin așa susțin cei în cauză.

— Vrei să recunosc ceva în fața ta, ofițer? întreb. Sunt obosit, mă simt ca un rahat și am un milion de lucruri de făcut.

— Serios? Mi-l dă pe Buddy, iar eu îl pun pe umăr fără să mă gândesc prea mult. Un milion de lucruri? Vechea ta șefă mi-a spus că nu mai lucrezi acolo de mai mult de o lună.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu i-ai interogat încă pe prietenii mei? Pe fosta mea iubită? Fosta mea prietenă?

— Ar trebui? mă întreabă ea. Poate mai târziu. Mama ta spune că își face griji pentru tine. Spune că nu te-a mai văzut de luni de zile.

— Mama mea ar trebui să fie obișnuită cu asta.

Acum suntem la doar jumătate de metru unul de altul, fiecare în spațiul personal al celuilalt. Polițista expiră și se îndepărtează de mine pentru a inspecta camera, iar privirea ei aterizează rapid pe foaia de hârtie de pe tejgheaua bufetului din bucătărie, cea cu *Tabula recta*. Se duce să o ridice.

— Tu codifici sau decodifici? mă întreabă.

Îmi încrucișez brațele.

— De ce nu mă surprinde că nu ești surprins?

— Oricine are o conexiune la internet și un pic de timp liber ar putea să-ți spună totul despre asta.

Întind mâinile către cameră, cu palmele în sus, ca și cum aș vrea să-i demonstrez că nu există internet aici.

— Da, tu nu pari genul smartphone, zâmbește ea din nou. Care este cifrul tău?

Ridic o sprânceană.

— Codul, spune ea. Cuvântul sau expresia care se repetă și pe care le utilizați pentru a cripta sau decripta textul. Știi, prima literă a cifrului pentru prima literă a secvenței, a doua pentru a doua, a treia pentru a treia, *et cetera ad infinitum*.

— A fost o propoziție, i-am spus, dar a funcționat doar pentru o parte a mesajului. N-am fost în stare să descifrez codul pentru secțiunea următoare.

Dar ea a luat-o deja din loc. Împunge punga cu bucățile de oglindă spartă cu vârful cizmei și își plimbă degetul de-a lungul marginilor netede ale panoului de lemn.

— Se pare că aproape ai terminat, spune ea.

— Doar că mai aștept de la magazinul cu articole de menaj o oglindă suficient de mare.

— Și apoi ce? Poți să-mi spui ce ai de gând să faci cu codurile, șobolanii și cutiile?

Este aproape politicoasă, iar asta mă deranjează. Amabilitatea ei mă irită. Imaginea ei stând în livingul meu mă irită. Îl iau pe Buddy de pe umăr și îl pun înapoi în cușca lui.

— Pot să fac ceva pentru tine, domnișoară ofițer?

Ea își schimonosește fața frumoasă ca și cum ar avea de gând să scuipe.

— Nu știi cum este atunci când cineva încearcă să te ajute?

— Să mă ajute la ce? Să șlefuiesc? Să lipesc oglinda de lemn?

— Nu am mai văzut *acest lucru* până acum. Face semn din cap spre cutie. Apoi, cu rapiditatea unei mitraliere, face semn

spre mine, adăugând: însă *acest lucru* l-am mai văzut. Chiar anul trecut, de fapt. Deduc că tu l-ai văzut deja de două ori… acest caz neașteptat de mizantropie și obsesie. Și uite cum s-a terminat ultimele două dăți.

Pășește spre mine din nou. Vine suficient de aproape încât să pară interesată de mine sau plină de compasiune, dar nu sunt sigur care dintre cele două variante e cea corectă. Spinarea mi se încordează și simt un nod în gât.

— Pari în regulă, îmi spune ea, cu gura lângă umărul meu. Un pic aiurit, după cum am constatat, dar decent. Ceea ce știu despre sora ta este mai puțin măgulitor, iar ceea ce știu despre John este ceva mai patetic. E o rușine ce li s-a întâmplat – indiferent ce li s-o fi întâmplat. Dar ar fi o prostie să ți se întâmple și ție, după tot ce ai văzut.

— Nu am văzut suficient, spun eu de la înălțime, orientat spre creștetul ei. Asta e problema: nu am fost destul de atent.

— Fii atent la mine acum!

Ea ridică privirea spre fața mea și îi observ ochii, care sunt de un gri-albăstrui rece și intens, ca o lespede din beton aflată la câțiva centimetri sub apa oceanului.

— Lasă-i să se odihnească. Învață din greșelile lor. Nu va fi bine dacă vei merge pe urmele lor – nici pentru tine, nici pentru altcineva. Ești atent? Dacă vei continua să-i urmezi, totul va dispărea undeva departe, până când nu vei rămâne decât cu niște siluete într-o reflexie.

Fac un pas înapoi.

— Cum?

— Aceasta este partea în care eu plec, îmi spune, iar tu îmi mulțumești că am trecut pe aici.

— O secundă. Ce-ai spus mai înainte?

Ea zâmbește strâmb, se întoarce și se duce spre ușă.

— Știi ceva despre toate astea? întreb eu.

Ea deschide ușa și mă lasă stând în picioare în living.

•

Nu durează mai mult de o clipă să-mi pun bocancii și geaca lui John și, chiar dacă sunt îmbrăcat prea subțire pentru vremea de afară, nu vreau să mai pierd nicio secundă. Cerul este alb de atâția nori, iar urechile îmi ard din cauza gerului. Ea nu e pe stradă, așa că o iau la fugă pe strada Dundas.

Merg pe lângă zidurile băncii portugheze din colț și mă aplec puțin ca să inspectez următoarea stradă. Ofițerul 2510 se află la aproximativ două străzi distanță și merge fără să se grăbească. Pasul ei încrezător este inconfundabil. O urmez.

Las un pic de distanță între noi, dar nu prea mare. Ea merge un timp pe strada Dundas, apoi traversează strada Bathurst și își continuă drumul de-a lungul marginii de sud a perimetrului spitalului. Încetinește pentru o clipă ca să privească spre nord, în Kensington Market, către cafenele și magazinele cu fructe, apoi continuă să meargă spre est. Rămân în spatele pietonilor cât pot de mult, încovoiat ca să nu mă vadă, dar ea nu se uită înapoi nici măcar o dată.

Ofițerul 2510 se mișcă repede prin Chinatown, unde e agitație maximă, apoi traversează Spadina și merge mai departe spre est, până când ajunge în părțile sudice ale districtului universitar, unde dispare pe treptele acoperite cu gresie ce coboară până la metrou. Mă țin de balustrada metalică în timp ce cobor.

Lumina zilei dispare în spatele meu. Durează o clipă până când ochii mi se adaptează la lumina artificială. Stația Sf. Patrick este verde, așa cum se cuvine, deși culoarea abia se mai vede de sub straturile de murdărie după atâția ani de utilizare. Caut prin buzunare ceva mărunțiș și găsesc mai puțin de un dolar. Poarta pentru ora de vârf este încă deschisă, chiar dacă acum nu e oră de vârf, și un paznic obosit urmărește cum își lasă oamenii banii într-un cub de sticlă. Mă opresc și aștept până când o mulțime de studenți de la universitate se îngrămădesc să treacă de poartă – și atunci îmi încerc și eu norocul, odată cu ei. Paznicul se uită la mine cu suspiciune, știind exact ce am de gând să fac, dar nu spune nimic.

Aud huruitul unui tren care oprește în stație undeva mai jos. Sar peste trepte cât de repede pot și scrutez peronul. Nu o văd pe polițistă la început, apoi ea face un pas înapoi și, practic, iese brusc din mulțime – la aproximativ cincisprezece metri în dreapta mea. Trenul care se îndreaptă spre nord sosește în stație și ea urcă. Urc și eu în următorul vagon, iar ușile acestuia mi se închid rapid în spate cu cele trei note muzicale caracteristice.

Îmi fac loc printre pasagerii care stau în picioare, până când ajung la ușile care separă cele două vagoane. Deși există

scaune libere, ofițerul 2510 preferă să stea lângă ieșire. Se uită afară prin ferestrele ușilor, în tunelul întunecat. Sau poate că se uită la imaginile oglindite în geam.

Se scurg doar câteva minute, dar mie mi se par o veșnicie. Trecem de câteva stații: Queen's Park, Museum, St. George. La stația Spadina, ea coboară încet pe peron. Asta nu are niciun sens. Dacă ar fi vrut să ajungă pe Spadina, ar fi luat un tramvai din nordul cartierului Chinatown. Ori m-a văzut, ori s-a jucat cu mine în tot acest timp. Scrâșnesc furios din dinți și pornesc grăbit pe jos ca să o prind din urmă.

Dar nu reușesc. Oricât de repede mă mișc, ea are un avans substanțial în fața mea. Își face loc fără efort prin mulțime, dar eu nu reușesc să înaintez deloc, pentru că oamenii par să-mi blocheze drumul. Ea parcă alunecă atunci când urcă scările, în timp ce eu mă lupt cu umerii și coatele să-mi fac loc prin mulțime.

Sunt orbit de cerul extrem de alb când ies din subteran. E frig. Mă uit în toate direcțiile, până când o observ, în cele din urmă, trecând de colțul străzii și luând-o pe strada Bloor. Se îndreaptă acum spre vest. Traversez printre mașini și aud claxoanele stridente. Îmi cer scuze în gura mare, dar nu mă opresc. Ajung la colțul străzii, acolo unde am văzut-o ultima dată, și mă uit în toate direcțiile. A dispărut.

Înjur. Continui să merg, căutând-o din ochi în mulțimea care mișună pe trotuarul din față. Subconștientul îmi spune să fiu prudent. Sunt neliniștit și agitat. Vitrinele magazinelor de pe strada Bloor devin familiare și sentimentul acesta mă copleșește, transformându-se într-un fior. Încep să tremur și mă cuprind cu brațele, încercând să mă liniștesc. Când mă uit pe stradă, spre Fortăreață, simt cu toată ființa mea că s-a întâmplat ceva grav. Ceva nu este în regulă.

Și atunci îmi dau seama.

Apartamentul în care au locuit John și Grace lipsește.

E ca și cum o bucată din strada Bloor ar fi fost eliminată fără probleme, fiindcă cele două piese adiacente se potrivesc perfect. Clădirea, cu restaurantele ei de sushi și casa scărilor, a fost îndepărtată complet din oraș. Nenorocita aceea de clădire a dispărut. Amețesc, merg împleticit și mă ghemuiesc lângă trotuar. Saliva mi se scurge abundent din gură și cred că am să vomit, dar nu se întâmplă asta.

Un timp, stau cu un genunchi în pământ și cu fața aproape de trotuar. Pot simți trecătorii mergând pe lângă mine. Unii încetinesc îngrijorați, dar prea stânjeniți sau politicoși ca să mă întrebe dacă sunt bine. Capul îmi pulsează înfiorător. Mă concentrez, scuip saliva care mi s-a adunat în gură pe asfaltul de sub mine și fac un efort să mă ridic în picioare. Îmi trec mâna prin stratul de păr de un centimetru care mi-a crescut în ultima lună. Vântul se întețește și îmi pișcă urechile. Zăresc imaginea mea ghemuită în fereastra magazinului – care înainte se afla la est de restaurantele sushi dar nu mai sunt surprins de fața aceea sfrijită pe care o văd.

Și atunci, o zăresc. În acea reflexie, la vreo doi metri distanță de imaginea mea în oglindă, ofițerul 2510 stă și privește cum zac pe asfalt. Mă fixează cu privirea și își ține mâinile în șolduri.

— Oh, haide, spun eu întorcându-mă, dar ea nu e pe trotuar.

Nu văd decât agitația și traficul stupid de pe strada Bloor. Nimeni nu pare să fie conștient de evenimentele care au loc sau de absența unui întreg bloc de apartamente. Inspir adânc înainte să mă uit din nou spre geam. Ofițerul 2510 nu mai este în reflexie și nu o mai văd nicăieri.

Un mare mister începe să se descâlcească și trupul îmi plutește din ce în ce mai departe de orice lucru recognoscibil. Stau încremenit în fluxul de trecători, cu ochii ațintiți pe trotuar, spre picioarele mele. Am senzația că cineva respiră spre gâtul meu, privindu-mă.

Încet și cu grijă, întind brațul în față și strâng degetele într-un pumn. Apoi, ridic degetul mijlociu într-o linie frumoasă, rigidă.

— Du-te dracului, țip eu.

Trecătorii din jurul meu tresar, ca și cum ar fi auzit un foc de armă.

Scot un geamăt – un sunet îngrozit și aproape stins.

•

— Alo? Scruffy?

— La naiba! Îmi cer scuze, Lee, am vrut să-l sun pe Brian.

— Nu, nu! Ai numărul corect. El a plecat să aducă niște bere și și-a lăsat telefonul aici.

— Poți să-i transmiți un mesaj? Aș vrea să aibă grijă de Buddy în următoarele două zile.

— Cum? De Buddy?

— Șobolanul meu. Va înțelege el. Spune-i că va găsi cheia apartamentului meu sub preș.

— Sigur. Te simți bine, tinere?

— Hmm… Mda. Nu vă faceți griji! Voi trei aveți planuri mari pentru diseară?

— Noi doi, vrei să spui?

— Fără Steve?

— Tocmai asta e ceea ce voiam să spun, tinere. Fără Steve.

— Adică „gata cu Steve”? Adică pentru totdeauna?

— Adică „pe termen nelimitat”, oricum.

— Iisuse, Lee! Te simți bine?

— Totul se schimbă, Scruffy. A fost o perioadă lungă.

— Ascultă! Pot să-ți pun o întrebare ciudată? Știi apartamentul lui John și Grace?

— Al cui apartament?

— Al lui Grace. Sora mea.

— Nu cred să fi știut vreodată că ai o soră. Ești sigur că am cunoscut-o?

Tăcere.

— Scruffy? Ce s-a întâmplat?

— Ascultă, Lee, trebuie să plec. Te rog să-i transmiți lui Brian mesajul meu.

•

Sunt locuri doar în picioare în metroul care merge spre sud. Mă sprijin de una dintre barele cromate murdare și simt fiecare denivelare în timp ce vagoanele înaintează pe șinele de sub noi.

La Union Station ne revărsăm din metrou ca sângele dintr-o rană la cap, apoi pornim ca un șuvoi în sus, pe scări, și ieșim la lumina zilei. Fiecare față este îndreptată în aceeași direcție: în sus, spre exterior, spre casă. Vreau să plec din oraș, așa că îmi cumpăr biletul de tren de la etajul inferior al gării Union și îmi croiesc drum spre peron. Există un loc liber la nivelul mediu al vagonului, în acea mică secțiune care face legătura dintre puntea superioară și cea inferioară. Mă așez cu fața spre est și cu umărul lipit de fereastră. Trenul se umple, dar eu nu mă uit la ceilalți pasageri. În schimb, privesc pe fereastră. Întinderea urbană nu se termină, ci se schimbă – alt tip de clădiri, cu alte destinații. În apropiere de șinele de tren sunt copaci, care trec atât de repede prin fața mea, încât par niște fantome.

Fundalul este un spațiu industrial – fabrici vechi realocate pentru bere și mai apoi pentru primele întâlniri ale tinerilor angajați din mediul urban. Ajungem la marginea orașului și fundalul se schimbă – un cartier rezidențial înghesuit, în care curțile caselor poartă dovada copilăriilor anterioare: cadre de biciclete, leagăne ruginite, piscine golite pe perioada iernii și acoperite de un strat de frunze moarte. Iar în scurt timp peisajul se schimbă din nou – de data aceasta apar case cu trei etaje, care arată ca niște sanatorii. Ultima astfel de casă marchează începutul unei noi străzi cu clădiri industriale. Este o adevărată hidoșenie.

Și apoi, timp de un minut sau două înainte de a ajunge la destinația mea, trenul virează spre sud și țâșnește dintr-un pâlc de copaci pipernciți, iar singurul lucru pe care-l văd este suprafața lacului Ontario – atât de sclipitoare, încât aproape că mă orbește –, aparent nemărginită și presărată cu diamante mici de lumină. De cealaltă parte a lacului, soarele a ieșit dintre nori și aruncă raze fierbinți pe suprafața apei. Pe malul presărat cu pietricele a rămas o fâșie de spumă – acolo unde se rostogolesc valurile –, iar iarba ce acoperă malul dincolo de această porțiune pare fragedă, de un verde intens, în ciuda frigului de afară. Câte un copac apare și rămâne în urma trenului, dar această imagine perfectă a lacului sclipitor și nesfârșit persistă suficient de mult pentru a realiza că, în tot acest timp, mi-am ținut răsuflarea. Acolo, afară, nicio soartă nu e definitivă și nimic nu este în neregulă cu lumea. Lumea exterioară îmi arată că liniștea este posibilă. Și apoi, copacii noduroși și desfrunziți înghit complet priveliștea și trenul se întoarce puțin către nord, spre autostradă, iar peisajul devine din nou gri precum cimentul, dominat de camioane goale de transport.

Când trenul încetinește într-o gară, mă ridic și cobor. Peisajul este încă o extindere urbană, dar tot ce se vede în suburbii pare mai mare, mai spațios, oarecum vulgar. Mă urc într-un autobuz care mă duce spre nord, pe lângă autostrada zgomotoasă, apoi pe lângă magazine opulente și parcări vaste, iar în cele din urmă ajung într-o zonă rezidențială fără sfârșit.

Autobuzul mă lasă într-un colț, lângă o benzinărie. Aici, iarba este uscată, cerul e gri, iar lacul este departe, foarte departe. Merg pe jos de la drumul principal și ajung în inima suburbiilor.

Mi-au trebuit aproximativ două ore ca să mă întorc acasă, la mama.

Casa este cea mai banală construcție, atât la modul absolut, cât și relativ. Este din cărămidă gri, iar pe părțile laterale este acoperită cu tablă din aluminiu de un gri-albăstrui – aceeași nuanță în care este vopsită ușa garajului. Dacă nu ar fi avut un acoperiș înclinat, ar fi semănat cu o cutie. Există câte o fâșie mică de gazon de fiecare parte a aleii din fața casei, prea mici pentru a fi altceva decât niște petice ornamentale de iarbă. La stânga și la dreapta proprietății, absolut același tip de case – una în tonuri de bej, cealaltă roșiatică –, iar curțile lor sunt similare ca formă și dimensiune. Casa mamei mele se află în mijlocul unei străzi care se repetă la nesfârșit în cartier și ar fi aproape imposibil de sesizat dacă ar dispărea pentru totdeauna.

Deși a fost casa mea atâția ani, aleg să bat la ușă, apoi să sun, deși știu că mama nu răspunde niciodată când aude soneria. Trag cu ochiul prin geamul transparent de lângă ușă și în cele din urmă o văd coborând scările până în hol, într-un halat de baie și cu părul nearanjat. Începe să strige imediat ce deschide ușa:

— Iisuse Hristoase, dragul meu, de ce nu vii să mă mai vezi?

Nu trece mult timp până când observ modificările, îmi scot pantofii și geaca, susținând în surdină flecăreala neîncetată a mamei mele, și în cele din urmă întreb:

— Unde sunt lucrurile lui Grace? Trebuie să mă uit prin ele. Mama pare nedumerită.

— Lucrurile cui?

Scrâșnesc din dinți.

— Aceasta este o casă cu trei dormitoare, mamă. Cine a locuit în cel de-al treilea dormitor?

Ea și-a lăsat bărbia în piept, privindu-mă cu ochii aceia – la fel de mari și de surprinși că ai lui Grace.

— Despre ce naiba vorbești, dragă?

Tăcerea mea ofensată cere un răspuns.

— Nimeni nu a locuit acolo, spune ea. De ce aș închiria cea de-a treia cameră? Aceasta este casa noastră.

Așadar, nu am soră de data asta. Aș vrea să fiu mai surprins de atât.

— Hristoase, te distrai atât de bine aici! îmi spune ea. Între timp, o văd desprinzând ceva lipit de cămașa mea, folosindu-și degetul mare și arătătorul înmuiate în puțină salivă.

— Aș vrea să vii acasă mai des. Este plăcut când vii.

Se agită în jurul meu și vorbește necontenit, dar eu nu prea ascult ce spune. Orice informație aș fi putut obține din această casă a dispărut, împreună cu lucrurile lui Grace. Și totuși, poate că nu e o călătorie fără rost. Îmi îndes mâinile în buzunarele blugilor și simt stick-ul USB, care-mi atrage atenția.

O întrerup pe mama în mijlocul frazei.

— Trebuie să-mi verific e-mailul. Revin într-o secundă, înainte ca ea să poată spune ceva, părăsesc livingul.

Deschid computerul din biroul mamei și conectez stick-ul. Fișierul Telemetrics se dovedește a fi un fișier-text, plin de numere nemarcate. Cu toate acestea, o anumită informație este clară și pertinentă: cronometrul computerului arată că Buddy a fost în cutie timp de câteva minute, în timp ce afișajul cronometrului lui Buddy spune că a lipsit aproape o zi întreagă. Datele micului șobolan sugerează o modalitate de a ajunge la sora mea dispărută.

Fac o plimbare prin cartier, ca să iau aer. Afară, soarele a dispărut sub linia orizontului, iar străzile sunt luminate de strălucirea galbenă a felinarelor. Trec pe lângă parcul unde mă jucam când eram copil, pe lângă casele vechilor mei prieteni, apoi mă apropii de vechea mea școală. Pentru o clipă rămân pe loc în parcarea profesorilor, locul în care m-am bătut pentru prima și ultima dată cu cineva și am pierdut. Tresar când îmi aduc aminte: *Thornton*. Numele lui este un cuvânt pe care nu l-am încercat încă, un potențial cifru, o posibilitate evidentă la care nu m-am gândit până acum. Chem un taxi.

— Ce naiba? Vrei să spui că pleci? zice mama când mă întorc acasă. Nu. Nu poți pleca. Abia ai ajuns aici.

Mă prefac, inventez o scuză și depun pe obrazul ei un sărut superficial. Apoi sar în taxi și merg direct la gară. Câteva ore mai târziu, înapoi acasă, în Toronto, agenda lui John îmi dezvăluie următorul ei secret, atunci când folosesc numele nenorocitului aceluia de Thornton drept cifru.

O SILUETĂ IESE DIN RÂND – II

Pe strada noastră, la câteva minute distanță de Shifty, este o biserică veche, cu o bancă în față. În timpul zilei, banca este locul preferat de oamenii fără adăpost din Toronto; însă pe timp de noapte, zona este mai tot timpul pustie și perfectă pentru conversații liniștite de vară, deși se află la doar câțiva pași de strada College și de toată agitația de acolo.

Eu și Grace am stat de vorbă pe banca aceea în noaptea în care am cunoscut-o. Ei bine, nu am vorbit, mai exact. Am stat acolo, pur și simplu, eu holbându-mă la ea și ea zâmbind absentă – din cauza unei amintiri sau a vreunui gând copilăresc. Desigur, privirea ei distrată era, probabil, o reacție la faptul că o priveam atât de intens. Mă îndoiesc că am privit vreodată pe cineva așa cum am privit-o pe ea în noaptea aceea.

Abia venise vara. Afară se făcuse mai cald, dar încă bătea vântul, iar rafalele acelea îi învolburau părul, făcându-l să danseze în jurul chipului ei. Siluetele zgârie-norilor din Toronto se profilau pe cerul acoperit de nori, pictând orașul în nuanțe aprinse de roșu, și aș fi vrut atunci să am la mine aparatul de fotografiat ca să pot păstra ceva din noaptea aceea.

În schimb, memoria mea era tot ce aveam pentru a imortaliza acele momente de început. Pomeții și buzele ei erau desăvârșite în lumina albă a stației de pompieri – care se afla chiar peste drum. Ea purta o rochie scurtă și subțire de vară, care îi lăsa picioarele la vedere. Asta era înainte de obsesia ei de a purta straturi peste straturi de țesături, înainte de a începe să piardă în greutate, deși aceasta era deja nesemnificativă; silueta ei nu se pierduse încă pe sub haine. Pe atunci, Grace era luminoasă, diafană și delicată. Pentru că bătea vântul, îi oferisem geaca mea neagră de primăvară, iar ea își lăsase fermoarul descheiat. Un mic colier subțire îi atârna în jurul gâtului, exact deasupra liniei decolteului, iar ochii mei se întorceau obsesiv la acea întâlnire dintre argint și țesătură, indiferent cât de mult am încercat să fiu politicos și să privesc în jur, spre oraș. Mă foiam fără astâmpăr, cu genunchii depărtați și cu mâinile împreunate în spațiul dintre ei, lipite de bancă. Nu puteam sta într-un loc. Ea s-a lăsat pe spate și picioarele ei frumoase au alunecat în față, legănându-se unul deasupra celuilalt. Totuși, ea se uita în depărtare cumva neliniștită, deși surâdea.

În cele din urmă, am întrebat-o la ce se gândește.

Ea a așteptat mult timp înainte de a spune: „Imaginează-ți că asta ar fi ultima dată când m-ai vedea. Imaginează-și că vei rămâne doar cu atât”.

Am subliniat faptul că modul în care formulase ea aceste cuvinte sugera că nu avea să plece nicăieri. Apoi am intrat în panică: îi părusem cumva încrezut? Sau păream doar un tocilar, ca de obicei?

În orice caz, ea a râs, scoțând un „ha” răsunător. Așa râdea familia ei, aveam să aflu mai târziu. Apoi a repetat, subliniind: „Imaginează-ți, John! Aceasta este ultima ta șansă înainte să plec. Ce ai de gând să faci cu ea?”

I-am spus că aș folosi această șansă încercând s-o conving să rămână. Ea a spus: „Dacă ai face asta, ar fi o pierdere de timp pentru amândoi. Nu sunt tipul de fată care rămâne”.

S-a întors spre mine și mi-a spus: „Fii mai creativ”.

Era o provocare.

Apoi mi-a zis: „Ce mai aștepți?”.

Fără să mă gândesc, m-am ridicat în picioare, am întins brațul spre ea, am prins-o de mână și am tras-o în sus. S-a apropiat de mine și și-a lipit nasul de clavicula mea. Puteam să-i simt parfumul părului negru și tremurul nervos, care a dispărut în cele din urmă, când a rămas nemișcată lângă mine. Era o provocare. Apoi, spre propria mea surprindere, am început să merg pe străduțele liniștite din Toronto, trăgând-o după mine.

•

Cu câteva ore înainte, la petrecerea lor, cele trei colege de cameră deveniseră aproape de nedespărțit. Lee, Nicole, Grace. Lee avea părul strâns la spate, purta mitene și blugi strâmți. Era prea interesată de conversațiile cu prietenele ei pentru a mai observa privirile tinerilor din jur. Singura dată când și-a ieșit din fire a fost atunci când ceilalți i-au scos discurile din foliile de protecție, lăsând o mulțime de amprente pe vinil.

Nicole, pe de altă parte, era foarte conștientă de atenția bărbaților și se bucura să le respingă avansurile. Era singura fată de la petrecere care purta o rochie adecvată. Ea chiar s-ar fi putut comporta ca o vulpoaică tipică, punându-și în valoare buzele date cu ruj sau împingându-și în față șoldurile curbate, în schimb era modestă și sfioasă într-un mod foarte autentic. A existat un singur moment între noi, când m-a privit pentru o

clipă cu sprâncenele ridicate, în timp ce eu mă aplecam politicos în fața ei, dar nimic altceva.

Și mai era Grace.

Când mă gândesc la petrecerea aceea, mi-o imaginez pe Grace în picioare, încremenită în mijlocul a o sută de trupuri, care vibrau și se agitau ca niște imagini de film pe repede înainte. Mică, slabă, cu ochii mari, în mod clar frumoasă și sclipitoare, Grace stătea lipită de colegele ei de cameră, cu un aer neliniștit. Nu aveam nicio îndoială că bărbații erau atrași de Lee sau de Nicole, dar pentru mine era prima dată în viață când simțeam ceva visceral pentru o femeie. Aceasta era fata care îmi apăruse într-o viziune, nu doar o reflexie a unor halucinații, ci una reală, palpabilă, exact în fața mea. Ceea ce simțeam pentru ea era dorință.

•

Eu și Grace alergam pe strada întunecată, mână în mână, iar fusta îi flutura ușor în jurul trupului. Sandalele ei răsunau ritmic pe asfalt. De trei sau patru ori am și urlat – o combinație de râs surprins și de chiot victorios. Mâna ei era moale și fermă, cu oase puternice, și nu avea nicio intenție de a-mi da drumul. Zâmbea, iar dinții ei erau perfecți și aproape monstruos de albi sub felinarele de pe stradă. Am trecut pe lângă casele cu tencuială arămie, apoi pe lângă o parcare pustie și am ajuns într-un colț de stradă. Am intrat în Kensington Market pe un drum pe care nu mai fusesem înainte.

Ne-am trezit apoi în Bellevue Square – un pâlc de copaci mici, un petic de iarbă care nu avea nimic deosebit și niște nisip, care putea fi considerat doar un loc de joacă. Parcul era abandonat și ne aștepta. Acolo era o statuie de bronz a regelui din Kensington, blând și încremenit pe soclul lui, deasupra celor două bănci de lângă intrare. Întotdeauna am simțit că în înfățișarea lui sinceră și umilă se ascunde o combinație de milă și mândrie. El era spectatorul nostru – tăcut, cu mâinile întinse într-un gest de prietenie.

Am încetinit pasul și am început să ne plimbăm. Era clar că amândoi ne bucuram de acel răgaz ca să ne tragem sufletul. Ea s-a uitat la mine și mi-a zâmbit cu toată fața – destul cât să-i apară niște riduri în colțurile ochilor. Mâinile noastre erau încă unite.

I-am spus că regele din Kensington i-a urat bun venit.

Ea era sigură că el le ura bun venit tuturor.

„Nu este adevărat, am spus. Am avut multe activități studențești pe strada asta și trebuie să-ți mărturisesc că, uneori, aceste brațe împing oamenii afară din Kensington, nu-i invită aici”.

„Și pe mine au de gând să mă împingă afară din piață sau să mă invite?”

„Să te invite, însă nu vor putea să te facă să rămâi”.

„Vezi, acum începi să înțelegi”, a spus ea.

Apoi Grace m-a tras spre ea, și-apus palmele pe umerii mei și și-a lipit obrazul drept de pieptul meu. Am respirat adânc și mi-am spus: „O să-mi amintesc mereu acest moment”. Șuvițele ei îmi gâdilau nasul. Gulerul jachetei mele era ridicat pe gâtul ei delicat și mâinile abia i se zăreau din mâneci. Mușchii mei, pe care-i lucrasem în ultimul timp, îi cuprindeau trupul, iar presiunea pe care o simțeam în gât a dispărut. Nu aveam de gând să mă mișc dacă ea nu ar fi făcut-o. Peste drum era un șir de case – tăcute și adormite. Am observat imaginea noastră în fereastra de la bucătăria cuiva – poziția mea ridicolă și rigidă, silueta subțire pe care o țineam în brațe, regele din Kensington. Dar era mai mult de atât.

În acea reflexie, nenumărate figuri întunecate ne înconjuraseră, fiind martorii întregului eveniment. Forme negre se uitau la noi din geam, intenționând să ne strice acel moment perfect. Nu le mai văzusem de la povestea cu fundătura, din urmă cu mulți ani. Dar iată că erau din nou aici, agitându-se în acel mod atât de straniu care mă înfiorase și înainte. Și eram sigur că toate acestea aveau legătură cu faptul că o întâlnisem pe Grace.

„Vezi și tu asta?” am întrebat-o.

A ridicat privirea spre mine, iar eu i-am făcut semn cu bărbia spre imaginile din ferestre.

„Toată lumea doarme”, a spus ea.

„Reflexia din geam. Siluetele acelea. Le vezi?”

S-a întors spre mine confuză. Ea nu văzuse nimic. Cum putuse ea să se afle de cealaltă parte a acestei limite, dar să nu știe nimic? Am tras-o din nou aproape și am rămas cu ochii spre masa de siluete care se mișcau către noi în ferestre. Umbrele acelea ne încercuiau, absorbind complet lumina din jurul nostru.

„Văd lucruri ciudate, i-am spus. Am mai văzut asta o dată, mai demult. Și din nou în seara asta”.

„Cercetările sugerează o legătură între creativitate și instabilitatea psihică a recitat ea.

„Nu sunt deosebit de creativ, am spus eu. Nu sunt sigur dacă imaginile sunt reale, dar e a doua oară când văd niște oameni care mă privesc”.

Oamenii de pe cealaltă parte a reflexiei se amestecară și înghițiră imaginea noastră, până când nu mai rămase decât un întuneric deplin.

„Știai că Nicole și cu mine ne-am certat puțin din cauza ta? a spus ea apoi. Noi întotdeauna ne certăm, desigur. Asta fac cei mai buni prieteni. Dar în ultima vreme a reușit să mă enerveze mai tot timpul. Iar sosirea ta în micul nostru cerc social nu a ajutat deloc”.

Și-a ascuns zâmbetul la pieptul meu.

„Încerc să-ți spun ceva”, i-am spus.

„Te-am auzit. Nu-ți face griji. Un nebun se poate observa de la un kilometru distanță”.

„Și de ce ești nebună?” am întrebat-o.

Ea s-a desprins de mine și m-am întrebat dacă nu cumva stricasem momentul. S-a încruntat și a aplecat capul, iar fața ei a intrat în umbră. „Pot să am încredere în tine că vei păstra un secret?” m-a întrebat.

Mi-am dres vocea și am spus: „Da, poți”.

„Atunci, întreabă-mă din nou”.

Mi-a luat un moment să mă adun, apoi am întrebat-o: „De ce ești nebună?”

Ea și-a pus mâna pe ceafa mea și m-a tras mai aproape. M-a sărutat o dată ușor pe obraz și a șoptit: „Din cauza lucrurilor pe care mi le-a făcut un bărbat pe când aveam treisprezece ani. Pentru că mama și tatăl meu au pretins că acele lucruri nu s-au întâmplat. Pentru că am o crimă în inimă”.

Și, înainte ca mintea mea să poată ține pasul cu vorbele abia rostite, întreaga ei atitudine s-a schimbat. Și-a îndreptat umerii și a râs din nou, apoi s-a comportat ca și cum nu-mi spusese nimic. „Acum te rog să nu te mai uiți la mine ca și cum ceea ce tocmai ți-am spus mă definește, a adăugat ea. Fii din nou băiatul chipeș cu umeri impresionanți. Și sărută-mă”.

I-am făcut pe plac. Ar fi trebuit să fie un moment perfect, dar nu a fost așa.

Când am deschis din nou ochii, noi doi eram singurii oglindiți în fereastră. „Nu încă, m-am gândit eu. În seara asta, ea este a mea”. Și am urmărit acel moment perfect până când l-am găsit în buzele ei. Am stat în parc până când soarele a devenit amenințător, trecând de cealaltă parte a orizontului, până când norii au lăsat la vedere cerul de un verde-închis și până când nevoia unui somn îndelungat nu a mai putut fi ignorată.

2007

Grace are treisprezece ani și capul proaspăt ras, cu smocuri răzlețe în jurul liniei părului, ochi de raton și unghii roase până în carne. Pe hiatul lavoarului este un cutter și un creion ronțăit la un capăt. Se uită la mine în oglindă și spune, înainte de a închide ușa:

— Va fi OK.

Pot s-o aud respirând greu și tresărind de cealaltă parte a ușii. Mama mă trage într-o parte înainte ca tatăl meu să se izbească cu umărul în ușă și să o spargă.

— Nu mă atinge, strigă Grace.

M-am trezit din vis în apartamentul nostru rece de la subsol și am fost surprins să constat că încă eram îmbrăcat. Dormisem din nou pe canapea. Am început să-mi caut în buzunarele de la blugi telefonul mobil și am sunat la birou ca să le spun că sunt bolnav. Șefii mei nu ajunseseră încă, așa că am lăsat un mesaj.

Ceva mai târziu în acea dimineață, Nicole mi-a spus, stând deasupra:

— Ai întârziat la muncă.

— E ziua sănătății mintale, am spus – și imediat am adormit din nou.

Cu o noapte în urmă, ea fusese foarte rece și distantă, ceea ce era cumva mult mai rău decât dacă ar fi fost furioasă și supărată pe mine, așa cum era de obicei.

Când m-am trezit din nou, lumina soarelui era filtrată în încăpere prin fereastra mică de lângă ușa din față. Telefonul vibra pe o suprafață dură, undeva în apartament. Am început să

rătăcesc prin încăpere, învelit în pătură, până când am găsit telefonul pe blatul bufetului din bucătărie.

— Bună, am spus.

Ochii îmi erau încețoșați și nu voiau să rămână deschiși.

— Ești ocupat? m-a întrebat John.

Nu era nici urmă de Nicole.

•

Mi-am pus pe mine haina scurtă și am încuiat ușa. În fața clădirii, curmalul japonez își pierduse majoritatea frunzelor, dar fructele mari și colorate erau încă agățate de ramurile lui. Se vedeau petice albastre de cer printre nori, dar aerul era extrem de rece pentru plămânii mei. Iarna venea prea repede. Am parcat mașina după colțul străzii pe care se afla apartamentul lui John și am mâncat niște piure de cartofi la Features în timp ce-l așteptam. El a sosit ținând o lopată și un rucsac, dar niciunul dintre noi nu a spus mare lucru până când nu ne-am întors la mașină. John a văzut lucrurile lui Grace stivuite pe bancheta din spate – cutiile și pungile cu bunurile ei, care umpleau odată apartamentul lor – și a spus:

— Sper că nu a fost prea incomod pentru tine să le pui din nou pe toate în mașină.

— Nici nu le-am dat jos, în primul rând, i-am spus. Au stat în mașina mea luni de zile, de când le-am pus acolo.

John a pus ușor lopata deasupra lucrurilor lui Grace, cu mânerul ieșind printre cele două scaune din față și împiedicându-ne să ne vedem unul pe celălalt. Am pornit mașina și am mers pe strada Bathurst până la Autostrada 401, în afara orașului, apoi am luat-o spre est.

— Unde mergem, pentru început? l-am întrebat eu. La locuința părinților tăi sau la mine?

— Casa părinților mei e mai aproape, a spus el, așa că hai să începem de acolo.

Autostrada mărginea limita de nord a orașului și traficul nu era aglomerat. Scheletele condominiilor cu douăzeci de etaje mărgineau ocazional laturile Autostrăzii 401, promisiuni pe jumătate construite ale extinderii urbane. Restul peisajului era alcătuit din blocuri de beton, centre comerciale și lungi drumuri asfaltate. Am traversat Don Valley Parkway și am continuat drumul prin suburbiile din Toronto.

— Buddy e în regulă? am întrebat.

— E bine, a spus John – era greu de ghicit unde privea, mânerul lopeții blocându-i câmpul vizual. Are o groază de mâncare și se joacă toată ziua. Dar ce face Nicole?

— Bine. E în regulă.

— Cum stau lucrurile între voi?

— La fel, am spus.

El a deschis torpedoul și a început să caute ceva prin el.

— Crezi că relația voastră are un viitor?

— Nu știu. Ea este prea greu de mulțumit.

— Nu o judeca atât de aspru, a spus el, prinzându-mă cu garda jos. E o femeie bună și îmi imaginez că nu i-a fost ușor să nu te aibă în preajmă anul ăsta.

Am mârâit, nu prea convins.

— Îmi imaginez că port o parte din vină pentru asta, a spus el.

Am păstrat ambele mâini pe volan și mi-am verificat oglinzile.

— Ei bine, a continuat el, dacă mai contează, îmi pare rău. Și, dacă mai contează, cred că ea este o persoană fidelă.

— Mulțumesc, i-am spus.

Apoi John a tăcut brusc, ca și cum și-ar fi amintit ceva.

— Ce este? l-am întrebat.

M-am uitat spre el și am văzut că avea în mâini CD-ul pe care mi-l făcuse Grace pentru călătoria mea înapoi în Ontario. Ea mâzgălise pe suprafața acestuia cuvântul *Oblivion*[8]. John găsise CD-ul în torpedou.

— A trecut ceva timp de când nu i-am mai văzut scrisul, a spus el.

Fără a-mi cere permisiunea, a introdus CD-ul în player și a deschis aparatul stereo.

Muzica a umplut tăcerea noastră. Am trecut prin Green Belt, zonă aflată într-o pauză de dezvoltare ce părea fără sfârșit, și prin locurile în care copacii din valea împrejmuitoare erau sub nivelul drumului. Ca întotdeauna, am acordat o atenție deosebită celei de-a doua piese de pe CD și chiar am mai pus-o o dată, la un moment dat: *O să găsesc uitarea în locul unde apa întâlnește copacii.*

— Nu ar fi trebuit să ne așteptăm la ceea ce s-a întâmplat? am spus, apoi i-am repetat cuvintele lui John.

— Nu este corect să presupunem asta despre Grace, mi-a zis el. Dacă ne-ai judeca pe fiecare după arta, muzica și filmele

[8] Uitare (n.tr.).

triste pe care le consumăm, cu toții am părea sinucigași. Iar uitarea nu a fost niciodată ceea ce și-a dorit ea.

— Ce vrei să spui?

— Uitarea înseamnă anihilarea sinelui. Grace căuta tocmai opusul, o modalitate de a elimina totul în *afară* de *sine*.

— Asta nu te-a jignit niciodată? Faptul că eram cu toții niște obstacole atunci când ea își dorea să fie singură?

— Desigur, a spus el. Dar mă îndoiesc că ea își dorea într-adevăr asta, odată ce a obținut ce a vrut.

— Atunci, unde este? am întrebat.

Ieșirile de pe autostradă spre orașul meu natal rămăseseră în urmă, iar autostrada s-a îngustat de la douăsprezece benzi la șase. În cele din urmă, John a spus:

— Nu rata următoarea ieșire.

Am trecut de indicatorul care ne ura bun venit în Oshawa, *Orașul care Moto-vează*, și am urmat rampa de ieșire de pe autostradă, pe deasupra unei coline, intrând în oraș. Drumurile erau largi și presărate cu cafenele, la fel ca în orașul în care crescusem, doar că acesta avea un aspect mai învechit și neîntreținut, vitrine soioase și prea puțini pietoni.

— Crezi că vei avea nevoie de benzină? m-a întrebat John.

— În cele din urmă, da, am spus.

John m-a îndrumat prin oraș, intersecție după intersecție, iar în scurt timp mi-am dat seama că nu aveam nicio idee în ce direcție călătoream. Rețeaua aceea de drumuri părea mult prea complicată. În cele din urmă, mi-a indicat o benzinărie, care era luminoasă și curată în comparație cu tot ce vedeam în jur. Am oprit acolo.

El a coborât din mașină și s-a îndreptat spre intrare.

— Fă-i plinul, apoi vino înăuntru pentru o clipă.

M-am aplecat și am lovit cu piciorul cauciucurile din spate în timp ce alimentam. Soarele se ascunsese în spatele unor nori. Îmi înghețaseră mâinile de frig și-mi clănțăneau dinții când am terminat.

Când am intrat în stația de alimentare, un clopoțel de deasupra ușii mi-a anunțat sosirea. John stătea sprijinit de tejghea și vorbea cu o femeie asiatică de vârstă mijlocie, din spatele casei de marcat. Fața ei era umflată de oboseală, dar părul îi stătea perfect, iar machiajul îi era impecabil. Și nu zâmbea deloc.

S-a uitat la mine și a spus ceva, probabil în coreeană.

— Da, da, așa voi face, fii fără grijă, i-a spus John. Apoi s-a întors spre mine. Aceasta este mama. Mamă, el este fratele lui Grace.

— Mă bucur să te cunosc, a zis mama lui, apoi s-a uitat la John și a început din nou să vorbească în coreeană, câteva secunde la rând. Singurul cuvânt pe care l-am înțeles a fost *Grace*. John i-a răspuns în coreeană, iar femeia a continuat cu o salvă de cuvinte de neînțeles pentru mine. Nu eram sigur sută la sută dacă se certau.

— Mi-a părut bine să vă cunosc, în sfârșit, am spus, apoi am făcut cu mâna și am ieșit.

John a revenit la mașină câteva minute mai târziu. Era tăcut. Nu știam unde trebuia să mergem, așa că nu am pornit motorul.

— E totul în regulă? l-am întrebat.

— Atât cât poate fi, a spus el. Locuim la doar câteva minute de aici.

Am pornit motorul și l-am așteptat să vorbească. Nu-i vedeam ochii din cauza mânerului lopeții, dar buzele lui erau strânse. În cele din urmă, i-am spus:

— Nu vrei să-mi spui despre ce a fost vorba?

Am intrat într-un nou cartier care mi s-a părut oarecum cunoscut.

— Mama mea, pur și simplu, nu crede că este posibil ca cineva să dispară în mod voluntar, a zise el.

— Nici eu, i-am spus.

El mi-a făcut semn spre capătul străzii, unde am zărit un indicator romboidal în galben și negru.

— Parchează aproape de fundătură. Mama ar prefera să uit tot ce are legătură cu Grace.

— Inclusiv de mine, am spus.

— Desigur.

Am parcat mașina și am coborât amândoi. John a scos hârlețul și rucsacul pe ușa pasagerului și lama ascuțită a hârlețului s-a ciocnit zgomotos de asfalt.

— Trebuie să scot ceva din pământ, a spus el.

— Ce? Aici?

— Aici. Stai de pază și spune-mi dacă observă cineva ce facem.

Apoi s-a îndreptat spre fundătură. Puteam auzi sunetul metalic al hârlețului lovind pământul tare și felul în care apăsa John cu piciorul pe cantul lamei acestuia, care intra adânc în pământ. M-am sprijinit de spatele mașinii mele, urmărind cu privirea casele din jur.

— Ce facem aici? am întrebat eu.

— Vezi casa aceea cu tencuială bej? Am locuit acolo.

Am examinat casă, dar nimic nu sugera că ar fi fost diferită de celelalte case din cartier.

În spatele meu, John a tras fermoarul rucsacului, respirând greu. Apoi a mai săpat câteva minute și, la un moment dat, am auzit o bufnitură scurtă și puternică. După aceea, John s-a întors la mașină. Rucsacul părea plin și atârna greu.

— Primul pas a fost făcut, a spus el. Să mergem la casa mamei tale și să descărcăm mașina.

În timp ce plecam cu mașina mai departe, am observat că semnul romboidal care indica fundătura fusese răsturnat, iar acolo unde fusese înfipt rămăsese o gaură mare. John avea fața asudată și părea răvășit.

•

Am descărcat lucrurile lui Grace în holul casei copilăriei mele. Mama a plâns și a blestemat, trăgându-se de păr și spunând:

— Ea a fost întotdeauna atât de dificilă…

I-am îmbrățișat trupul scund și îndesat – versiunea mai vârstnică și supraponderală a lui Grace –, evitându-i întrebările insistente despre motivul pentru care o vizitasem atât de rar pe parcursul ultimului an. Nu eram absolut sigur, dar avea legătură cu ultima noastră cină de familie. John s-a ținut deoparte.

— De ce mi-ar face asta? m-a întrebat mama.

La sfârșitul vizitei noastre, i-am făcut cu mâna în timp ce plecam cu mașina. John nu a privit în urmă și nici nu a salutat-o, lucru care m-a deranjat într-un fel, dar înainte de a-i putea face vreun reproș, el a spus:

— Școala e aproape.

— Cum?

— Tu și Grace ați mers la aceeași școală până în clasa a opta, nu? Te-ar deranja să mi-o arăți?

Am oprit pe următoarea alee și am întors. Am trecut din nou pe lângă casa mamei mele, dar ea nu mai era pe veranda din față. Apoi ne-am continuat drumul pe strada care făcea o curbă

largă. La intersecție era un petic de iarbă pe care îl numeam pe vremuri parc și, ca întotdeauna, acesta era parțial inundat, iar gazonul era plin de noroi din cauza activităților sportive.

Un șir de copii anoști înaintau alene pe trotuar, spre casele lor la fel de anoste din suburbie. Locul din care ieșeau acești copii era vechea mea școală elementară.

Am virat la stânga și am înaintat pe lângă marginea parcului, până când am ajuns la parcarea școlii.

Era în mare parte ocupată de mașini, dar câțiva adulți tocmai ieșeau pe ușa profesorilor.

— Te-ai gândit vreodată de ce agităm noi în aer obiecte precum bâtele sau bețele? m-a întrebat John.

Am tras în parcare și am oprit motorul.

— Iisuse Hristoase, John, despre ce vorbești? Vrei să vezi școala sau nu?

— Vreau, a spus el. Mă gândeam la fizică, atâta tot. Cine este acela?

Un profesor mic și îndesat, îmbrăcat cu un pulover, își făcea furios drum prin parcare.

— Nu am idee, am spus.

John se uita la mâinile lui, strângându-le și relaxându-le încet.

— Vreau să spun, de ce să nu folosești doar mâinile și pumnii la baseball? De ce să folosești o bâtă?

Am oftat.

— Pentru că doare.

El a clătinat din cap.

— Tenisul, atunci. Mingile de tenis nu lovesc. De ce folosim o rachetă?

— Sună ca o conversație cu Grace, i-am spus.

El nu a răspuns, așa că am rămas pe gânduri câteva clipe.

— Presupun că folosim bețe și bâte pentru că așa putem lovi mingea cu o putere mai mare.

— Exact, a zis el, practic strigând.

O femeie în vârstă se îndrepta spre mașina ei.

— Atunci, de ce putem lovi mingea mai tare cu un băț în loc să o lovim cu mâna?

— Nu am idee. Pentru că un băț e mai greu? Pentru că face ca brațele noastre să fie mai lungi?

John a zâmbit, a deschis portiera și a coborât din mașină, înainte să închidă portiera, a întins mâna după hârleț.

— Haide, mi-a zis apoi.

Am coborât din mașină, dar am lăsat cheile în contact. Mașina zdrăngănea strident în timp ce portiera mea era deschisă. Afară era încă frig, dar soarele reușise să străpungă parțial stratul de nori și era grozav să-i simt căldura pe față. Un alt bărbat ieșea din școală și John a întrebat din nou:

— Cine este?

Omul avea o constituție robustă, iar părul lui era ceva mai cărunt, dar nu mi-a luat mult să-l recunosc.

— Hristoase, e domnul Stanley! L-am avut profesor în clasa a șasea. El preda științele la clasele elementare. Nu-mi vine să cred că e încă aici.

— Că veni vorba despre știință, a continuat John, apucând mânerul hârlețului ca pe o bâtă. Ridicând lama acestuia de pe sol, a simulat o lovitură de minge. Așadar, ce se întâmplă atât de magic atunci când balansezi o bâtă?

— Habar nu am. John, ce facem aici, de fapt?

— Îți spun într-un minut, mi-a zis el.

Apoi a înfipt lama hârlețului în pământ și a scos din buzunar un fes și o pereche de mănuși. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc văzându-i costumația: pantaloni negri, geacă neagră, fes negru, mănuși negre. A apucat din nou hârlețul de capătul cozii.

— Am de gând să fac din nou acea mișcare de balans, iar tu o să-mi spui ce vezi. Observarea! Asta e jumătate din știință.

Stătea în fața mea clătinând lama hârlețului ca un idiot, până când i-am spus:

— John, nu înțeleg unde naiba vrei să ajungi.

— Ei bine, cât de departe se deplasează capătul cozii hârlețului la un singur balans? m-a întrebat el.

— Nu știu. Aproape un metru?

— Și cât de departe pot ajunge mâinile mele?

Am rămas pe gânduri câteva clipe, începând să înțeleg.

— Nu foarte departe. Câțiva centimetri în fiecare direcție. Asta vrei să spui? Capătul cozii se mișcă mai repede decât mâinile tale.

— Aproape ai înțeles! a zis el. Îți amintești ecuațiile lui Newton de la liceu?

— Glumești?

John era însuflețit și energic acum – practic, sărea de pe un picior pe altul de emoție. Nu-l mai văzusem atât de agitat, pentru că mai tot timpul era calm și calculat.

— Accelerația este cheia. Dacă vrei o forță mai mare, ai nevoie de accelerație. Deci mâinile tale acționează coada hârlețului, ceea ce face ca vârful să aibă o viteză mai mare decât ar putea avea mâinile tale, iar asta mărește forța. Apoi, această forță îi este transferată mingii. Nu e minunat?

— Absolut fascinant, am spus.

Mi-am apropiat mâinile de față și am suflat în palme. Degetele mele s-au încălzit pentru o clipă, dar mi-au înghețat din nou, aproape instantaneu. Mai mulți profesori au ieșit din școală. Am văzut-o pe domnișoara White, încă una dintre profesoarele mele. Era uimitor să fim de nerecunoscut pentru acești oameni, să fim doar doi ciudați stând în afara parcării cu un hârleț.

— Toate acestea au totuși un rost, John?

El mi-a zâmbit și a făcut un pas înainte. Vocea lui era liniștită, dar aspră.

— Am citit despre aceste lucruri, încercând să-mi dau seama cum să-mi maximizez balansul. Se pare că secretul este în mâini. Jucătorii de baseball neexperimentați trag cu ambele mâini în aceeași direcție, încercând să facă bâta să se miște mai repede. Dar profesioniștii știu că trebuie să tragi mâinile în direcții opuse.

A simulat lent încă o lovitură, arătându-mi cum mâna lui dreaptă se deplasează spre corpul său, în timp ce stânga se mișcă în direcție opusă.

— Când mâinile se mută în direcții opuse, creează un cuplu de forțe, iar acest lucru mărește accelerația din capătul bâtei, a explicat el. Prin urmare, forța va fi mai mare. Ei cine sunt?

Doi bărbați ieșeau împreună din școală. Unul era tânăr și voinic, iar celălalt era mult mai în vârstă, dar părea destul de energic. L-am recunoscut pe profesorul mai în vârstă.

— Cum îl cheamă oare? m-am întrebat cu voce tare. I-a predat lui Grace timp de doi ani la rând. În cel de-al doilea an, ea practic i-a implorat pe părinții mei să o lase să renunțe la orele lui.

— Thornton, a zis John.

— Ce? Cum...

— Sunt doi. Mare păcat!

Apoi totul s-a întâmplat repede. John a țâșnit cu hârlețul după el. Ceva din agilitatea pașilor lui îmi amintea de un cerb alergând cu viteză maximă.

— Hei, a strigat el, iar cei doi profesori au ridicat ochii spre el.

A mai făcut un singur pas, încă ținând strâns hârlețul de capătul cozii, apoi a lovit. Umerii lui largi s-au răsucit perfect, în timp ce mâinile lui trăgeau în direcții opuse pentru a maximiza cuplul de forțe. Apoi, toată forța din capătul plat al hârlețului s-a transferat în fața domnului Thornton.

Sunetul semăna cu cel al unei pietre aterizând pe un morman de carne. Bătrânul profesor s-a poticnit și a căzut într-un genunchi. Părea nevătămat, dar perplex. Profesorul mai tânăr l-a privit nedumerit pe John, dar, înainte să-și vină în fire, John i-a aplicat o lovitură cu coada hârlețului, cu toată forța de care era în stare. Din cauza mișcării, haina lui John s-a rupt de-a lungul cusăturii umărului, iar profesorul mai tânăr a căzut peste capota unei mașini și apoi pe jos. Toate acestea s-au întâmplat într-o clipă.

Am întors capul spre Thornton. Din ambele nări îi curgea abundent sânge negru. A deschis gura, care nu era decât o gaură roșie și umedă. John s-a întors ca să-mi spună ceva, dar tot ce mai puteam auzi erau bătăile inimii mele.

O mulțime de bucăți incoerente din viața surorii mele mi s-au lipit dintr-odată în minte, ca niște piese de puzzle – conexiunile pe care nu le făcusem la momentul potrivit, fiind ori prea prost ca să le fac, ori prea dornic să le evit. În genunchi, în fața mea, stătea sursa nefericirii cumplite care o doborâse pe Grace, cicatricea pe care părinții mei nu o recunoscuseră niciodată deschis, fiind prea preocupați de propria luptă – secretul pe care toți mi-l ascunseseră.

Aș fi putut opri ceea ce urma să se întâmple, având suficient spațiu și timp ca să strig la John sau să-l rețin. Dar, în loc de asta, am încrucișat brațele și l-am lăsat pe John să continue. El a făcut repede doi pași spre bărbatul în vârstă, ca un atlet pe o pistă de alergare, și l-a lovit din nou cu toată forța de care era în stare.

De data aceasta, nu a mai țintit la fel de precis, lovindu-l pe bărbat cu îmbinarea dintre lama hârlețului și coadă. S-a auzit un zgomot teribil și nu am fost sigur dacă pocnise coada hârlețului sau unul din pomeții lui Thornton. Acesta s-a răsucit și a căzut,

iar fața lui s-a frecat de asfalt cu un sunet înfiorător. Era inconștient, dar tușea, înecându-se. Bucăți de dinți și de țesut au aterizat în băltoaca din fața lui.

M-am gândit pentru o clipă că această răzbunare târzie pentru Grace avea ceva purificator. Dar aveam o senzație de deșertăciune, ca și cum ar fi fost o greșeală, iar gestul extrem al lui John mi se părea oribil, nu eroic. Am alergat să-l opresc, ca să nu mai facă și altceva. L-am apucat de umăr, iar el s-a întors spre mine cu pumnul ridicat. Când a văzut că eram eu, mi-a oferit un zâmbet grotesc. Apoi, s-a uitat crispat peste umărul meu.

Tânărul și nechibzuitul profesor venea rapid spre noi. Am întins brațele încercând să-l blochez și am zis:

— Stai…

El mi-a apucat brațul drept și m-a tras în jos spre el. M-am împleticit și am încercat să mă eliberez din strânsoarea lui. Pumnul lui a aterizat în ochiul meu stâng și am auzit un pârâit, iar gâtul mi s-a înclinat periculos înapoi. Vedeam luminițe albe și roz, apoi ceva mi-a izbit tare ceafa. Am încercat să mă mișc, apoi am realizat că eram întins pe pământ, cu fața în sus. Lumea se clătina când am ridicat capul, așa că l-am lăsat din nou jos – cât de ușor eram în stare.

Am auzit apoi un zgomot de încăierare, câteva jumătăți de cuvinte și încă un pârâit strident. După aceea am simțit niște mâini trăgându-mă de gulerul hainei.

— Hai! Vino, l-am auzit pe John spunând.

Și-a trecut unul dintre brațele mele în jurul gâtului și a început să mă care după el. Vârfurile pantofilor mei se târau pe pământ. A deschis o portieră de la mașină și m-a aruncat pe un scaun. O clipă mai târziu, am auzit clopoțelul interior sunând preț de câteva secunde, în timp ce John se urca în mașină. Motorul a pornit, vehiculul a intrat în viteză și ne-am îndepărtat. M-a surprins că John nu a demarat în trombă, ci a pornit mașina calm, fără să intre în panică.

•

În cele din urmă, am reușit să deschid ochii și am constatat că eram pe autostradă. Soarele se pregătea să apună și cerul se întuneca. Mi-am atins ochiul care mă durea și am descoperit că era umflat și sensibil, de la sprânceană până la pometi. Pleoapa

era închisă. Am întors capul să mă uit la John, care era la volan. Încă se învârtea totul cu mine, așa că am scos un geamăt.

— Ești în regulă, a spus el, probabil ai o contuzie.

M-am îndreptat în scaun și imediat am simțit o convulsie groaznică – din abdomen până la gât. Am deschis fereastra cât de repede am putut, cu stomacul întorcându-mi-se brusc pe dos, și am vomitat din mers. O mașină a început să claxoneze în spatele nostru.

— Ai aproape sigur o contuzie, a spus el.

Aerul rece pe care-l simțeam pe piele era prea mult, așa că am închis fereastra. Indicatoarele de pe marginea drumului arătau clar că mergeam spre vest, înapoi în oraș. Erau mai multe lucruri pe care voiam să le spun, toate îmbulzindu-se haotic în mintea mea. M-am mulțumit cu: „Ce dracu' e în neregulă cu tine?"

— Îmi pare rău că te-am implicat în așa ceva, mi-a răspuns John. Tot îmi repetam că nu trebuie să fac asta, dar în cele din urmă te-am implicat și pe tine.

— Taci din gură, i-am spus. Taci! Am terminat cu asta. Nu vreau să aud nimic.

El s-a conformat. Am mers pe autostradă în tăcere, fără radio, apoi John a virat spre sud, spre oraș, parcând în scurt timp în fața apartamentului meu de la subsol. A oprit mașina, dar nu a ieșit. Nu voiam să mă uit la el, dar îi simțeam privirea.

— Știi că am avut un motiv întemeiat pentru ceea ce s-a întâmplat, a zis.

— Ieși naibii din mașina mea, John! m-am răstit eu la el.

— M-ai fi putut fi oprit, dar nu ai făcut-o.

— Ieși afară! am țipat.

A tăcut, deși intenționa parcă să mai spună ceva, apoi a deschis portiera din dreptul șoferului și a ieșit. Cum portiera a rămas deschisă, semnalul sonor a început să sune intermitent, sfredelindu-mi creierul. În cele din urmă, m-am ridicat de pe scaunul pasagerului, am recuperat cheile și am blocat toate portierele mașinii. Vehiculul meu de încredere părea acum gol și inutil, fără toate lucrurile lui Grace pe bancheta din spate. M-am uitat spre nord și am zărit silueta întunecată a lui John îndreptându-se spre casă, cu rucsacul acela greu pe umeri. Hârlețul nu se vedea nicăieri.

Luminile erau aprinse în apartament și mirosea a usturoi când am intrat pe ușă. Nicole era în fața bufetului din bucătărie, purtând un șorț plin de pete.

— Bună, a spus ea fără să se întoarcă spre mine. Sper că ți-e foame.

Imaginea și mirosul alimentelor – ba chiar și sfârâitul tigăii – mi-au făcut greață. Mi-am scos pantofii, m-am îndreptat spre canapea, m-am întins și am închis ochii. Nu m-am deranjat să-mi scot haina.

În cele din urmă, Nicole mi-a văzut fața și a venit lângă mine.

— Oh, Doamne! Te simți bine?

— Da, i-am spus.

— Stai puțin. S-a dus înapoi în bucătărie și a adus niște gheață într-un prosop de hârtie. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, i-am răspuns.

Ea îmi apăsa continuu gheața pe față, dar eu simțeam înțepături la atingere și nu-mi plăcea să-i simt brațele atât de aproape de mine. I-am împins mâinile deoparte și am închis ochii.

— Lasă-mă un minut! Iisuse!

— Ai fost jefuit? Te-ai dus la spital?

Respira deasupra-mi, cu mâinile la doar câțiva centimetri de fața mea.

— Poți să mă lași în pace măcar o dată? Nu e mare lucru.

Ea a rămas perplexă. Încremenită. Apoi s-a ridicat.

— Ce dracu' e în neregulă cu tine? m-a întrebat apoi.

S-a dus la bucătărie, apoi am auzit zgomotul unor sertare trase cu furie în dormitor și, în cele din urmă, ușa de la intrare trântită cu putere. Am ținut ochii închiși și probabil că am și adormit la un moment dat. Când m-am trezit, am găsit o cină pe jumătate gătită, rece și sleită. Nicole nu a mai venit acasă după asta.

2006

Era o dimineață monotonă la locul meu de muncă. Șefii m-au trimis să iau niște cafea, iar când m-am întors la birou, am găsit un bilețel lipit pe monitorul calculatorului.

A sunat Nicole.

P.S. Încearcă să reduci apelurile personale la minimum.

Am așteptat până când au plecat de la birou pentru masa de prânz.

— Bună, Necaz!

— Pericol... Șeful tău nu a fost prea încântat să mă audă.

— Probabil că s-a certat cu nevastă-sa, șefa. Nu e mare lucru de făcut aici în momentul de față.

— Ar trebui să te lase să vii acasă, în acest caz. Ți-aș putea găsi eu o ocupație.

— Ha! Nu mai spune!

— Ideea că cei săraci ar trebui să aibă timp liber a fost întotdeauna șocantă pentru cei bogați. Șefii tăi ar trebui să-l citească pe Russell.

— O să le spun. Nu sunt prea sigur că ar accepta sfaturi filosofice de la prietena mea bucătăreasă, totuși.

— Ce, eu nu pot avea o viață bogată, intelectuală? Trebuie să-mi limitez toate metaforele la mâncare? Nicole zâmbea la telefon. Ascultă, când vrei să pleci în seara asta? Vreau să mă asigur că am suficient timp pentru a coace ceva pentru mama ta.

— În legătură cu asta... m-am gândit.

— Hei! Nu face asta, a zis ea după câteva minute de tăcere.

— Îmi pare rău, Nicole. Doar că, după toate certurile acelea dintre tine și Grace...

— Am planificat de mai bine de o lună.

— Cred că ar fi mai bine dacă voi două nu v-ați mai ciondăni la masa din bucătărie. E de ajuns că Grace și mama nu se prea înțeleg.

— Mi-am luat o zi liberă de la serviciu.

— Îmi pare rău, Necaz.

— Trebuie să plec.

Nicole citea în pat, cu picioarele sub pături când am ajuns acasă.

A pus jos cartea când am intrat în cameră.

— Lasă-mă să înțeleg: tu, Grace și John mergeți cu toții la cină.

— Da, am spus.

— Înseamnă că eu sunt singura exclusă.

— Știu că sună oribil…

— Este oribil! a spus ea. Ai idee cum se simte o persoană când este tratată așa?

— Îmi pare rău, am spus, ghemuindu-mă în fața ei. Dacă te consolează cu ceva, cred că tu ești cea mai norocoasă dintre noi. Aș prefera să stau aici cu tine și să citesc.

— *Să citești*?

Nicole a surâs, lucru care m-a făcut să răsuflu ușurat. S-a aplecat spre mine pentru un sărut, apoi m-a împins.

— Acum dispari din fața mea, mulțumesc!

În ciuda vremii plăcute, Grace era ghemuită în brațele lui John, care o acopereau aproape complet.

A urcat în față, lângă scaunul șoferului, iar John în spate. Parcasem mașina blocând parțial traficul, așa că mașinile din spate au început să claxoneze.

— Ai întârziat, mi-a spus Grace.

— De ce dracu' îți pasă? am spus. Nici măcar nu vrei să mergi.

— Iisuse, ești pornit rău! Care-i problema ta?

Am privit în oglinda retrovizoare. Eu și John ne-am salutat cu o mișcare scurtă din cap.

— Oricum, ai dreptate, a spus Grace. Nu mă interesează deloc această vizită. Așa că hai să anulăm totul.

— Mergem, i-am spus, apoi am băgat în viteză și am plecat. Mama mă hărțuiește cu privire la această vizită în fiecare săptămână.

— Poți să te duci în vizită fără mine, a zis ea.

— Ești o adevărată încântare în seara asta, i-am spus. Mama mă hărțuiește, insistând ca *tu să vii* în vizită în fiecare săptămână.

— Dacă vrea să știe ceva despre mine, mă poate întreba chiar ea.

— Ar trebui să ridici telefonul pentru asta, a spus John din spate.

În mașină s-a făcut liniște până când am ajuns pe autostradă. Telefonul îmi bâzâia de zor în buzunar și știam că trebuie să fie mama, întrebându-se unde eram. Grace și John se uitau pe fereastră, urmărind vitrinele magazinelor care erau din ce în ce mai rare, până când au dispărut cu totul. Am virat pe Autostrada 401 și, sătul de atâta tăcere, am deschis CD playerul.

Am ales CD-ul cu mixajul lui Grace, apoi am sărit la a doua piesă. Un scârțâit nedeterminat – probabil o claviatură electronică – și-a trimis acordurile în depărtare, până când au intervenit toba mare și basul. Și, ca întotdeauna, exact când simțeam că prinsesem ritmul, chitarele și chimvalele au intrat brusc în piesă, resetând complet beatul.

— Doamne, îi iubesc pe băieții ăștia, am spus eu.

— Care este dimensiunea eșantionului? m-a întrebat John din spate.

Zâmbea, încercând să fie vesel.

— Ce?

Grace stătea îngrămădită în scaunul ei, înfofolită în nenumărate straturi de țesături. Își mușca degetul mare de la mână, cu privirea ațintită pe fereastră.

— Ai spus că îi iubești pe acei băieți, a zis John. Câte dintre piesele lor știi?

— Habar nu am. Cred că o știu doar pe asta.

— Deci, dimensiunea eșantionului este unu. Nu prea semnificativă, statistic vorbind.

Am râs.

— Ești un prost. OK, îmi place melodia asta. Am ascultat melodia asta de sute de ori. Dimensiunea eșantionului este de câteva sute. Foarte semnificativă, statistic vorbind. Prostule!

Am lăsat CD-ul să cânte și nu am mai vorbit prea mult. Urmăream peisajul transformându-se în cel familiar nouă și am parcurs toate ieșirile obișnuite până la casa mamei mele. Am parcat pe aleea din față.

— Eu ar trebui să fiu la serviciu, a zis Grace.

— Asta mai poate aștepta, a spus John din spate.

— A fost o greșeală că am venit, a murmurat Grace.

— Haide! am spus. Te așteaptă la ușă.

— Nu vreau să fac asta, a zis Grace.

— Vor fi doar câteva ore, a încurajat-o John. A întins o mână în față, spre umărul ei. Putem să facem asta.

— Nu, tu trebuie să faci asta, la naiba, a zis Grace, aproape strigând. Nu te comporta ca și cum acest lucru este dificil pentru tine.

— Nu ar trebui să fie dificil pentru nimeni, am intervenit eu. E doar o *cină*. Vei trece peste asta.

Am coborât din mașină și m-am apropiat de portiera din dreptul ei. Grace nu s-a clintit când am deschis portiera pentru ea.

— Afară, am spus.

Fără nicio tragere de inimă, a început să se miște. John a urmat-o, bătându-mă ușurel pe braț când a trecut pe lângă mine. Mama noastră a scos un chiot de pe veranda din față. Ne-am apropiat toți trei de casă, eu mergând în față.

— Oh, a strigat mama.

Nu-și schimbase hainele de lucru și încercase să-și netezească părul răzleț cu puțină apă. A trecut pe lângă mine ca și cum nici nu m-ar fi observat și a îmbrățișat-o pe Grace.

— Hristoase atotputernic, nu pot să cred!

•

Cina a fost surprinzător de politicoasă la început, cel mai probabil pentru că sora mea se furișase afară înainte să se așeze la masă, ca să fumeze un joint. Mama o bombarda pe Grace cu întrebări, John răspundea la cele mai multe dintre ele, iar eu deviam atenția mamei noastre ori de câte ori puteam. Stăteam la masa din sufragerie și nu ne mișcăm. Restul casei era slab luminat și tăcut, cu excepția bâzâitului televizorului din living.

După cină, am strâns farfuriile de pe masă și i-am spus mamei:

— Nicole ar fi vrut și ea să vină.

— Nicole, zici?

Nici că putea să-i pese mai puțin de ceea ce se întâmpla în viața mea, așa că numele lui Nicole a trecut în zbor pe lângă urechile ei, dispărându-i complet din minte.

— Vrea cineva cafea?

— Vă rog, i-a zis John.

După masă, m-am așezat din nou alături de John și Grace. Mama trebăluia prin bucătărie. Zgomotul alb al unui ceainic electric se intensifica în fundal, făcându-mă să mă simt agitat. Peste sunetul acela anxios, mama a strigat:

— Doamne, e atât de frumos să fim cu toții din nou sub același acoperiș!

— Cu toții? a întrebat Grace, referindu-se la tatăl nostru.

Mama a deconectat ibricul și l-a adus la masă, cu cablul atârnând în spatele ei, apoi a fugit înapoi în bucătărie.

— Mi-e dor de vremurile bune, a zis ea.

— Care vremuri bune, mai exact? a întrebat Grace.

— Oh, la naiba, știi ce vreau să spun, a izbucnit mama, în timp ce punea pe masă patru căni mari. Doar că era atât de frumos când erați copii…

Grace a devenit agitată, neliniștită…

— Glumești? a întrebat ea.

Mama a adus și un borcan de cafea instant și niște lapte, apoi s-a așezat.

— Hei, cafea instant, i-a zis John lui Grace cu o voce calmă. Preferata tuturor.

Dar efectul calmant pe care-l avusese John în timpul cinei dispăruse. Grace s-a uitat urât la el.

Mama amesteca pulberea de cafea în căni cu o linguriță și era atentă la schimbările subtile din conversație. Ea i-a zâmbit lui John.

— Lucrurile erau mai simple, știi? Grace a fost întotdeauna al naibii de inteligentă. O pacoste, desigur, dar ea era fericită, așa că nu aș putea să mă plâng.

— Ce fel de rahat revizionist este ăsta? a întrebat Grace.

— Grace, am oprit-o eu.

— Scumpo, a zis mama noastră, eu știu că a fost dificil când a plecat tatăl vostru…

Grace a întrerupt-o.

— Nu vorbesc despre tata…

— Și, evident, au mai fost și unele exagerări, tu ai făcut și ai spus anumite lucruri, ai avut întotdeauna un temperament vulcanic, încă de când erai copil… Dar am trecut peste asta, nu-i așa?

Ea părea că realizase brusc cât de încordată devenise această conversație și i-a zâmbit lui Grace, încercând să o liniștească. A urmat o tăcere dureroasă, apoi Grace a scuipat:

— Ce dracu', ai înnebunit?

Fața mamei a tresărit puțin când a auzit aceste cuvinte. Brusc, părea bătrână.

— Iisuse, scumpo. Dă dovadă de puțin respect.

Nu voiam să asist la această conversație. Asistasem la destule variante ale ei – începând cu vremea în care sora mea se răsese în cap, la treisprezece ani, și până când, în cele din urmă, se mutase pentru a studia la universitate.

— Putem lua o pauză pentru o secundă?

— Tu nu te băga, mi-a spus Grace încet. Ai idee cum a fost pentru mine, mamă?

— De ce ești așa? a întrebat-o mama încruntându-se. Vorbești de parcă am fost o mamă foarte rea.

— Ai fost, a zis Grace. Chiar mai rea decât crezi.

— Nu vreți să terminați? am intervenit eu.

Cu o mișcare rapidă, Grace și-a împins înapoi scaunul și s-a ridicat. A traversat apoi cu pași răsunători livingul mochetat și s-a oprit în hol. John s-a ridicat și a plecat după ea. S-au auzit câteva replici înfundate, apoi sunetul de chei și zgomotul ușii de la intrare, care s-a trântit cu putere.

— A fost întotdeauna atât de dificilă, a zis mama. Întotdeauna a fost convinsă că toată lumea e împotriva ei, fiind dispusă să facă sau să spună orice doar ca să se răzbune. Tatăl tău și cu mine doar stăteam și așteptam ca furtuna să treacă.

Ochii ei erau triști și plini de lacrimi. Și-a mușcat apoi pielea uscată de pe buza inferioară.

— Dar nu am fost chiar atât de rea, nu-i așa?

— Nu, mamă, am spus eu, acoperindu-i mâna cu a mea.

Cu toate acestea, ceva ce spusese Grace nu-mi dădea pace. Asistasem la certurile lor de nenumărate ori, dar nu auzisem niciodată ceva care să sugereze că exista un anume catalizator: *Ai idee cum a fost pentru mine, mamă*? John a venit înapoi în sufragerie și s-a așezat. Mama s-a scuzat și a urcat la etaj.

— A luat mașina ta, mi-a zis John.

Înainte să realizez ce-mi spune, am auzit-o pe Grace pornind de pe alee în scrâșnet de roți.

•

Stăteam toți trei pe canapeaua veche și ne uitam la televizor. Mama îmi ținea mâna în mâna ei și, din când în când, mi-o strângea ușurel. Îmi venea să țip, în schimb îi zâmbeam.

Două ore mai târziu, am auzit-o pe Grace apăsând claxonul mașinii mele zece secunde în șir. M-am repezit la ușa din față și i-am aruncat o privire furioasă pe fereastră. Ne-am îmbrăcat și ne-am încălțat rapid, apoi am îmbrățișat-o pe mama de rămas-bun. Ea a devenit din nou sentimentală și mi-a cerut să o vizitez cât mai curând. În timpul despărțirii, Grace a mai apăsat o dată pe claxon, iar eu am deschis ușa și am strigat:

— Pentru numele lui Hristos, destul!

Mama stătea pe verandă și îi făcea cu mâna lui Grace. Nu am putut observa expresia de pe fața ei. Când am deschis portiera din dreptul șoferului, lumina interioară s-a aprins, iar eu mi-am dat seama că Grace nu pierduse vremea doar mergând cu mașina. Era răvășită, cu părul ciufulit și îngrozitor de murdară. Eram prea furios ca să-mi pese. Am strigat la ea:

— Mișcă-te!

Ea a alunecat pe scaunul pasagerului, privindu-mă cu ochii mari cât farfuriile. Nu părea să o observe pe mama, care-i făcea cu mâna, dar avea în schimb o expresie pierdută.

M-am urcat la volan și am constatat că mașina avea un miros ciudat, de om nespălat. John a urcat pe bancheta din spate.

Am făcut cale întoarsă pe alee și am accelerat prin suburbii cât de mult am putut. CD playerul era închis, iar eu l-am lăsat așa. Nimeni nu a scos un cuvânt timp de treizeci de minute. Mașinile treceau pe lângă noi, dar eu nu le vedeam decât farurile. Am condus peste limita de viteză tot drumul.

În cele din urmă, John a vorbit primul:

— Te simți bine?

Grace nu a spus nimic – doar se uita în gol, luciul ochilor ei oglindind fiecare lumină ce se apropia și apoi trecea de noi.

— Ce naiba a fost în capul tău? am spus eu – și nu era o întrebare. Apoi, simțind dezaprobarea lui John de pe bancheta din spate, am întrebat: Unde ai fost?

Întrebarea parcă ar fi trezit-o. Ochii ei mari s-au îngustat ca două fante și fața ei moale a devenit încordată.

— Am privit într-o fundătură, a spus ea.

— Ce naiba înseamnă asta? am întrebat eu.

Voiam un răspuns, dar ea era întoarsă spre bancheta din spate, privindu-l pe John.

— M-ai mințit, a zis ea. M-ai urmărit eșuând în laborator, din nou și din nou, și în tot acest timp – în tot acest timp! – tu ai știut care este soluția. Ai ținut secret adevărul, ascunzându-l de mine în mica ta agendă cu coduri.

John și-a încordat maxilarul și a privit-o pe cea care-l acuza, dar nu a scos niciun cuvânt.

Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare și spre scaunul pasagerului, dar în cele din urmă a trebuit să-mi concentrez atenția asupra drumului.

— Are de gând să-mi spună și mie cineva despre ce naiba vorbim, măcar o dată? am întrebat eu.

Nimeni nu a mai vorbit tot restul călătoriei. I-am lăsat pe Grace și pe John pe trotuarul din fața ușii apartamentului lor. Se făcuse târziu, dar luminile erau aprinse la subsol când am ajuns acasă, încălzind ferestrele cu o strălucire galbenă. Am descuiat ușa și am intrat în liniște. Camera mirosea a produse de patiserie la cuptor. Nicole stătea întinsă pe canapea și urmărea un film, purtând încă șorțul. Când mi-a văzut privirea, s-a ridicat imediat, a venit la ușă și și-a încolăcit brațele în jurul meu. Am îmbrățișat-o și eu, iar mușchii mi s-au relaxat.

V. DECEMBRIE – CUTIA

2008

Noile reguli sunt alunecoase. Îi telefonez din nou lui Brian și mă consolez puțin auzind vocea aceea familiară, dar, la fel ca Lee, nici el nu-și amintește de John sau de Grace. Când îl sun data următoare, el nu e prea sigur cine sunt eu și încearcă din răsputeri să fie prietenos, dar în cele din urmă mă tratează ca pe un străin. Ultima dată când am ridicat telefonul, am descoperit că serviciul meu de telefonie mobilă a fost deconectat. Nu îmi este clar dacă asta s-a întâmplat pentru că nu am plătit factura de câteva luni sau pentru că eu nu mai exist în evidența lor.

Cu toate acestea, la magazinul de echipamente de pe stradă, în timp ce caut o oglindă mare, sunt norocos.

— Un tip a comandat așa ceva, dar nu s-a mai întors să ridice comanda, spune vânzătorul.

— Ce tip? întreb eu.

Bărbatul se uită în calculatorul lui, dar nu mai e nicio înregistrare pe numele meu. Nu pare să-și amintească nici fața mea. Îl conving să-mi vândă oglinda, precum și o lanternă mică și un set de baterii. Stau mai mult în casă, așteptând ca proprietarul să-mi bată la ușă și să-mi ceară banii de chirie pe care nu-i am. Dar el nu vine niciodată. De fapt, nici măcar nu-i recunosc pe oamenii pe care îi văd folosind apartamentul de la etaj, iar ei nu par să mă observe trăgând cu ochiul prin jaluzelele de la fereastra subsolului. Ies din apartament doar pentru produsele alimentare ieftine – ardei gras, ceapă, tofu și orez – de la băcănia vietnameză de pe strada Dundas, folosind banii pe care i-am scos de la bancomat pe când încă mai lucram. Cheia mea încă se potrivește în broască ori de câte ori mă întorc, iar cele câteva lucruri pe care le mai am sunt mereu în același loc.

Banii mei rămân tot mai puțini, dar nu dispar. Nu mă vizitează nimeni.

Este nevoie de o săptămână întreagă de începuturi false și de erori neglijente pentru a șlefui cleiul și reziduurile de pe panoul rupt, pentru a fixa oglinda mare pe suprafața sa interioară și pentru a lustrui sticla din interiorul cutiei până când reflexia rămâne curată, fără amprente uleioase și praf. Testez poziția dreaptă a panoului renovat în raport cu restul cutiei și fac mici corecții, atent să nu mă trezesc închis complet în interior. Buddy stă pe acoperișul cutiei și observă.

Precaut în legătură cu orice priviri indiscrete, acopăr cu prosoape fiecare oglindă și fiecare suprafață reflectantă din casă și, fără a ține cont de ciclurile zi-noapte, pierd în scurtă vreme noțiunea timpului. Citesc și recitesc paginile decodate ale lui John și încerc cifru după cifru pe secțiunile rămase din agenda lui de laborator. Folosind drept cheie cuvintele *careedimensiuneaeșantionuluitău*, deblochez o a treia secțiune a agendei și o cercetez pentru a descoperi orice informație crucială. Nu mai există o canapea pe care să mă așez, nu a existat un televizor de la bun început, iar cele câteva CD-uri din apartament sunt din zilele studenției mele în Vancouver și nu îmi aduc nicio alinare. Fiecare sunet de afară mă face să-mi țin respirația și să ascult cu atenție. Nu l-am mai pus pe Buddy în cușca lui de ceva timp, iar în unele nopți mă trezesc și îi văd ochii strălucitori uitându-se la mine de pe noptieră sau de la piciorul patului. Dacă mă judecă, n-o arată în niciun fel. În schimb, eu îi curăț rahatul de pe unde îl găsesc.

Aproape totul e gata. Cutia este acum completă și perfectă. O pungă de pământ ar trebui să ajungă pentru călătoria mea, iar Buddy îmi va fi ghid. Dar mai întâi trebuie să mă ocup de câteva afaceri neterminate.

•

De-a lungul zilei, trag cu ochiul pe fereastra subsolului, așteptând amurgul. Când acesta vine, în cele din urmă, dezvelesc oglinda de deasupra chiuvetei din baie. Capul îmi e rotund și pufos, ca o minge de tenis, așa că folosesc aparatul de ras electric pentru a mă tunde. Fac duș și mă bărbieresc, apoi mă analizez cu atenție. Sunt tras la față, ochii îmi sunt cufundați în orbite, dar linia obrazului și a maxilarului nu este urâtă. Părul scurt mă face să arăt mai tânăr. În concluzie, înfățișarea mea nu este chiar atât de oribilă. Și, cu toate că eu sunt singura figură

reflectată, acopăr din nou oglinda – pentru a fi în siguranță – și ies din baie.

Mi-am pus hainele mele cele mai bune – pantaloni negri și o cămașă albă. În timp ce mă îmbrac, fac repetiții: dialoguri întregi, remarci spirituale, felul în care zâmbesc. Sângele îmi pulsează în urechi și inima îmi bate să-mi spargă pieptul. Buddy mă privește în timp ce bolborosesc.

— Sunt nervos, îi spun eu. Nu e absurd?

El nu răspunde – doar își mișcă nasul și se îndepărtează. După ce mă înfofolesc bine, îmi pun cizmele de iarnă și părăsesc apartamentul.

Afară este întuneric și liniște. Luminile orașului sunt reflectate de stratul de nori și astfel cerul are un pic de roz și de portocaliu alături de albastrul profund. Iarna a sosit și fulgi mari de zăpadă cad ușor pe pământ. Acest prim strat se topește rapid și răcește suprafața orașului Toronto. Ninsoarea trece prin lumina gălbuie a felinarelor într-un flux constant și arcuit. E frumos. Fulgii îmi aterizează pe umeri și pe fularul gri, tricotat, topindu-mi-se pe față ca niște sărutări reci.

Fac o scurtă plimbare pe stradă până la Cuckoo. Prin fereastra cu bovindou, o pot vedea – sufletul grupului și centrul atenției prietenilor ei. Nicole.

Atenția mi se îndreaptă de la reflexia mea la un tramvai oglindit în vitrină, care înaintează hodorogind pe strada Dundas. Nu există siluete întunecate, dar încă mă aștept să mă urmărească. Nu mai este timp de pierdut. Inspir adânc și intru în bar.

Mergând spre masa lui Nicole, îi recunosc pe Lee și pe Brian în grupul acela – coatele și coapsele lor sunt lipite, zâmbetele lor sugerează intimitate, iar prezența lor acolo e doar întâmplătoare. Nu e surprinzător deloc faptul că Steve este absent. Ridic o mână în semn de salut, iar ei se zgâiesc la mine nedumeriți, și apoi se uită unul la altul pentru o explicație.

De cealaltă parte a mesei este femeia cu care am locuit. La început, grupul continuă să vorbească, să bea, să chicotească și să privească în direcția lui Nicole. Apoi, prezența mea începe să devină supărătoare pentru ei, așa că preferă să tacă și să se agite nervoși. Chiar dacă atenția tuturor se îndreaptă asupra mea, Nicole e ultima care se sinchisește să se uite la mine. Ea mă privește – cu adevărat –, iar eu nu mă pot abține să nu

zâmbesc. Nicole îmi întoarce zâmbetul, dar este ceva ciudat la ea. Mă măsoară din cap până-n picioare.

— Bună, spun eu.

Pot să simt toți ochii ațintiți asupra mea.

— Bună, răspunde ea.

Poartă o rochie simplă și jambiere călduroase, fiind machiată mai discret decât de obicei. Arată perfect.

— La mulți ani, îi spun eu.

Zâmbetul ei se lărgește, iar ochii ei mă privesc chiorâș un pic; apoi își apleacă foarte puțin capul într-o parte. Am mai văzut această privire.

— De unde te cunosc? mă întreabă ea.

Zâmbetul îmi dispare. Cineva de la masă tușește. Arunc o privire spre Brian și Lee. Brian își ferește privirea stânjenit, dar Lee se uită uimită la mine, cu un fel de îngrijorare abstractă. Sunt doar un străin bizar într-un grup de prieteni, la o petrecere aniversară.

— Oh, Hristoase, spun eu. Bine. Există câteva lucruri pe care trebuie să ți le spun, Nicole. Te rog. Nu cred că-mi va lua prea mult timp.

Am impresia că grupul își ține respirația la unison. Doar Nicole pare relaxată.

— Nu e nevoie să ai încredere în mine, spun eu; mi s-a uscat gâtul și din cauza asta vocea îmi e răgușită. Trebuie doar să fii suficient de intrigată ca să spui nu.

Privirea ei nu s-a desprins de a mea și nu simt în ea niciun reproș, doar curiozitate. Se gândește o clipă, apoi îmi spune:

— Sigur, te voi asculta. Cu condiția să nu mai stai aplecat atât de ciudat deasupra mesei.

Și chiar dacă ea face haz de mine, există doar bunătate în comportamentul ei.

•

Plimbarea este ideea ei, dar e exact ceea ce am vrut. Mergem spre sud pe o străduță laterală din vecinătatea noului ei apartament. La început, suntem tăcuți. Ninsoarea continuă să cadă și străzile sunt înghețate acum, când zăpada începe să se lipească de capotele mașinilor și de ramurile copacilor. Suntem două siluete negre care se mișcă într-un decor alb.

Nicole încearcă să-și potrivească pasul după al meu, dar nu se uită la mine.

— Presupun că Lee te-a avertizat. Probabil ți-a spus că e o idee proastă, încep eu.

Cele două schimbaseră câteva replici destul de dure înainte de a pleca.

— Cred că a făcut-o, spune Nicole. Se pare că știi o grămadă de lucruri despre noi.

— Doar despre tine și un pic despre ea, Brian și Steve.

Pașii noștri scârțâie ușor pe asfalt.

— Chiar nu-ți amintești nimic? Nu găsești la mine nimic familiar?

Ea deschide gura ca și cum ar vrea să spună ceva, apoi o închide din nou.

— Îmi pare rău. Am o mulțime de pretendenți, zice în cele din urmă.

— Da, știu că ai, spun eu râzând. Și mă opresc, pentru că simt că nu prea am de ce să râd. Tot ce aveam să-ți spun se baza pe faptul că mă cunoșteai.

— Dacă ar fi adevărat, atunci nu ai fi plecat de la Cuckoo cu mine.

Are dreptate. Mai facem câțiva pași, apoi ea se oprește pe trotuar și se întoarce cu fața spre mine.

— Așadar?

— Așadar, repet eu, în timp ce ea ridică privirea spre mine.

Sub felinar pot vedea că obrajii și nasul ei sunt roz de la frig. Câteva șuvițe îi ies de sub pălărie.

— Cred că am vrut doar să-ți spun „La mulți ani”…

— Lucru pe care l-ai făcut.

— … și „îmi pare rău”. Și că ai avut dreptate.

Ea îngustează ochii și îmi examinează fața. Nu sunt prea sigur ce vede. Apoi se întoarce și continuă să meargă. Eu încerc să țin pasul cu ea și adaug:

— Și mi-am spus că, dacă tot am ajuns aici, atunci aș putea îndrăzni să-ți cer o mică favoare.

Ea își privește picioarele în timp ce pășește, deja pe gânduri.

— Ce anume?

— Am vrut să aud un cântec.

•

Intrăm pe ușa din față a casei în stil victorian și urcăm pe scări. Camera ei este zugrăvită într-un cafeniu-deschis și are ferestre mari, cu vedere spre o stradă rezidențială liniștită.

Nicole are mult mai puține lucruri decât atunci când locuiam împreună, dar raftul burdușit de cărți arată la fel. Nu există nicio lumină în plafon, doar un șir de beculețe de Crăciun prinse de perete și o veioză într-un colț. Miroase la fel ca în apartamentul ei, a portocale.

— Nu am mai fost niciodată aici, spun eu.

— Ei bine, asta mă liniștește într-o oarecare măsură, răspunde ea.

Își dă jos haina. Mă gândesc cum trebuie să i se pară ei toate astea.

— Îi aduci pe cei care te curtează în apartamentul tău chiar de la prima întâlnire?

— Numai dacă îmi plac. Sau, în cazul tău, dacă cred că sunt patetici și inofensivi. Dă-mi haina.

Îmi atârnă haina în dulapul din față.

— Sinceră să fiu, simt ceva foarte familiar în legătură cu persoana ta, dar nu pot să-mi dau seama ce anume. Ca o mâncărime care nu pare să se potolească. Stai jos!

Îmi face semn spre canapea, iar eu mă așez. Canapeaua este dură, dar confecționată dintr-un material moale, mult mai frumoasă decât aceea din apartamentul în care locuiam împreună, o canapea pentru adulți. Îmi plimb mâna de-a lungul brațului canapelei și o privesc în timp ce ea caută printr-un teanc de CD-uri de lângă aparatul stereo. Stă ghemuită – o siluetă fină, perfect arcuită. Părul ei portocaliu este strâns în sus și îi lasă ceafa expusă. Fără să se oprească din căutat, Nicole întreabă:

— De ce îți pare rău?

Eu stau în fața ei și mă gândesc o clipă înainte de a răspunde.

— Nu am fost bun pentru tine. Ai nevoie de cineva care să-ți spună deschis ce se petrece în capul lui, de cineva care să-ți poată comunica cum se simte și care să nu te supere din motive stupide. Nu am fost acea persoană și asta ne-a distrus. Și de aceea îmi pare rău.

Ea se întoarce spre mine și întreabă:

— Când a fost asta?

E ceva destul de trist în expresia ei. Mă întreb dacă se poate simți rănită în legătură cu o despărțire care nu a existat niciodată pentru ea. Chiar mă întreb dacă este aceeași femeie care s-a despărțit de mine, dacă a fost reinventată sau, pur și

simplu, înlocuită cu o altă versiune a ei. Sau poate că eu nu am existat niciodată. Poate că se gândește la relațiile care au avut loc în absența mea.

Când își dă seama că nu am de gând să răspund, începe din nou să caute în colecția de CD-uri.

— Și ai spus că am avut dreptate în legătură cu ceva.

— Mi-ai dat sfaturi recent, zic eu. Mi-ai spus că trebuie să-mi pun pantalonii de băiat mare și să nu îmi mai plâng de milă.

— Ei bine, în replica asta mă recunosc. Ridică în aer o casetă stricată de bijuterii, scoate CD-ul și îl pune în player. Apoi vine și se așază pe brațul canapelei, cât mai departe de mine – și totuși, împărțim canapeaua.

— Dar tu știi că nu se poate să fi fost eu. Nu este posibil. Sau poate că *nu* știi. Presupun că, în cazul ăsta, ai putea fi mai trist și mai afectat decât arăți deja.

Cum ar răspunde ea în poziția mea? Și atunci îmi dau seama.

— Contează dacă este posibil? Dacă amintirile mele sunt evenimente reale? Dacă sentimentele mele provin din niște împrejurări care au avut loc cu adevărat… nimic din toate astea nu schimbă faptul că am aceste amintiri și aceste sentimente.

— Sentimentele sunt reale, spune ea, chiar dacă evenimentele nu sunt.

Dau din cap.

— Deci ești afectat, spune ea.

Zâmbesc.

— Obiectiv vorbind, da. Subiectiv, acum sunt mai organizat ca niciodată.

Ea se încruntă la mine, vrând să fie contrariată, dar îi cunosc expresia – acele colțuri ridicate ale gurii. Pentru prima dată, Nicole nu are nicio replică. Se preface preocupată de ceva și își dă părul în spatele urechilor, apoi întinde mâna după telecomanda aparatului stereo. Buzele ei se bosumflă doar un pic. Piesa începe. Închid ochii.

De câte ori am auzit acest cântec? Șuierat, duduit, orgă, bas, tobă mare, surdină, explozie. Urmează un crescendo, chiar înainte de primele versuri cântate, apoi melodia coboară din nou și lasă loc unei singure voci masculine. Solistul este răgușit și insistent.

Nu ne așteaptă niciun viitor

În adâncul mărilor cu apă dulce
O să găsesc uitarea mea
Acolo unde apa întâlnește copacii.

Nu are rost să ceri

Adevărul din viziunea unui bărbat
Să se facă lumină în uitare
Acolo unde apa întâlnește copacii.

Cântecul oscilează precum mișcarea valurilor – își pierde din intensitate și pare că este pe cale să se stingă, apoi, pe neașteptate, vocea strigă refrenul din nou, *Acolo unde apa întâlnește copacii*. Piesa continuă cu un zgomot insuportabil de instrumente și se oprește dintr-odată.

Deschid ochii și mă uit la Nicole. Are încă ochii închiși. Pumnii ei sunt strâns lipiți de buze, ca atunci când doarme. Umerii i se ridică și coboară odată cu respirația liniștită. Apoi deschide ochii și oprește CD-ul.

— E interesant, spune ea. N-am observat aluzia până acum.

— Ce anume? întreb eu.

— În Iroquois, se spune mai degrabă *locul în care există copaci în apă* sau *unde copacii stau în apă*, dar presupun că nu sună destul de poetic în limba engleză. Mă fixează cu ochii ei căprui. Asta înseamnă cuvântul *Toronto*.

•

Când ne îndreptăm din nou spre Cuckoo, observ că zăpada a format un strat alb și gros peste oraș și reflectă lumina artificială până când totul devine roz, portocaliu și negru. Mergem pe jos mai apropiați decât înainte și observ că mâna cu mitenă este lângă a mea.

— Nu mă cunoști, spune ea încet.

— Lucrezi ca bucătar într-un restaurant din Kensington, îi spun eu.

— Nimic deosebit.

— Îți petreci weekendurile ca voluntar la o bucătărie cu supă.

— Nimic deosebit.

— Citești mereu o carte bună. Ești fumătoare.

— M-am lăsat de fumat acum un an, scutură ea din cap. Zăpada se adună pe pălăria și pe umerii ei. Toate astea sunt prea ușor de aflat. Este doar conținut.

— Despre ce vorbești?

— Tu îmi descrii existența, conținutul, dar nu și esența mea, îmi spune. *Existența precede esența*.

— Ești insuportabilă când citezi mereu pe cineva, îi răspund. Poți fi dură cu alții, dar, de fapt, ești o persoană bună. Când ești adormită, arăți de parcă ai visa un meci de box.

Continuă să clatine din cap și pot simți spațiul mărindu-se tot mai mult între noi.

— Cine sunt? Ce vreau cu adevărat? De ce îmi este frică? Ce-mi place? Nu mă cunoști deloc. Deloc.

Mâna ei acoperită de mitenă este încă aproape de mine, cu toate astea eu nu ajung la ea. Nicole evită să mă privească și se strânge cu brațele ca să se încălzească.

— Și nu știu de ce asta mă face *atât de tristă*, spune ea.

Vocea îi tremură. După un colț, intrăm pe Dundas. Cuckoo e la doar câțiva pași distanță, iar acolo o voi pierde din nou. Dar oare am avut-o vreodată?

— Ai dreptate, îi spun. Nu te cunosc suficient de bine. Dar te cunosc un pic. Știu că tot ce vrei cu adevărat este să primești ceea ce oferi. Vrei pe cineva pentru care să fii mereu cea mai interesantă persoană de la petrecere.

Ea aruncă o privire spre mine. Nu zâmbește, dar nici nu pare nefericită. Pălăria îi lipește părul de frunte, încadrându-i chipul. Păstrăm contactul vizual pentru o clipă și am senzația că plămânii mei se umplu din nou cu aer după ce mi-am ținut respirația sub apă. Un moment mai târziu, ajungem la bar. Nicole le face cu mâna prietenilor ei pe fereastra din față, indicându-le prin semne că li se va alătura după un minut.

— Vino înăuntru, spune ea cu amabilitate, apoi adaugă în glumă: Aceasta nu e o promisiune, e doar o oportunitate.

Să o urmez *este* o oportunitate, una la care nu mă gândisem. Ar putea fi un nou început, fără trecutul nostru și toate dezamăgirile lui. Aceasta este o șansă de a îndrepta situația cu Nicole, șansa de a jeli, de a mă vindeca. Ne-am putea îndrăgosti din nou, eu aș putea găsi un loc de muncă important și am putea fi fericiți. Tot ce trebuie să fac este să-i las pe Grace și pe John cu dispozitivele lor. Iar Nicole nu ar ști niciodată că i-am abandonat.

— Nu pot, îi spun. Unii dintre cei dragi mie sunt în necaz... și în parte a fost vina mea. Trebuie să-i ajut dacă pot.

— Ei bine, asta are la fel de mult sens ca și celelalte lucruri pe care le-ai spus. Zâmbește. Ai cumva un plan?

— Am câteva idei, dar improvizez pe parcurs. Sincer să fiu, am întâmpinat rezistență la aproape fiecare pas pe care l-am făcut.

— Ei bine, spune ea, vei găsi întotdeauna ceea ce vei aduce cu tine.

— E Aristotel? întreb. Ea râde și scutură din cap. Apoi mă apucă de reverele hainei, se ridică în vârful picioarelor și mă sărută pe obraz – o singură dată, ușor.

— La revedere, băiat ciudat, îmi spuse.

Fără să se mai uite la mine, Nicole se întoarce și intră în bar. Prin fereastra cu bovindou o văd revenind la prietenii ei. Aceștia ridică paharele în cinstea ei, iar ea ridică din umeri și zâmbește fără pic de regret. Obrazul îmi arde. Simt miros de portocale.

•

Nu are rost să încui ușa apartamentului după mine. Nu-mi scot haina groasă de iarnă și nici bocancii sau căciula.

— Prietene! strig eu. Haide! Este timpul să facem asta.

În cele din urmă, Buddy se târăște afară din faldurile păturii de pe pat. Îl iau în mână și-l mângâi pe bot înainte de a mi-l pune pe umăr.

În buzunarul din stânga al hainei bag o mică pungă cu pământ din fundătura de lângă casa copilăriei lui John. În buzunarul drept am noua lanternă, cu baterii noi. Fotografia cu John și Grace este în buzunarul de la spate, acolo unde am și o fotografie de-a lui Nicole. Mă gândesc să iau cu mine un cuțit, sau un ciocan, sau vreo altă unealtă periculoasă, dar cuvintele lui Nicole încă îmi răsună în minte: *Vei găsi întotdeauna ceea ce vei aduce cu tine*. În cele din urmă, nu iau nicio armă.

Cutia de lemn este singurul obiect pe care-l las în living. Este aproape la fel de impresionantă și perfectă cum părea în apartamentul lui John și Grace. Marginile sunt rotunjite și netede la atingere, iar fibra lemnului este minunată. Când ajung la partea cu mânerul, trag panoul prin glisare și privesc interiorul cristalin al cubului. Este perfect, cu excepția imaginii mele. Intru înăuntru și mă ghemuiesc.

Buddy mă atenționează de pe umăr, atingându-mă cu lăbuța din față într-un ritm lent, constant. A învățat acest

comportament de la sora mea sau poate de la John, în timp ce trăia într-un laborator steril.

— Îmi pare rău, Buddy, spun. Nu am nicio bucățică de zahăr pentru tine.

El continuă să ridice și să coboare lăbuța. Este un gest plin de blândețe, care mă calmează în timp ce stau pe suprafața de sticlă din interiorul cutiei. Prin panoul deschis, arunc o ultimă privire spre apartamentul de la subsol, mica lume pe care am construit-o cândva.

Mă gândesc la John și la Grace.

Mă gândesc la Nicole.

Mă gândesc la toată rezistența care a precedat acest moment.

Și apoi încep.

•

Pun la loc capacul cutiei al cărei interior e căptușit cu oglinzi și mă închid înăuntru.

O SILUETĂ IESE DIN RÂND – III

Grace obișnuia să pună la fiert un ibric înainte să se așeze la masă pentru cină. Când termina de mâncat, punea farfuria în chiuvetă și aducea la masă ibricul, o cană și un borcan de cafea instant. Eu stăteam de obicei să mă uit la ea în timp ce azvârlea o lingură mare de cafea instant în cană și turna apoi încet apa peste ea. Nu spuneam nimic, doar respiram adânc și mă bucuram de mirosul plăcut al ritualului ei de după cină.

Pe masă era un recipient mic cu lingurițe, din care ea scotea cu atenție una, cu care să amestece cafeaua. În timp ce amesteca, adăuga frișcă – doar un firișor la început, dar acesta dilua în cele din urmă culoarea profundă din cană. Când cafeaua nu se mai rotea, Grace băga lingurița chiar sub suprafața lichidului și cafeaua dădea pe de lături. Această porție mică de cafea îi absorbea toată atenția până când aburul dispărea aproape complet și ea își ducea lingurița la gură. Abia atunci, după ce bea cu plăcere prima gură de cafea instant, se uita la mine zâmbind și-mi recunoștea prezența. În unele zile, Grace înmuia lingurița aceea din nou și scotea un pic de cafea și pentru mine. Eu uram gustul acela amar, cenușa aceea lichidă,

dar nu aș fi refuzat niciodată un astfel de moment de împărtășire.

Desigur, eu nu sunt la masa iubitei mele, iar asta nu e bucătăria noastră. Aceasta este aripa de psihiatrie a spitalului Toronto-Bathurst, ai cărei pereți sunt văruiți în cel mai anost verde pe care și l-ar putea imagina cineva. Încăperea mai are două paturi simple și tari, un birou vechi de stejar, care a fost donat cel mai probabil de un binefăcător bogat, și o singură fereastră care nu se deschide. Aceste lingurițe de cafea, delicate și pline, nu sunt în mâna lui Grace, ci mai degrabă în mâna mea. Cana nu este una dintre descoperirile ei realizate manual, ci este etichetată ca proprietate a spitalului. Nu există borcane pline de linguri și, de fapt, nu există ustensile de metal sau unghiere, nici altceva cu care cineva s-ar putea înțepa, înjunghia sau răni. Există doar ușa dublă și groasă – care ține la distanță vacarmul uman și pe care se intră și se iese doar cu permisiunea personalului – și minunata liniște pe care o poate asigura o asemenea barieră. Acesta este un spațiu unde pot dormi.

•

La aproximativ două luni după ce a dispărut, Grace a început să mă viziteze noaptea. Prima dată, a apărut în oglinda spartă din dormitorul nostru suplimentar. Stătea în picioare singură, cuprinzându-se cu brațele ca și cum i-ar fi fost frig. A ridicat capul și fața i s-a luminat. Atunci nu am avut nicio îndoială că era ea. Am verificat camera, dar ea nu era acolo; numai reflexia ei a rămas, uitându-se la mine. Buzele i se mișcau – îmi spunea ceva. Mi-am lipit urechea de sticla spartă, dar, desigur, nu mi-am auzit decât pulsul.

Ea arăta diferit de fiecare dată când mă vizita. În unele nopți, era murdară, cu hainele rupte și cu fața mânjită de noroi, în altele, era curată, îmbrăcată în haine simple și ajustate pe trup, pe care nu le recunoșteam. Aparent la întâmplare, părul ei era lung sau scurt, creț sau drept, cărunt său întunecat. Timp de aproximativ o lună, Grace m-a bântuit continuu, fără niciun scop sau motiv evident. Fața ei era mereu de nepătruns.

Apoi au început șoaptele, la fel de contradictorii ca și aspectul ei. Prima dată când m-a trezit, mi-a spus: „Nu ar fi trebuit să mă închid departe de tine la sfârșit”. În altă noapte, mi-a spus: „Ești un nenorocit patetic, un mincinos, o ființă umană fără valoare.

Nu ai fost niciodată în echipa mea”. Ea oscila de la dragoste la ură, de la laudă la batjocură. Șoaptele au devenit apoi din ce în ce mai frecvente; le auzeam aproape în fiecare noapte, iar anticiparea era la fel de cumplită ca și experiența în sine. Mă trezeam la fiecare câteva ore, chiar și atunci când ea nu era în preajmă, îngrozit că aș fi putut să-i ratez vizita. Nu i-am răspuns niciodată și nici nu am vorbit. Dacă i-aș fi vorbit, aș fi riscat ca totul să devină real, o teroare imposibilă; sau, mai rău, aș fi spulberat halucinația, pierzând ultima legătură cu Grace, chiar dacă halucinația era cauzată de starea de veghe prelungită.

Trecuse mult timp de când nu mai mersesem la laborator, deci nu mai era nimic care să mă țină în oraș. Am stat în câteva moteluri timp de câteva săptămâni, vizitând orașele turistice din jurul Marilor Lacuri în extrasezon, iar pentru o perioadă scurtă de timp chiar am crezut că funcționa. Apoi, într-o noapte din Grand Bend, m-am trezit din cauza strigătelor ei.

„Nu poți scăpa de mine, a spus ea. Nu poți să fugi de propriile tale greșeli”.

În dimineața următoare, am schimbat câteva autobuze până în oraș și m-am întors la casa părinților mei din Oshawa. Le-am spus că îmi luasem o mică vacanță de primăvară. Mama s-a plâns de cearcănele întunecate de sub ochii mei, dar era entuziasmată să mă hrănească și încântată să mă aibă ca muncitor fără salariu pentru benzinărie. Tatăl meu era fericit că atenția mamei nu mai era îndreptată doar spre el și, desigur, că putea să comenteze cu mine până târziu programele de la televizor.

Noaptea stăteam întins în patul meu din copilărie și urmăream farurile mașinilor care treceau din când în când pe lângă fereastră. Inevitabil, Grace a venit și acolo ca să vorbească cu mine – atât de încet, încât a trebuit să stea lângă pat, cu toate că nu o puteam vedea lângă mine.

Am luat din baia mamei oglinda ei compactă și am păstrat-o sub pernă. În unele nopți, când auzeam vocea lui Grace, deschideam capacul oglinzii și nu vedeam nimic. În alte nopți, buzele ei erau lângă urechea mea, șoptind. Doar o parte din toate aceste șoapte aveau sens.

Mi-e dor de tine.

Te voi ucide, la naiba, dacă-i vei spune ceva fratelui meu.

Îți mulțumesc pentru ce i-ai făcut lui Thornton.

Vei fi mereu slab.

Ce mai faci, iubirea mea?

•

Nu mai dorm deloc.

Amintirile din acea perioadă devin confuze, amestecate. Mama a devenit suspicioasă atunci când vacanța mea de o săptămână s-a transformat în luni, când a văzut că nu am nicio intenție să plec și că rămân să lucrez la benzinărie. În tot acest timp, probabil că am spus într-un sfârșit ceva despre dispariția lui Grace – era de ajuns să-i pomenesc numele ca să o întristez pe mama. Între timp, Grace a început să mă viziteze de mai multe ori pe noapte, dispoziția ei alternând și devenind mai sălbatică decât oricând. A existat și un incident la benzinărie, care implica un mic incendiu, dar detaliile sunt confuze în amintirile mele. Știu doar că mama m-a trimis acasă, la culcare.

Era încă lumină afară atunci când m-am întins și încă se auzea zgomotul vieții din suburbii, dar următorul lucru pe care-l rețin este că noaptea era neagră, tăcută. Grace era lângă mine. Îi simțeam răsuflarea pe obraz.

Cu o voce răgușită, mi-a spus: „Ai fi putut fi aici cu mine în tot acest timp. Puteai fi tu cel care să mă aducă aici. Tu știai unde era o intrare în locul acesta, dar ai fost prea laș pentru a face ceva în această privință. În acea primă noapte din Kensington Park, ai pomenit ceva despre faptul că puteai vedea lucruri ciudate. Tu ai avut norocul să primești un astfel de dar, iar asta te-a întristat în loc să te bucure!”

Apoi, aproape imediat după aceea, Grace a vorbit din nou, doar că de data aceasta în cealaltă ureche a mea, iar vocea ei părea blândă, liniștită. Mi-a spus: „Îmi pare rău pentru toate astea, John. Nu este simplu aici. Mi-e dor de tine”.

Eram în delir, epuizat. Am început să strig: „Unde ești? Ce vrei de la mine? De ce te-ai dus până la fundătură? De ce îmi faci asta? Te rog, întoarce-te la mine!” Am început să bâjbâi și să bat cu pumnii în podea. Îmi ținusem gura închisă luni în șir, iar acum nu mă mai puteam opri din urlat. „Te rog, întoarce-te la mine! Te rog, întoarce-te la mine!” Părinții au venit în camera mea, strigând unul la altul: „Ce este în neregulă cu el?” Când m-am potolit, în cele din urmă, mama s-a uitat la tata și i-a spus: „Ți-am spus că fata aceea era o adevărată pacoste. Înainte să o cunoască, John a avut o slujbă grozavă. Îți amintești?”

M-am calmat, le-am spus că fusese doar un coșmar și i-am trimis înapoi la culcare. Când am fost sigur că adormiseră, mi-am împachetat lucrurile și am parcurs cei cinci kilometri de la noua casă a părinților mei până în cartierul copilăriei mele. Se iveau zorii când am ajuns la fundătură. Indicatorul se afla în același loc ca întotdeauna – un romb sfidător care rămânea mereu în umbră, departe de lumina soarelui. O parcelă mică și noroioasă rămăsese neamenajată între vechiul nostru cartier și cel nou și părea uluitor că nimeni nu își dădea seama cât de absurdă era existența unei fundături între două zone amenajate. Rămăsese un loc secret după atâția ani, mai puțin pentru Grace și pentru mine. De câteva ori, vizitasem acest loc pentru a colecta mici probe de sol, pe care intenționam să le folosesc în cercetările suplimentare pe șobolani începute de Grace, și mi se păruse un loc inofensiv. De data aceasta însă, amenințarea fundăturii era cumva palpabilă.

Am traversat strada pustie, am pășit pe bordură și m-am apropiat de limita fundăturii, fără nicio ezitare. Ceva mă pândea în timp ce stăteam lângă indicator, iar acel „ceva" se foia neliniștit în preajmă, făcând lumina să se curbeze și să pâlpâie pentru o fracțiune de secundă în jur. „Ceva" era furios pe mine, furios pe dorința mea de a traversa. Și atunci mi-am dat seama, deși eram mai obosit decât fusesem vreodată: dacă treceam acel prag, aveam să fiu la cheremul acelor forțe. Poate că aveam să o găsesc pe Grace pe cealaltă parte, dar aș fi fost lipsit de putere. Aceasta era intrarea altcuiva.

Și atunci, în minte a început să mi se contureze un plan, o simplă variație pe lângă cercetarea pe șobolani. Dacă reușeam să-mi construiesc propria intrare, aș fi putut trece pe cealaltă parte în termenii impuși de mine. Aș fi putut controla acest fenomen. Nu mai puteam folosi pământul din fundătură; trebuia să găsesc o altă soluție. Am plecat de acolo și am luat următorul tren înapoi spre Toronto.

•

A fost un start fals, desigur. În aceste prime nopți în oraș, am rămas treaz, așteptând să fiu îngrozit și mângâiat de fantoma lui Grace. Ea nu a venit. Am început să colind străzile până în zori, încercând să mă obosesc suficient pentru a dormi, dar oricât de mult aș fi mers pe jos, nu era suficient. Am realizat cu groază că absența ei era mai înfiorătoare decât orice lucru teribil pe care

mi l-ar fi putut spune ea și decât orice spaimă ar fi putut să-mi provoace. Puținul control pe care-l mai aveam asupra zilelor în care stăteam treaz a dispărut complet.

Știam că puteam încerca să iau somnifere. Cunoșteam efectele lor nocive și cumulative, dar le-am încercat chiar și așa. Le-am încercat și le-am tot încercat. Apoi, într-o seară, m-am trezit. Eram atât de fericit că dormisem, încât la început nici nu am realizat că fusesem internat în spital. Cineva mă găsise în holul apartamentului nostru, cu fața în jos pe scări. Când asistenta a venit lângă patul meu de spital, a încercat să mă consoleze spunându-mi că nimeni nu-mi furase lucrurile în timp ce eram în stare de inconștiență. Echipa de la urgențe decisese imediat că aveam nevoie de ajutor psihiatric și, după câteva recomandări, mă trezisem aici. În fiecare noapte am dormit mai mult decât în precedenta și a fost grozav. Am petrecut zile întregi privind pe fereastră. Afară sunt îndrăgostiți, oameni cărora le place să se plimbe, tramvaie și primele semne ale verii. Îi spun psihiatrului meu despre distanța pe care o simt între mine și restul lumii și că nu vreau să cred că e corect sau normal. Pentru un timp, Grace a fost aici și această distanță a dispărut, totuși apariția ei (sau halucinația, așa cum i-o descriu eu doctorului) a fost mai bună decât absența ei desăvârșită. Prepar cafea instant de cinci ori pe zi și o sorb din lingurile de plastic de la spital. Îmi construiesc puterea în fiecare zi, gradat. Scriu aceste fragmente din viața mea ca să-mi amintesc că au fost reale, nu doar o manifestare a durerii mele, și le codific astfel încât medicii să nu le poată citi. Ascult și aștept.

Nu au mai existat reflexii neobișnuite, nici șoapte nocturne de la Grace. De fapt, lumea mea a devenit mult mai normală. Fratele ei mă vizitează la spital din când în când și nu mă pot abține să nu-l compătimesc când văd nevoia lui de aprobare din partea celor pe care îi crede mai inteligenți decât el. Ca un cățeluș, este loial și dornic să le facă tuturor pe plac, dar prezența lui mă face să mă simt mai singur decât am crezut că este posibil. Nu pot decide ce este mai rău: să fiu cunoscut atât de bine de către un necunoscut sau să le fiu complet necunoscut celor pe care-i cunosc.

În fiecare zi le spun tuturor că mă simt un pic mai bine și într-un sens este adevărat.

Abia aștept să părăsesc acest loc și să încep construcția propriei mele intrări. Abia aștept să dețin controlul.

Și abia aștept să văd cealaltă parte cu Grace.

2007

Nu a existat nicio ciondăneală, nici vreun moment hotărâtor, doar câteva certuri întâmplătoare și apoi nimic. Într-o dimineață, m-am trezit din nou pe canapea și am realizat că Nicole nu venise acasă în noaptea aceea. Nu mai știam dacă lipsise cumva și cu o noapte în urmă.

Lucrurile ei au început apoi să dispară. În fiecare zi mă întorceam la apartament după serviciu și constatam că mai dispăruse ceva: haine, pantofi, produse de machiaj, cărți, într-o zi au dispărut oalele și tigăile acelea drăguțe. În altă zi a dispărut biblioteca, după aceea noptiera și ceasul cu alarmă, apoi tablourile de pe pereți. Într-o după-amiază și-a luat și perna. E uimitor cât de trist arată un pat cu o singură pernă pe el. Îi știam numărul de telefon, iar ea îl știa pe al meu. Dar nu le foloseam.

Într-o zi, totul s-a terminat, pur și simplu. Am găsit setul ei de chei în cutia poștală. Când am intrat în apartamentul de la subsol, multe dintre lucrurile ei erau încă acolo: canapeaua, tacâmurile, patul, lenjeria, precum și câteva cărți împrăștiate prin casă. Nicole mă înlăturase cu succes din viața ei, dar cumva nu plecase de tot. M-am gândit să-i arunc lucrurile, să cumpăr mobilier nou, poate chiar și o plantă. Apoi am început să dorm din nou în pat și să răsfoiesc cărțile. Și am continuat să trăiesc cu rămășițele ei.

•

John m-a sunat la serviciu într-o după-amiază. Îl ignoram de la atacul asupra lui Thornton, neinteresat de ieșirile lui extreme sau de promisiunile deșarte. Nu m-ar fi surprins să văd poliția la ușa mea. Așa că, atunci când m-a sunat la serviciu, i-am spus posac că sunt ocupat și că îl voi suna când voi putea. A doua zi, șefii mei mi-au lăsat un bilet prin care mă anunțau că John sunase în timp ce eram în pauza de prânz. Fără Nicole acasă, m-am trezit lucrând până târziu, ceea ce era în avantajul angajatorilor mei. Probabil că ei puneau această nouă motivație

pe seama faptului că fusesem „tâlhărit”, dovadă fiind ochiul meu învinețit – și așa au devenit brusc îngăduitori în legătură cu aspecte precum apelurile personale la birou.

Nu l-am sunat înapoi pe John.

Câteva zile mai târziu, Lee a apărut la birou. A stat de vorbă cu șefii mei, amintindu-și împreună vremurile bune, apoi a mers cu ei la o cafea la parter, iar când întrevederea a luat sfârșit, a venit în biroul meu. Nu purta deloc denim, iar părul ei răzleț era strâns într-un coc ferm – nu mai arăta precum în timpul ei liber. A pus o mână pe biroul meu, fostul ei birou de altă dată, s-a aplecat și m-a întrebat încet:

— Scruffy, îl ignori pe John?

— Bună, Lee!

— Recunoaște. Nu crezi că îi vei răni sentimentele? Tipul ăsta mare te iubește.

M-am lăsat pe spate, ridicând din umeri.

— Hai să încercăm din nou, a spus ea. Tu ești tipul blând, cel care alină. Are nevoie de tine. Tu ești umărul pe care se poate sprijini cineva.

— Și pe care el s-a sprijinit cam tare, i-am răspuns.

Ea a zâmbit și s-a ridicat în picioare. Postura ei era la fel de formală ca și hainele pe care le purta.

— Înțeleg. Nu a fost deloc ușor să fii prietenul lui anul acesta. Dar când l-ai văzut fericit ultima oară? Uriașul e practic maniac în legătură cu nu știu ce descoperire de la locul lui de muncă. Vrea să sărbătorească.

— Nu știu, Lee…

— Nu-ți face griji! Nicole nu va fi acolo. Privirea de pe fața mea trebuie să fi fost evidentă, pentru că a râs înainte să adauge: Am stat împreună cu ea ani de zile. Crezi că nu știu ce e cu voi doi?

•

În noaptea aceea, un viscol cumplit a lovit orașul, iar a doua zi temperatura a scăzut brusc, transformând zăpada într-un strat gros de gheață alunecoasă. Weekendul a venit și, împotriva voinței mele, m-am târât pe străzi până la Shifty. M-am uitat pe fereastră și i-am văzut pe John, Lee, Steve și Brian stând cu câteva halbe de bere în față. John m-a observat pe fereastră și și-a făcut repede loc printre mese să mă întâmpine la intrare. M-a îmbrățișat însuflețit, ridicându-mă în aer.

— Bună, amice, mi-a spus el.

Toți cei prezenți la masă m-au întâmpinat cu entuziasm – bucurându-se pentru John și în același timp compătimindu-mă pentru despărțirea de Nicole. John se purta ca un adevărat maestru de ceremonii, asigurându-se că ne angajam cu toții în conversație. Chiar și Steve a renunțat la atitudinea lui morocănoasă și s-a implicat. Desigur, toată lumea putea vedea cât de mult slăbise John, cum i se profilau dinții prin pielea din jurul gurii. Dar se părea că grupul era dornic să-l ajute să se regăsească, să redevină cel de dinainte, chiar dacă erau nevoiți să ignore detalii care sugerau altceva.

Berea mi s-a urcat repede la cap. M-am surprins zâmbind și conversând însuflețit și imediat m-am simțit iritat de buna mea dispoziție.

— Ei, care e vestea cea mare? l-am întrebat pe John. Erau primele cuvinte pe care i le adresam în seara aceea.

John a zâmbit – un schelet cu un strat subțire de piele deasupra.

— E complicat.

— Doar de data asta, John, de ce nu încerci? Ce naiba! Nu sunt un idiot.

Tonul meu trebuie să fi fost sesizat de urechile celorlalți, dar ei n-au spus nimic.

John părea să fi încremenit.

— Am primit proiectul lui Grace și lucrez din nou la el, a zis el. Trebuia doar să încerc o tehnică pe care o abandonasem.

Nu era o surpriză prea mare pentru mine.

— Șobolanii. Chestia subiectivă. Și Buddy?

Acest lucru l-a făcut să zâmbească din nou.

— E o stea. Un erou pentru știință.

— Dar e bine, totuși?

Nu am primit niciun răspuns. Un grup mare de oameni tocmai intrase în restaurant și atenția lui John s-a îndreptat spre el. Chelnerul i-a condus pe cei din grup în zona noastră și s-au apropiat tăcuți cu toții de masa unde eram. Erau tineri – bărbați și femei – majoritatea neîngrijiți, deloc eleganți sau îmbrăcați cu stil.

— Măiculiță! John?

Un tânăr din grupul nou-veniților a făcut un pas înainte. Era fusiform și vocea lui era un pic nesigură, dar părea mai stăpân pe el decât restul.

— Îți bați joc de mine? Ai idee câte probleme nenorocite ai cauzat?

— Hei, ușurel, liniștește-te, a intervenit Brian.

Chipul lui John era încremenit și imposibil de citit.

— Cred că a existat un risc să se întâmple acest lucru. Bună, Will.

Purtătorul de cuvânt al grupului, Will, se clătina pe picioare înainte și înapoi ca și cum ar fi fost beat.

— Unde dracu' ai fost timp de trei luni?

Dintr-odată am înțeles cine erau – un grup de absolvenți.

— Nu e treaba ta, Will, i-a răspuns John. Acesta este motivul pentru care am tot evitat locuri ca Shifty.

Câțiva dintre studenții absolvenți s-au încruntat, clătinând din cap, în timp ce alții au murmurat între ei. Will totuși era îndrăzneț și insistent.

— Crezi că e amuzant? Banal? Parcă nu era de ajuns că supervizoarea noastră a trebuit să se ocupe de dispariția ta... dar să iei și șobolanii din laborator? Unii dintre ei aveau implantate dispozitive telemetrice. Ea e *încă* în rahat până la genunchi! Și-ar putea pierde slujba. Ai înnebunit?

John s-a ridicat încet. Corpul său părea mare, dar gol. Ținea pumnii strânși, iar eu nu mă puteam abține să nu-mi amintesc ce se petrecuse în parcarea școlii.

— Ai face bine să rezolvi totul *chiar acum*, a spus Will liniștit.

Nu a bătut în retragere, dar era clar că prezența fizică a lui John îl intimidase puțin.

John a ocolit masa și a înaintat spre studenți. Părea încordat ca un arc și gata să sară, iar ei vedeau foarte bine acest lucru.

— Ai fost incredibil de egoist, a zis Will, iar vocea lui începuse să tremure.

— Ai dreptate, a spus John în cele din urmă.

Părea calm, fără să aibă însă vreun regret. Apoi a făcut încă un pas înainte.

— *Am acționat în mod egoist*. Și va trebui să plătesc pentru asta. Acum, lasă-ne în pace!

Will a făcut involuntar o jumătate de pas înapoi, apoi s-a uitat la grupul de studenți speriați din jurul lui și, făcându-și curaj, a zis:

— Grace a avut o influență proastă asupra ta. Ea a fost cea mai mare greșeală a laboratorului.

Eram deja în picioare. Am rezistat impulsului de a-l sugruma pe micul ticălos, și m-am uitat la o altă persoană din grup – o tânără cu părul prins într-o coadă de cal.

— Ia-ți prietenul de aici, i-am spus. Chiar acum.

Ea l-a tras de mânecă pe Will și i-a abătut atenția de la noi. El s-a retras și s-au îndreptat cu toții spre partea din spate a restaurantului. Pentru o clipă, nimic nu s-a mai întâmplat la masa noastră. Eu și John încă eram în picioare. Lee, Steve și Brian priveau de pe locurile lor. Apoi, John a oftat și a zis:

— Scuzați-mă o clipă. Trebuie să merg la toaletă.

M-am așezat din nou.

— John ne-a mințit cu privire la laborator, a spus Lee.

— A fost un an prost de tot pentru el, a zis Brian.

— Nu prea știu cum să gestionez astfel de situații, a zis Steve.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, a adăugat Lee. Uite cât de mult a slăbit. Ce facem?

Până la urmă s-a dovedit că nu mai avea niciun rost să pierdem timpul întrebându-ne ce era de făcut. John nu a mai revenit la masă. Am verificat toaleta și masa studenților din spate, dar nici urmă de el. Plecase de la Shifty fără să se mai deranjeze să-și ia haina. Ne-am dus la apartamentul lui, dar luminile erau stinse la etaj, iar noi nu puteam intra în clădire. Am încercat să-l sunăm, dar nu a răspuns. Nu a mai dat niciun semn de viață o săptămână întreagă.

•

Și apoi, într-o seară, telefonul mobil a sunat.

— Trebuie să te văd, a zis el.

Am sărit peste cina mea preambalată și m-am dus direct acasă la el. Ușa din față a clădirii lui era larg deschisă, fiind proptită cu o piatră, iar el era în apartament, stând calm pe canapea.

Arăta diferit. Avea părul tuns scurt, iar tricoul și pantalonii păreau noi. Hainele erau strânse pe corpul lui scheletic. Lângă el era un maldăr de haine groase și am văzut că purta bocanci grei de iarnă. Ochii îi erau atât de afundați în orbite, încât fruntea lui

arunca o umbră deasupra lor, dar pe față i se citeau hotărâre și concentrare. Antebrațul lui drept era bandajat.

— Am vrut să-ți mulțumesc și să-mi iau rămas-bun înainte să plec, a spus el.

Mi-a făcut semn spre un scaun, iar eu m-am așezat pe marginea acestuia.

— Să pleci unde? am întrebat. Unde te duci în starea asta? Unde naiba ai fost? Ce-ai pățit la braț?

— Am pregătit totul, a zis el.

— Pentru ce, fir-ar să fie?

El a stat o clipă pe gânduri, apoi a rostit încet:

— Mă duc să o găsesc pe Grace.

Am țâșnit de pe scaun și am început să mă plimb prin cameră. Mi-am înfășurat brațele în jurul trupului pentru a nu începe să lovesc peretele sau să arunc obiectele mici.

— Dacă Grace ar fi vrut să fie găsită, am spus eu, ar fi lăsat o adresă nenorocită sau o modalitate de a lua legătura cu ea. Dar nu a făcut-o. Ea a vrut să ne lase în urmă, ca pe niște bucăți de gunoi care urmează să fie eliminate. La fel cum și-a lăsat hainele, titlul academic și tot restul vieții ei. Îți amintești?

— Poate că nu a avut de ales, a zis el.

— Sau poate că te înșeli!

Frustrarea era atât de puternică, încât am izbucnit în râs – un hohot strident și ciudat.

— Nu mai pot face acest lucru. Ce știi tu? Da, da, voi doi erați îndrăgostiți. Mare chestie, ați trăit împreună timp de câteva luni. Dar ea era sora *mea*. A mea, nu a ta. O știu de-o viață. Tu de cât timp o cunoșteai, John? Iisuse Hristoase! Doar nu ești singurul care suferă.

Simțeam în gât un nod fierbinte și greu de furie. Presimțeam apropierea unei migrene.

John s-a ridicat în picioare, cu fața spre mine. Și-a întins brațele subțiri și și-a pus mâinile cu blândețe pe umerii mei.

— Bine, poate că trebuie să mă gândesc la asta un pic mai mult, să-mi dau seama care va fi pasul următor. Ai dreptate. Te-ar deranja să-mi acorzi o zi sau două ca să mă gândesc la ceea ce mi-ai spus?

Mi-am șters fața cu mâneca.

— Ai de gând să pleci și să nu-mi spui. M-am săturat de oamenii care pleacă fără să spună la revedere.

— Nu voi pleca. Vreau doar ceva timp pentru a-mi evalua opțiunile.

— O să te sun în seara asta.

— Ca să mă verifici, a zis el. Sigur. Acum, te rog, du-te!

Corpul îmi era amorțit de tot când am ieșit pe ușă. Am luat tramvaiul spre casă. Am așteptat. L-am sunat pe John, dar nu a răspuns. Au trecut mai multe ore, apoi o zi întreagă. M-am dus din nou la apartamentul lui, dar ușa din față era blocată, iar luminile de la ferestre erau stinse. Am sunat aproape o oră la ușă, dar nu a răspuns nimeni. Îmi amorțiseră mâinile de frig, așa că am plecat. John mă mințise din nou.

Aceea a fost ultima dată când l-am văzut.

2006

Luminile erau aprinse în apartamentul de la subsol când am ajuns acasă, dar la început nu am văzut-o pe Nicole. Am găsit-o în baie. Stătea așezată pe blatul chiuvetei, cu picioarele sub robinet, iar apa fierbinte o acoperea de la glezne până la degetele de la picioare. Purta o rochie foarte scurtă și subțire și se spăla pe dinți. Picioarele ei erau îndoite de la genunchi, goale și netede, iar eu puteam vedea, astfel, restul trupului ei prin țesătura fină.

— Ce faci? am întrebat-o.

— Mi-e frig, a zis ea cu gura plină de pastă de dinți.

Și-a mișcat ușor picioarele în chiuvetă, stropind cu apă blatul pe care stătea.

— Ai pe tine doar o cămașă de noapte.

— Eu prefer să-i spun *négligée*, a zâmbit ea. „Cămașă de noapte” sună prea demodat.

Apoi și-a scos picioarele din chiuvetă și le-a întins spre mine – cu o expresie umilă și amuzată în același timp. I-am înfășurat picioarele cu prosopul și le-am frecat ușor ca să le usuc.

— În orice caz, am spus, nu este potrivită pentru acest anotimp. De ce să o porți acum?

Ea și-a clătit gura și mi-a aruncat o privire.

— *Oh*, am spus.

Am ridicat-o, trecându-i un braț pe sub genunchi, iar cu celălalt i-am încolăcit mijlocul. Apoi am dus-o la culcare.

Ea și-a frecat nasul de gâtul meu.

— Miroși a bere.

— Și tu miroși a portocale, i-am spus.

Câteva ore mai târziu, m-am trezit scuturat de Nicole. Nu am înțeles nimic la început.

— Nu auzi asta? mi-a șoptit ea la ureche.

Ne-am ținut amândoi respirația și am ascultat până când, într-un final, am auzit un ciocănit puternic în fereastra dormitorului nostru.

— Vezi? Zgomotul venea din living când l-am auzit prima dată.

Am scanat camera, căutând din ochi orice putea folosi ca armă și niște haine. Era prea întuneric ca să pot distinge ceva.

— Cine-i acolo? am strigat.

— Lasă-mă să intru!

Deși se auzea înăbușit de cealaltă parte a geamului, era, fără îndoială, vocea lui Grace.

— Iisuse Hristoase! Du-te la ușa din față.

Am aprins veioza de pe noptieră și i-am dat lui Nicole primele haine care mi-au căzut în mână. Se ascundea sub pături și era încă încremenită de frică. Mi-am găsit și eu hainele și am ieșit în living. Silueta lui Grace se zărea prin geamul ușii din față.

Am descuiat ușa și am întrebat-o printre dinți:

— Ce faci?

Grace era înfofolită în pufoaica ei și căra un rucsac mic. A pășit înăuntru și și-a scos gluga. Părul ei era încâlcit și slinos.

— Trebuie să împrumut mașina ta, a spus ea.

— Categoric nu, i-am spus. Este miezul nopții, la naiba! Nu puteai să mă suni?

— De ce nu pot împrumuta mașina? m-a întrebat.

Am ridicat vocea.

— Pentru că ai luat-o fără să mi-o ceri, acasă la mama. Îți amintești?

— Faci o greșeală. Îți amintești cuiul?

M-a privit pătrunzător. Apoi a dispărut în noapte, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, deși ne speriase de moarte. M-am ghemuit în spatele lui Nicole, încercând să mă liniștesc. Exact înainte de a adormi, Nicole m-a trezit.

— Ce înseamnă „cuiul”?

M-am gândit la ziua aceea, de când eram copii; mi-am amintit imaginea cuiului ruginit ieșind prin pantoful lui Grace, ignoranța mea în fața durerii ei, comportamentul meu prostesc, toată rușinea pe care o simțisem. Așa că i-am spus lui Nicole:

— Nu știu. Ceva din copilărie, cred.

Ea și-a împins corpul cald și moale în mine și mi-a spus:

— Grace e din ce în ce mai rău. Ar trebui să-l suni pe John.

Dar nu l-am sunat.

•

În după-amiaza următoare, Grace a sunat de la centrul comercial Yorkdale, aflat la marginea de nord a orașului, insistând să fie luată cu mașina. Părea la limita epuizării. Stătea la una dintre intrările mallului atunci când am ajuns, iar înfățișarea ei era șocantă. Cele mai multe dintre straturile ei boeme de șaluri și țesături dispăruseră și tot ce mai avea pe ea era o cămașă subțire și pantaloni. Se tunsese bob, cu breton scurt. Părea să aibă și fire albe acum. Nu avea nicio haină de iarnă pe ea și purta doar pantofi din pânză.

Am dus-o în apartamentul de la subsol. Acolo, Nicole ne-a salutat prudentă și m-a ajutat să o duc pe canapea, unde a adormit pe loc.

— Trebuie să suni pe cineva, mi-a spus Nicole.

— Am încercat la John, dar…

— Nu, pe cineva care o poate ajuta cu adevărat.

— Pe cine? am întrebat. Cine este expertul într-o astfel de situație?

— Nu te poți descurca singur.

În cele din urmă, l-am sunat pe tatăl meu. El a ascultat, iar eu i-am explicat ce se petrecuse în ultimele luni, până în ziua aceea.

— Ce naiba vrei să fac eu acum? a întrebat el.

— Poate că ar fi bine să stea cu tine un timp, i-am răspuns.

— Hristoase, fiule! Grace nu m-a ascultat nici măcar o dată în toată nenorocita ei de viață și nu mă aștept să înceapă acum. Du-o la cineva care o poate ajuta. Ce crezi că sunt eu, psihiatru?

Nu, tată, cred că ești un tată de nimic.

— Trebuie să închid.

Nicole a rămas cu mine și a pregătit o cină simplă cu ceea ce aveam în casă. Grace s-a ridicat de pe canapea în timp ce Nicole punea în farfurii porțiile noastre.

— Arăți tânăr, mi-a spus ea.

Pielea ei era umflată și palidă.

— Când e asta?

— Cum? Este ora șapte.

— În ce dată?

— În data de cincisprezece, am spus eu.

— Decembrie? 2006?

Nicole a pus pe masă două farfurii.

— Grace, te simți bine?

— Tu nu te băga, s-a răstit Grace la ea.

— Hei, am intervenit eu. Termină imediat cu prostiile astea! Stai jos!

Ea m-a ascultat, iar Nicole i-a adus o farfurie. Imediat ce Nicole a pus farfuria pe masă, Grace s-a și repezit la mâncare. Nu o mai văzusem niciodată înfulecând cu atâta entuziasm.

— Nu ai crede dacă ți-aș spune ce lucruri am văzut, a spus ea cu gura plină.

— Am mai văzut marginea autostrăzii și înainte, i-am spus. Ce naiba făceai acolo?

— Autostopul.

— Și ce s-a întâmplat cu pufoaica ta? Puteai să îngheți.

Ea mesteca încântată, ignorându-mă. Nicole și-a luat farfuria în living și a mâncat acolo. Am privit-o pe sora mea curățându-și farfuria și punându-și încă o porție din tigaie, apoi terminând-o și pe aceea.

— Trebuie să vii cu mine, mi-a zis Grace. Pentru binele tău.

— Despre ce vorbești? Să vin cu tine unde?

— Trebuie să ai încredere în mine. Nu ai crede decât dacă ai vedea cu ochii tăi.

Am curățat masa și am spălat vasele. Grace nu s-a clintit din locul ei. În timp ce-mi uscam mâinile, am auzit un ciocănit în ușă. L-am găsit pe John în picioare la ușa noastră.

— De ce naiba ești aici? a întrebat Grace.

— Nu-mi pot imagina că a venit pentru altceva decât ca să-ți țină companie, a zis Nicole.

— Vezi-ți de treaba ta! i-a spus Grace.

— Ești în casa mea, a ripostat Nicole. Înseamnă că e treaba mea.

— Să mergem acasă, Grace, a zis John.

Grace s-a întors spre mine și m-a implorat:

— Vino cu mine! Arată-mi că nu este inevitabil.

— Ești instabilă psihic, a zis Nicole. Ai nevoie de ajutor.

— Taci dracului! Tu nu știi nimic! a strigat Grace întorcând capul. Doamne, ești incredibilă! Niciodată nu am văzut pe cineva care să dea atât de puțin și să obțină atât de mult în schimb. Cum de ajungi să trăiești tot restul vieții tale ignorante și lipsite de sens în astfel de fericire?

Apoi s-a uitat din nou la mine, dezvelindu-și dinții într-un zâmbet oribil și implorându-mă:

— Hai, frățiorule. Recunoaște că ai greșit. Ajută-te! Trebuie doar să ai încredere în mine.

Eu nu mai recunoșteam persoana din fața mea, nici zâmbetul ei, nici tunsoarea cu breton, nici apelurile ei disperate. I-am spus:

— Grace, nu plec nicăieri. Nicole are dreptate. Ai nevoie de ajutor!

Ea părea devastată. L-a împins pe John din drumul ei cu un aer mohorât și a deschis ușa apartamentului de la subsol.

— Duceți-vă dracului amândoi, atunci. Ar fi trebuit să-mi dau seama că o vei alege pe ea, pentru că ea contează cel mai mult pentru tine.

— Te rog să o duci la spital, i-a spus Nicole lui John.

Am făcut câțiva pași spre Grace. Ea deja tremura – din nou.

— Te rog, ia-o ușor, OK? O să vin să te văd mâine, i-am zis.

— Nu va mai exista mâine, a spus ea.

John venise cu un taxi la apartamentul nostru. A condus-o pe Grace la mașină și au plecat împreună.

Nicole a venit în spatele meu și m-a cuprins cu brațele de mijloc.

•

Trăiam. Lucram. Ne adăposteam atunci când vremea rece făcea ca mersul pe jos în oraș să devină neplăcut.

L-am sunat John pentru a afla ce se mai întâmplase. El mi-a spus că Grace dormea mult și că se simțea mai bine după câteva zile de odihnă. Medicul ei îi făcuse o programare la un psihiatru peste trei săptămâni. Am vizitat-o în apartamentul lor de câteva ori, dar, spre deosebire de John, nu aș fi zis că se simțea mai bine. Părea sedată și nu vorbea mai deloc. Apoi, într-o după-amiază, John m-a sunat la serviciu. Am ieșit din birou pentru a-i evita pe șefii mei.

— Totul e în regulă? am întrebat.

— Mda, nu sunt sigur, a spus John. Grace a dispărut.

— Oh, pentru numele… am crezut că ești cu ochii pe ea.

M-am întors în birou și mi-am luat haina scurtă și căciula.

Vocea lui John era profundă și defensivă.

— Am fost. La un moment dat era în camera de zi, iar în momentul următor dispăruse. Lucrurile erau sub control.

M-am repezit în jos pe scări, apoi afară.

— Este clar că nu erau, John. La naiba!

Am început căutarea la Union Station, pentru a vedea dacă nu cumva luase un tren sau un autobuz pentru a ieși din oraș. John a cercetat cartierul lor și a părăsit orașul pentru a continua căutarea. Nu era nici urmă de Grace. Nicole a insistat să o declarăm dispărută la poliție, iar o zi mai târziu m-am întâlnit cu o polițistă scundă și robustă, cu părul strâns într-un coc la spate. Nu știa să zâmbească – doar rânjea, cu mâinile pe marginea superioară a centurii grele. Avea o uniformă bleumarin, cu epoleți pe umeri, iar pistolul ei era imens și negru în tocul de la șold. Pe insigna ei scria *Ofițer 2510*.

— Te-ar deranja să-mi răspunzi la câteva întrebări despre Grace?

În loc să-și scoată bocancii militărești la ușa apartamentului de la subsol, ea s-a șters pe tălpi pe covorașul de la intrare și a intrat încălțată. Nu-mi amintesc mare lucru despre interviu.

•

Trăiam. Lucram. La rândul ei, Nicole încerca să-mi distragă atenția, să mă amuze și să mă mângâie. Sărbătorile au început la câteva zile după dispariția lui Grace. John a plecat acasă, la Oshawa. Nu mă grăbeam să o părăsesc pe Nicole sau orașul, așa că am lucrat peste program la birou, trimițând în ultimul minut o cerere de finanțare pentru guvern și organizând călătoriile șefilor mei pentru lunile următoare. Distragerea era plăcută. Cu banii câștigați în plus, i-am cumpărat lui Nicole un set sofisticat de oale și tigăi. Noaptea visam că cineva bătea insistent în fereastra de la dormitor și mă trezeam, crezând că era Grace. Înainte de Anul Nou, am închis biroul după program și am coborât jos, la cafenea. Barista și cu mine eram, probabil, singurii oameni din clădire. Am ales un scaun de lângă fereastră și am privit porumbeii care ciuguleau pe asfalt, printre mucuri de țigară și gumă de mestecat, în căutare de resturi. Privind în

sus, spre Spadina, și dincolo de Queen, până la semnele colorate ale cartierului Chinatown, orașul părea mare și gol.

Și apoi, dintr-odată, nu mi s-a mai părut nimic la fel. Îi puteam simți ochii fixându-mă înainte de a-i întâlni privirea. Ea era foarte aproape și părea să vină de nicăieri. Arăta de parcă împrumutase niște haine de la omenii fără adăpost. Avea o căciulă trasă în jos, până la sprâncene, și o rană acoperită de o crustă pe bărbie, dar, fără îndoială, era Grace.

Am fugit afară și am îmbrățișat-o. Mirosea a mâncare putredă.

— Nu mă atinge, mi-a spus ea, iar când a văzut că nu o ascultam, m-a împins într-o parte.

Nu părea să-i pese când l-am sunat pe John. Nu s-a mișcat din locul în care stătea.

— Du-o la apartament, mi-a spus John la telefon. Dă-i niște haine curate, o cafea, poate. Pot ajunge în oraș într-o oră. O vom duce la spital după ce vin.

Am chemat un taxi și i-am cerut să ne ducă la apartamentul lui Grace. Duhoarea de putregai emanată de trupul lui Grace era atât de cumplită, încât șoferul nu a vrut să accepte comanda. I-am oferit mai mulți bani și l-am înjurat, iar în cele din urmă s-a lăsat convins.

Taxiul ne-a lăsat pe strada Bloor. Grace a trecut de vitrinele câtorva magazine, spre est, și a început să caute în pământul din ghiveciul unei plante până când și-a găsit cheile.

A rătăcit un timp prin apartament și și-a analizat toate lucrurile, ca și cum nu le mai văzuse înainte. Lăsa în urmă un miros insuportabil oriunde mergea.

— Toate astea par atât de ciudate acum. Fără rost.

— Hai să te speli! i-am spus.

— Despre ce vorbești? S-a întors spre mine și m-a privit, fața ei schimonosindu-se într-un rânjet sălbatic. Văd că nu înțelegi. Nu rămân aici. Am crezut doar că-ți datoram un cuvânt de rămas-bun.

— Haide, Grace! Nu vorbi așa. John va fi în curând aici.

— John nu contează.

Ea continua să se miște prin apartament și, din când în când, își plimba mâna de-a lungul peretelui sau se oprea să-și privească lucrurile. O urmăream îndeaproape. În baie, a scos sticluțele cu pastile din dulapul pentru medicamente și le-a citit

pe îndelete etichetele. Le-a luat apoi cu ea în cel de-al doilea dormitor, dincolo de oglinda aceea enormă.

— Nu te deranja să încerci, a zis ea apoi.

A rămas cu privirea pe fereastră, dar aveam impresia că mintea ei urma o logică total diferită. Apoi, a scos un hohot de râs îngrozitor.

— Este un lucru inutil de menționat, desigur. Aici, totul este deja pus în mișcare. Vei încerca și vei eșua, apoi vei suferi îngrozitor din cauza asta.

— Tu ești sora mea. Bineînțeles că am să te ajut dacă pot.

— Nu vorbesc despre momentul acesta. Crezi că mă ajuți? Ești atât de miop, încât nu îți dai seama cât de specială este camera în care te afli sau că tot ce faci este cuantificat și manipulat. Nu simți nici măcar interesul detașat cu care îți este urmărită fiecare dintre mișcările tale idioate. Cum ai putea tu să ajuți? Singurii oameni care m-ar fi putut lăsa înăuntru… ei bine, ei au stabilit foarte clar că nu au niciun interes în acest sens.

— Grace, i-am spus, nu ești în regulă.

— Nu am nimic. Mintea mea e limpede. Doar că m-am săturat să mai fiu singură. S-a dus la oglinda mare și s-a privit cu atenție. Sunt obosită. Sunt obosită din cauza ta încă de mult. M-am săturat de lucruri care sunt inevitabile, de neînțeles. M-am săturat să obțin ceea ce vreau și m-am săturat să nu obțin ceea ce vreau. Cel puțin, când voi fi moartă, nu va mai trebui să fiu obosită.

— Nu vorbi așa.

Ea a clătinat din cap, mi-a aruncat o privire fugară, apoi s-a uitat din nou la imaginea ei din oglindă.

— Știi, lucrurile ar fi fost foarte diferite dacă ai fi venit cu mine în loc să o asculți pe Nicole.

Și, fără vreun avertisment, a lovit cu putere oglinda cea mare cu ramă de lemn. Aceasta s-a spulberat instantaneu, o rețea amplă de fisuri radiind din pumnul ei. Ea și-a răsucit mâna și am auzit cum cioburile de sticlă se frecau înfiorător de pielea ei.

— Iisuse Hristoase!

I-am smucit brațul departe de oglindă. Câteva cioburi au căzut, dar cele mai multe au rămas în ramă. Apoi am alergat la baie, am înmuiat un prosop în apa de sub robinet și m-am întors în dormitor.

Mi-am dat seama instantaneu de greșeala pe care o făcusem. Camera era goală. În spatele meu, ușa apartamentului rămăsese întredeschisă. M-am repezit înapoi la fereastră, în cel de-al doilea dormitor – la timp pentru a o vedea pe Grace alergând spre vest pe strada Bloor și schimbând direcția spre nord, pe o stradă laterală. Nu m-am deranjat să închid sau să încui ușile în urma mea. Am țâșnit pe aleea pe care dispăruse și am alergat până când nu am mai știut în ce direcție s-o apuc. Dacă ar fi nins, mi-ar fi fost mai ușor să-i detectez urmele.

Nu am mai ajuns-o din urmă.

•

În noaptea aceea, după John, poliție și tot restul, Nicole m-a ținut în brațe și m-a întrebat ce se întâmplase. Ultimele cuvinte ale lui Grace erau încă prezente în mintea mea și le auzeam la nesfârșit: *Lucrurile ar fi fost foarte diferite dacă ai fi venit cu mine în loc să o asculți pe Nicole*. I-am spus lui Nicole că sunt obosit și că aș prefera să vorbesc despre asta în dimineața următoare.

VI. CEALALTĂ PARTE

ACOLO UNDE APA ÎNTÂLNEȘTE COPACII

Începem.

Au trecut patru luni de când m-am târât ultima dată în această cutie, dar senzația este identică, de întuneric care te absoarbe. Înainte să apuc să scot lanterna din buzunar, temperatura scade și respirația nu îmi mai este reverberată de oglinzile interioare. Mirosul de lemn și de clei este înlocuit de altul, jilav și înțepător. Deschid lanterna și, pentru o clipă, sunt orbit de propria-mi reflexie.

În prim-plan, în fundal și în spațiul intermediar, atât iluminat, cât și obscur, sunt peste tot doar eu. O autorepetiție infinită, o linie care se extinde de la mine până la o anumită opacitate neclară ce umple tot spațiul. Ar trebui să fie lumină în interiorul cutiei, în schimb e un întuneric pătrunzător. Oriunde mă întorc, mă văd pe mine. Este surprinzător cât de variată e imaginea mea. Frică, ezitare, furie. Sunt eu cel care face toate acele fețe? Trăsăturile mele sunt schimonosite, dure, amenințătoare.

Buddy se agită, trecându-mi întruna de pe un umăr pe celălalt, apăsându-mă ușurel cu lăbuța din față în tot acest timp. Își încolăcește coada în jurul gâtului meu ca să-și mențină echilibrul. Nu mă îndoiesc de hotărârea lui, chiar dacă mă îndoiesc de a mea.

Firele de păr de pe brațe mi se ridică treptat. Bătăile inimii mele devin din ce în ce mai sonore și ajung să mă asurzească.

Ceva se apropie de mine și știu că intenționează să-mi facă rău. Mă vânează, pregătindu-se să-mi soarbă din nou sângele. Îmi amintesc senzația – nedureroasă la început, apoi ca o arsură insuportabilă. De data asta va tăia mai adânc. Va lua mai mult din mine. Mă va goli pe dinăuntru până când nu va mai rămâne din mine decât o pleavă.

Mă rotesc în cerc și lumina strălucește intens. Spațiul din interiorul cutiei este enorm acum. Aerul este gelatinos și sufocant. Reflexiile mele sunt toate sarcastice și dușmănoase.

Mi-e teamă. Mi-e teamă de durere, de moarte. Mi-e teamă de lucrul care mă vânează.

Vei găsi întotdeauna ceea ce aduci cu tine.

Închid ochii și respir încet. Mă gândesc la Buddy, care stă pe umărul meu.

Vânătorul ajunge la mine. Îi simt răsuflarea fierbinte și grea în ceafă. Cu ochii încă închiși, apăs butonul lanternei și închid lumina. Mă gândesc la Grace, pe vremea când avea opt ani – primele mele amintiri din copilărie. Ce fetiță fericită fusese, cât de mult strălucea... Eu știam că nu aveam să o întrec și că nu aveam să strălucesc vreodată mai mult decât ea, dar știam și că acest lucru nu avea importanță. Eram fericit să fiu în echipa ei, atâta tot.

Vânătorul îmi dă târcoale. Mârâie. Zâmbește în întuneric și îi pot auzi dinții scrâșnind. Se decide cum să mă anihileze.

Mă gândesc la strângerea de mână a lui John – încrezătoare și fermă – și la felul în care m-a primit în micul lor cerc social. Loialitatea lui față de sora mea era neclintită. A încercat să ne protejeze. Vânătorul îmi pune un obiect dur pe coloană – ceva greu și ascuțit. Vrea să mă sperie. Își plimbă arma în jos pe spatele meu și marginea obiectului îmi agață țesătura hainei. Gheare? Un cuțit? Apoi, greutatea dispare și se retrage puțin în spate – gata să tragă, o pauză înainte de a lovi.

Mă gândesc la Steve și la Lee, încercând mereu doar să fie buni unul cu celălalt, apoi și la Brian, care trebuie să fi fost teribil de chinuit de sentimentele pe care le nutrea pentru iubita celui mai bun prieten al său, de atât de mult timp.

Mă gândesc la Nicole – cât de puternică se simțise ea la începutul relației noastre și cât de puternică devenise din nou după despărțirea noastră.

Mă gândesc cum au încercat ei toți să fie oameni buni și cum, uneori, i-am ajutat și eu cu asta.

Mă gândesc la ei.

Și atunci, nu se întâmplă nimic.

•

Mai exact, nu simt nimic. Nu există niciun sunet, nici vreo lamă care să mă străpungă sau mă spintece. Deschid ochii într-o beznă desăvârșită, dar nu este nimic ascuns în ea. Este doar întuneric. Am evitat atacul acelei ființe până acum.

Mă dor mușchii și îmi aduc aminte că stau ghemuit. Aprind lanterna și îi proiectez raza în spațiul gol. Reflexia mea nu se vede nicăieri. Golul acela mă dezorientează și pun o mână jos, ca să mă sprijin. E iarbă între degetele mele.

Pe cer, puzderie de puncte luminoase apar și dispar în timp ce îmi mișc capul. La început, îmi sunt străine. Stele.

Îndrept raza lanternei spre sol și descopăr iarbă și pământ. Nu există nici urmă de cutie. Ochii mei se adaptează la lumină scăzută și acum înțeleg de ce stelele apar și dispar: deasupra mea există un strat de verdeață care ascunde cea mai mare parte a cerului. Coroanele copacilor sunt prea sus pentru ca raza lanternei să le poată dezvălui, dar eu disting conturul inconfundabil – crengi și frunze.

Strâng ușor firele de iarbă și mă ridic. Buddy coboară de pe haina mea și cade pe pământ. Fără să-i mai simt lăbuța atenționându-mă, am și uitat că este pe umărul meu. Se mișcă atât de repede, încât îl pierd imediat din raza lanternei. Fac câțiva pași să-l urmez și trunchiuri de copaci înalți apar în fasciculul lanternei. Frunze moarte și crenguțe uscate îmi trosnesc sub picioare. Aceasta este o pădure. Cunoștințele mele despre natură sunt groaznice, dar pot spune că pădurea asta nu e nimic în comparație cu pădurea tropicală temperată pe care am văzut-o lângă Vancouver. Îmi imaginez că majoritatea acestor copaci au denumiri precum stejar sau mesteacăn. Foarte puțini cresc de-a lungul platformei forestiere, deci spațiul e suficient de deschis pentru a înainta cu ușurință.

Acest loc are niște reguli pe care le recunosc. Este noapte. Există copaci, și stele, și pământ, și aer. Solul de sub copaci urcă constant într-o direcție și coboară în cealaltă. Poate că sunt pierdut, dar aceste reguli sunt în concordanță cu realitatea mea. Asta sugerează că există o cale de ieșire.

— Buddy? strig eu.

Vocea mea nu răzbate în această pădure. Fluier. Scot sunete stridente cu limba. Nu am nicio idee cum să chem un șobolan.

Nu cred că a ajuns departe. În cele din urmă, raza lanternei mele aterizează pe două boabe verzi și scânteietoare de pe solul pădurii. Este uimitor cât de bine poate fi camuflat un animal alb cu negru pe o suprafață verde și maro. Mă aplec să-l ridic, dar el fuge, ferindu-se de mine. Fac un pas spre el, iar

Buddy fuge din nou. Repetăm acest proces de câteva ori înainte să îmi dau seama. Sunt condus într-o anumită direcție.

— Am înțeles ce urmărești, spun eu. Să mergem!

Panta e lină, dar simt cum coborâm treptat, undeva mai jos. Pășesc încet, cu un braț întins în față, pentru a evita crengile și eventualele trunchiuri de copaci. Buddy rămâne întotdeauna la jumătate de metru în fața mea, cu coada lui rozalie târându-se pe pământ. John mi-a spus că, în sălbăticie, șobolanii pot alerga kilometri întregi într-o noapte.

Și locul este într-adevăr sălbatic. Foarte mulți arbori. Nu există niciun semn de activitate umană. Locul este virgin.

Buddy mă conduce de mult timp, iar peisajul din jur începe să se schimbe. Un verde profund apare pe cer și aud undeva în apropiere clipocitul unei ape curgătoare. Nu există nimic care să măsoare cu precizie timpul, dar îmi imaginez că am pierdut o oră sau chiar mai mult cutreierând această pădure. Încep să mă obișnuiesc cu împrejurimile, fiindu-mi mai puțin teamă de ele.

Și apoi aud trosnind ramuri și frunze undeva în spatele nostru. Încremenesc și ascult. Apa este mai aproape acum, dar asta e tot ce aud. Pe Buddy nu-l mai văd. Apoi aud din nou – ceva aproape la fel de mare ca un om, dar puternic, deplasându-se iute prin pădure. Vine din direcția din care am pornit. O ființă ne urmărește. Vânătorul.

— Hai să plecăm naibii de aici, îi spun lui Buddy.

Ne croim drum prin pădure mai repede decât înainte. Acum pot să aud clipocitul apei din ambele părți ale cărării pe care mergem, zgomotul acesta acoperindu-l pe cel făcut de urmăritorul nostru. Cerul se schimbă din verde în albastru-cenușiu. Aerul este umed. Buddy se afundă pe sub crengile căzute pe sol, ocolind dâmburi de pământ, printre trunchiuri de copaci bătrâni. Aproape că s-a făcut zi, iar eu închid lanterna ca să nu consum bateriile.

Alergăm prin pădure, coborând pe versantul dealului, până când nu mai pot vedea nimic în depărtare. Copacii par să fi fost înghițiți de un fundal alb impenetrabil. Buddy merge repede, tot înainte. Am încredere în el. Îl urmez.

Albul dens e din ce în ce mai aproape; copacii se termină și tălpile îmi alunecă, dar nu cad. Solul este acum bolovănos, alunecos și subțire. Sunetul apei este peste tot, dar albul acela e

consistent și deplin și îmi este imposibil să văd mai departe de o lungime de braț.

Ceață. O ceață de dimineață, plutind ca un abur alb deasupra unei ape. Mai fac ezitând câțiva pași și valurile ajung la picioarele mele. Mă ghemuiesc și văd apa rostogolindu-se peste malurile de piatră. Îmi afund degetele în apă și apoi o gust. Nu e sărată. Buddy stă lângă mine, cu lăbuțele în apă. În spatele nostru, vânătorul înaintează, iar ramurile trosnesc sub tălpile lui. Se apropie de marginea pădurii, gata să ajungă la mal. Buddy se uită înapoi, spre copaci. Adulmecă și mustățile îi dansează în aer. Nu-mi aruncă vreo privire de avertizare, ci pur și simplu face un salt înapoi spre pădure, ca un soldat care merge la luptă.

Îmi țin respirația. Aștept. Vreau să o iau la fugă, dar nu-l pot lăsa în urmă. Pădurea este acum cufundată în liniște.

Apoi, pentru o clipă, totul devine de un alb orbitor. Soarele a răsărit deasupra pădurii și a ceții. Încă stau ghemuit și ascult, dar nu se mai aude nimic, cu excepția clipocitului blând al apei dulci la mal. Ceața se împrăștie, iar acum pot vedea până la vreo trei metri, apoi până la vreo șase metri în jur. Nici urmă de Buddy. Și nici de vânător.

Lângă mine este un stâlp de lemn înfipt în pământ și legat de jur-împrejur cu o sfoară groasă, care atârnă. Acesta este primul lucru care sugerează prezența omului.

Acum văd că această apă este foarte mare – cu siguranță nu e un iaz sau un lac mic. Linia îngustă a țărmului se termină brusc în ambele direcții – acolo unde ceața se furișează printre copaci și iese din nou la suprafața apei. Soarele se află în stânga mea, deci lacul e în partea de sud.

Pe lac, în larg, se aude un plescăit repetitiv și delicat. Undele se măresc pe suprafața lacului și ceva întunecat înaintează spre mine, ivindu-se din ceață. Văd partea din față a unei mici bărci de lemn, apoi o vâslă care se afundă în apă; și, în cele din urmă, îl zăresc pe vâslaș.

Ofițerul 2510.

•

— Ei bine, ticălosule, mi se adresează ea, trăgând barca la mal; fundul ambarcațiunii scrâșnește pe malul de piatră. Ai reușit. Urcă!

— Trebuie să-mi găsesc șobolanul, îi spun cu voce stinsă. E ceva în pădure.

— Nu pot să fac nimic pentru Buddy, deocamdată.

Are părul lung din nou, legat într-o coadă de cal, iar hainele ei sunt simple – de culoare închisă și strânse pe corp.

— Trebuie să ai încredere în mine. Acum, urcă.

Arunc o ultimă privire spre zona cu ceață, acolo unde se zăresc copacii, apoi împing barca înapoi în apă. În timp ce alunecă de pe pietre, sar în ea și aproape o dezechilibrez. Ofițerul 2510 – sau oricare ar fi numele ei – folosește vâsla pentru a redresa ambarcațiunea și întoarce. Stau în față, întors spre femeie, iar ea vâslește, propulsându-ne în larg, în direcția din care a venit.

— Când m-ai văzut ultima dată? mă întreabă ea.

Am mai auzit întrebarea asta.

— Acum o lună. În noiembrie 2008. Cât timp a trecut pentru tine?

— Categoric mai mult decât atât. Devii sfrijit. Dar e greu de spus cât de mult timp a trecut, mai exact. Afundă vâsla în apa întunecată mai pe o parte a bărcii, apoi pe cealaltă. E o întrebare dificilă pentru o creatură ca mine.

— Creatură? Nu „om”?

— Nu așa cum știi tu, nu.

Mă gândesc o clipă, apoi întreb.

— Unde suntem?

Ochii ei sunt ca două pietre cenușii, fixate asupra drumului nostru prin apă. Ceața se retrage în continuare și devine clar că lacul este enorm. Ea spune:

— Locul unde apa întâlnește copacii, spune ea.

Undeva în sufletul meu știam deja acest lucru.

— Toronto, zic eu. Acesta este orașul, doar că nu există niciun oraș. Suntem în trecut?

— E doar un alt prezent, răspunde ea.

— Și câte feluri de prezent există, de fapt?

— Nici nu le poți număra.

Ea vâslește în liniște timp de câteva minute. Mă uit înapoi spre țărm și mă gândesc la Buddy, care îl înfruntă pe vânător, oricine ar fi acesta. Mă întorc și privesc spre sud. Ultimul petic de ceață a dispărut și insulele Toronto sunt la câteva sute de metri în fața noastră. Sunt acoperite de copaci, la fel ca în

realitatea mea, dar există și mici clădiri din lemn de-a lungul malurilor. Nu văd fum sau vreun alt semn al activității umane. Pare un oraș-fantomă.

Ofițerul 2510 îndreaptă barca ușor spre est și întreabă:

— Nu vrei să afli nimic despre noi?

— N-am venit aici pentru tine sau prietenii tăi.

— Nu este nevoie să fii antipatic. Ea îmi oferă un zâmbet strâmb. Înțeleg. John și Grace. Dar nu-ți amintești ce ți-am spus?

— Te-am auzit foarte bine. E o idee proastă, ar trebui să renunț et cetera. Dar iată-mă! Îi fac semn spre mica așezare de pe insule. Acolo sunt John și Grace?

— Nu. Avem o regulă. Accesul e interzis, dar nu pentru că am avea prea mulți vizitatori. Cu excepția voastră, am avut doar o mână de intruși care au vrut să ajungă la așezările noastre. Iar noi venim aici de mult.

— Dacă nu sunt la *așezările voastre*, atunci de ce mă duci acolo?

— Cine spune că fac asta?

Umerii și brațele ei au un ritm regulat, arcuit, iar mișcările ei cu vâsla sunt precise și elegante.

— *Accesul interzis*, spun eu. Îți dai seama că este un paradox, nu? Cine spune că nu ar trebui să venim în versiunea ta de Toronto să vă hărțuim?

— Versiunea mea. Ea scutură din cap și rânjește din nou. Nu suntem de aici, așa cum nu ești nici tu. E doar una dintre intersecțiile noastre, un loc pentru a construi intrări, ferestre.

Intrări. Vorbește despre fundătură.

— De ce? întreb eu.

— Pentru că nu suntem proiectați la fel ca voi, îmi spune ea. Nu suntem mici tuburi firave de conștiință. Trebuie să facem un efort pentru ca o parte din noi să ia forma voastră înainte să mergem pe partea voastră, pe partea oricui.

— Nu, adică… de ce ar fi nevoie să veniți pe partea noastră?

— Ce vrei să spui? Pentru o clipă, pare cu adevărat confuză. Pentru că *putem*.

Eu scutur din cap.

— Nu e de ajuns. Din câte deduc, ești capabilă de o mulțime de lucruri. Deci, de ce te-ai deranja să iei forma noastră de „mici tuburi firave”? De ce să ne urmăriți peste tot?

Mișcările ei rămân constante, disciplinate.

— De ce puneți șobolanii în cutii mici și îi faceți să muncească pentru bucăți de zahăr? De ce le implantați mici piese de plastic și de metal în pântece? De ce vă bateți capul să găsiți modalități empirice de a răspunde la marile întrebări filosofice?

Se referă la oamenii de știință. Fizicienii, biologii. Cei care fac experimente.

— Atunci, tu nu ești cu nimic mai presus decât Grace și John, îi spun.

— Există modalități mai bune și mai proaste de a face știință, spune ea. Modalități de a pune întrebări fără a compromite demnitatea altei creaturi. Modalități de a sărbători și de a respecta adevărul fără a exploata fiecare nucleu de date. Chiar și unii dintre oamenii voștri de știință au o vagă idee în această privință.

— Însă tot nu-mi explic de ce ai cânta în concertul unei trupe la Fortăreață.

Ochii ei de oțel se fixează asupra mea.

— Acțiunile și comportamentul tău au mai mult sens atunci când sunt privite de la nivelul solului. Numește-o imersiune culturală. Sau, ca unii dintre colegii mei, numește-o pierdere de timp.

Deci și ea este antropolog. Nu este vânt deloc, iar apa abia se încrețește sub barcă. Nu știu dacă am văzut vreodată lacul Ontario atât de calm. Schimbăm apoi direcția spre marginea de est a insulelor. De aici pot vedea că toate clădirile sunt foarte simple și fără ferestre. Nu există nicio activitate sau vreun semn de viață. Mă uit în josul malului, la deschiderea dintre continent și insule. Ofițerul 2510 îmi vorbește din partea din spate a bărcii.

— Aici a fost înainte o limbă de nisip, o peninsulă. Cu sute de ani în urmă, o furtună mare a șters bancul de nisip dintre continent și insule. Consideră-te norocos că nu s-a întâmplat numai în Torontoul tău.

Apoi se oprește din vâslit pentru o clipă și privește îndelung peisajul. Trăsăturile ei sunt relaxate și are o expresie dură. Chiar dacă nu este polițistă, arată ca și cum ar fi.

— Ai impresia că insula e departe de continent? Torontoul tău a renunțat la o mulțime de gropi de gunoi și a luat naștere o linie artificială a coastei.

— În regulă, spun eu. Destul. Unde naiba mă duci, ofițer?

Ea zâmbește când aude acest titlu și își reia vâslitul.

— Uite, hai să spunem doar că te admir. Sortit eșecului, complet în afara elementului tău… și totuși, tu privești cu calm orice situație. Fără vreo pretenție și fără să-ți faci iluzii că ai totul sub control. Pur și simplu mergi mai departe.

— Cred că, la un moment dat, ai spus că sunt nătâng.

Ea râde încet.

— Acum, nu m-ar deranja să-ți arăt câteva lucruri, lărgindu-ți autoconștientizarea într-o formă mai potrivită. Poate chiar distrăgându-ți un pic atenția.

Am impresia că flirtează cu mine, deși nu sunt prea sigur ce fel de dorințe ar putea avea o femeie – o creatură ca ea, mai exact.

— Aș fi dispusă să-ți arăt împrejurimile și să ne distrăm puțin, adăugă ea. Aceasta nu este o ofertă de refuzat. Dar cred că vei spune nu. De fapt, eu știu deja ce vei spune. Tăcem amândoi. Așadar, te voi îndruma în schimb spre locul în care se află John și Grace, continuă ea. Din punctul meu de vedere, ai două probleme. În primul rând, John este la cincizeci de kilometri de aici.

Este ușor de ghicit.

— Oshawa. Fundătura.

Ajungem la marginea insulelor și începem să le ocolim – departe, în largul lacului Ontario. În cel mai estic punct al ultimei insule, este un alt stâlp mare din lemn înfipt între stânci – și acesta are o frânghie groasă legată de jur-împrejur. Funia duce la o a doua barcă, identică cu aceasta, care saltă pe apă.

— Știi ce reprezintă Oshawa? întreabă ea. Este *Punctul de trecere* în Ojibwa, locul acelor ticăloși vicleni. Va fi o zi cu adevărat perfectă pe apă, dar în cel mai bun caz vei putea vâsli doar cu cinci kilometri pe oră. Vei dori să ajungi acolo înainte ca întunericul să te încetinească, din cauza a doua probleme.

— Stai puțin, spun eu. Dar ce-i cu Grace? Ea unde este?

Ofițerul 2510 îmi aruncă o privire plină de dezgust.

— Oh, fundătura este îngrozitoare pentru ea. Nu la fel de cumplită ca altele din intrările noastre, dar îngrozitoare.

— N-am idee despre ce vorbești.

— Vei avea. Dar în acest moment nu am timp să-ți explic. Cum am mai spus, a doua problemă.

Vâslește până la un doc improvizat. Mă privește intens, asigurându-se că sunt atent la ea. Suntem chiar lângă coastă acum.

— A doua problemă este că ai încălcat regulile. Intrările noastre sunt construite în funcție de anumite considerații specifice. Micul tău truc cu lemn, oglinzi și pământ nu e chiar atât de eficient. Ai forțat drumul până aici, ai provocat o fractură și ai „împrăștiat rahatul" rău de tot. Și ai lăsat ușa deschisă, lucru care a fost, practic, o invitație pentru rahatul ăla rău mirositor să te urmeze aici.

Vânătorul.

— Ființa aceea din pădure. Cea pe care o înfruntă Buddy.

Ea dă din cap.

— Adevărul este că nu va rămâne decât cu vreo două ore în urma ta. Acum, ascultă-mă: dacă te prinde, te va rupe în bucăți. Iar ultimele tale momente vor fi foarte, foarte neplăcute.

Barca sare pe valuri și fundul ei scrâșnește pe stânci. Femeia se cațără pe malul insulei și îmi face semn să mă așez pe mijlocul bărcii. Îmi întinde vâsla ei și constat că este mult mai ușoară decât credeam. Poate că nici nu e confecționată din lemn. Mânerul vâslei e căptușit cu plută și pot să-l cuprind bine în palmă. Capătul vâslei are o proeminență în formă de T pentru cealaltă mână. Apuc cele două mânere și răsucesc vâsla.

— Nu face asta, spune ea. Fricțiunea nu e bună. Vei face bășici în palme, oricât de ușor ai vâsli, dar dacă-ți vei păstra mâinile uscate și nu vei strânge prea tare mânerele, vei sângera mai puțin.

Se apleacă în față și mă apucă de un umăr. Are mâna mică, dar puternică.

— E ultima ta șansă să vii cu mine în loc să pleci. De ce să pleci mai departe dacă știi deja că nu vei reuși?

Eu îi iau mâna și i-o ridic de pe umărul meu. Este mai caldă și mai moale decât mă așteptam. O las. Ea îmi aruncă un zâmbet strâmb și împinge barca mai departe în apă.

— Ultima dată când am văzut-o pe Grace, mi-a spus că tu… că voi toți ați respins-o, îi spun.

— Ea obține exact ce vrea, spune de pe mal ofițerul 2510. Grace se alege cu micul ei paradis solipsist și blochează o mulțime din intrările noastre în acest proces. În cele din urmă regretă totul și vine la noi arogantă, cu o mulțime de pretenții.

Ea cere răspunsuri cu privire la orice, dar nu va fi mulțumită niciodată cu adevărul pe care-l primește.

Distanța dintre noi crește, așa că trebuie să ridic vocea.

— De ce nu?

— Pentru că e prea mult pentru ea. E dincolo de înțelegerea ei limitată.

Ofițerul 2510 face câțiva pași înapoi, departe de valurile mici, și își încrucișează brațele.

Îmi amintesc acel citat cuvânt cu cuvânt: *Înțeleg că, dacă pot prin știință să cuprind fenomenele și să le enumăr, nu înseamnă că pot să înțeleg realitatea*. Nicole avea dreptate.

— La revedere, ofițer 2510, strig eu. Ai un nume?

— Sigur că am. Expresia ei este de nepătruns. Ridică un braț și îmi face cu mâna – un gest patetic și exagerat. Pa, pa!

Încerc să vâslesc, dar împung stângaci apa de câteva ori. Barca se învârte și plutește, luată de curent. Când ajung la zece metri distanță de mal, îmi vine în minte un gând teribil. Las vâsla jos și mă întorc spre ofițerul 2510. Ea este încă în picioare acolo unde apa întâlnește copacii și mă privește cum plutesc departe. Îmi fac mâinile căuș la gură.

— Cum ajung acasă? Cum mă întorc pe partea mea?

Ea nu încearcă să strige prea tare, iar răspunsul ei este inconfundabil.

— Uitarea, spune ea.

LOCUL DE TRECERE

Țin vâsla cu stângăcie și o simt străină în mâinile mele. Pentru o lungă perioadă de timp, mișcările mele sunt ineficiente și îmi consumă toată concentrarea. Ochii îmi sunt fixați pe aripioara de la capătul vâslei și pe apa neagră în care o scufund. Rareori zăresc ceva dincolo de partea din față a bărcii. Încerc să trec cu vâsla dintr-o parte în alta a bărcii, într-o mișcare continuă, și să o afund ritmic în apă, perpendicular. Încerc să păstrez mânerul de jos al paletei uscat și mânerul superior, în formă de T, în palma cu care nu e nevoie să împing. Dar, indiferent cât de mult încerc, nu pot păstra nenorocita asta de barcă în linie dreaptă, iar mâinile mele devin umede în mai puțin de o oră. Barca trasează un Z infinit de-a lungul coastei.

Curând, mișcarea ritmică a vâslei devine mai naturală și atenția mi se îndreaptă dincolo de imediata mea apropiere. Ofițerul 2510 avea dreptate: este o zi perfectă pe lacul Ontario, așa cum nu am mai văzut niciodată. Vântul nu bate deloc și singurele unde de pe apă provin de la mișcările mele idioate cu vâsla. Pe cer sunt foarte puțini nori și, în curând, soarele începe să-și trimită razele din înalt. Aerul devine greu și inert. Mă dezbrac și rămân în tricou și chiloți, punându-mi restul hainelor grămadă în partea din spate a bărcii. Chiar dacă nu mă mișc, sunt acoperit de sudoare – înainte ca soarele să ardă cel mai tare. Aceasta este, fără îndoială, o zi de vară târzie, nu acel decembrie pe care l-am lăsat în urmă.

Mica mea barcă este acum la mai mult de câteva sute de metri de mal. Probabil este rezonabil să o numesc canoe, dar nu am nicio idee prin ce se diferențiază de un caiac sau de oricare alt tip de barcă. Scheletul ei este realizat dintr-un lemn atât de închis la culoare, încât pare ars, cu o granulație aspră de-a lungul scândurilor lungi. Învelișul exterior al bărcii – carena – este mai neted, dar tot de nerecunoscut. Pe de altă parte, recunosc perfect malul lacului, în afară de copacii înalți care îl străjuiesc. Ocolesc coturile line, mă uit îndelung în pădurile adânci și îmi amintesc cum mergeam cu trenul spre suburbii, admirând apele sclipitoare ale lacului.

Problemele apar lent. Mă trezesc foindu-mă în loc și luând pauze scurte pentru a-mi freca bicepșii. Corpul meu nu este obișnuit cu această activitate repetitivă. Îmi folosesc pe rând brațele, perfect conștient, și trunchiul, pentru a face barca să înainteze pe suprafața apei, dar simt că mă dor toate.

Și, așa cum mi-a promis ofițerul 2510, îmi simt palmele umflându-se acolo unde au fost în contact cu mânerele vâslei. Las bășicile să se umple cu limfă, iar asta îmi alungă o parte din disconfort. Apoi, o bășică se sparge și îmi lasă o rană deschisă – între degetul mare de la mâna dreaptă și cel arătător.

Îmi scot tricoul și îl înfășor în jurul mâinii drepte. Puțin mai târziu, îmi acopăr cealaltă mână cu o șosetă.

Țărmul face meandre, întotdeauna altele, dar la fel ca acelea pe care le-am lăsat în urmă. Nu mi-e clar cât de mult am călătorit, nici ce ar trebui să caut sau cum voi ști că am ajuns la destinație. Continui să vâslesc. De fiecare dată când îmi simt gura uscată, las vâslele de-a lungul marginilor bărcii și sorb apă

din căușul palmelor. La început este bine – de fapt, apa este rece și are un gust incredibil, dar pe măsură ce mâinile mi se rănesc mai tare, palmele mă ustură cumplit de fiecare dată când le afund în apă. Îmi usuc cu grijă palmele cu cealaltă șosetă și încep să vâslesc din nou.

Când sunt sigur că soarele a început să coboare din punctul cel mai înalt de pe cer, îmi permit o pauză lungă. Barca saltă pe valuri la aproximativ două sute de metri de uscat și se vede clar că este țărmul nordic al lacului Ontario – lung și ușor curbat. Țesătura pe care mi-am înfășurat-o în jurul mâinilor e umedă, făcându-mi pielea să pară nefiresc de albă și de încrețită. Îmi las mâinile libere, cu palmele în sus, ca să se usuce la soare. O parte din umezeală este fluidul scurs din bășicile rupte. Există doar mici urme de sânge în palmă, de la prima bășică spartă.

Mă las pe spate în barcă și încerc să nu folosesc vreunul dintre mușchii părții superioare a corpului. Și, deși am evitat-o o vreme, somnolența începe să se strecoare printre durerile mele. Nu știam nimic despre cealaltă parte, despre această călătorie, dar încă mă blestem pentru incapacitatea de a-mi asigura mai întâi o noapte de odihnă. Mă gândesc să încetinesc și să îmi conserv energia, să trag barca pe uscat, să dorm în ea și să termin călătoria abia mâine. Și apoi, ceva îmi atrage atenția.

Departe, foarte departe, în direcția din care am venit, se vede un obiect negru care plutește pe apă. E atât de îndepărtat, încât forma lui nu se poate distinge, dar urmează calea pe care am înaintat și eu de-a lungul lacului și are exact aceeași culoare ca și barca mea. Se mișcă într-o linie dreaptă, cu hotărâre. Vânătorul mă ajunge din urmă.

Pauza mea s-a terminat. Hainele mi s-au uscat, așa că mi le înfășor din nou în jurul mâinilor. Vâslesc mai intens și mă propulsez mai departe decât înainte. Corpul îmi amintește că suferă de durere, apoi nu mai spune nimic. Există doar ritmul acțiunilor mele și culorile cerului, de la albastru la roz și portocaliu. Îmi împing trupul până când nu-mi mai pot întinde brațele, până când îmi amorțesc picioarele și până când îmi simt plămânii plini de lichid. Când țesăturile care-mi acoperă bășicile se umezesc din nou, le îndepărtez definitiv. Vâslesc până când se observă o schimbare semnificativă în lumina zilei și, doar pentru o clipă, mă întorc să privesc soarele sărutând lacul din

spatele meu. Pe apă, punctul negru care indică prezența vânătorului a crescut. Vâslesc din nou.

Orizontul devine violet, iar restul cerului se schimbă la rândul său în scurt timp. Devine dificil să diferențiez apa de uscat. De două ori, mica mea barcă se aventurează prea aproape de țărm și vâsla lovește pietrele de dedesubt. Scot lanterna și o bag în gură, dar raza ei îmi dezvăluie doar niște sclipiri vagi ale apei din față.

Mă pregătesc să trag barca la mal și să continui drumul pe jos atunci când observ lumină. Este undeva în pădure și destul de departe – dar, în mod clar, e un foc. Întregul corp îmi protestează, dar eu vâslesc înainte cât de repede pot, până când ajung la ea. Strălucirea focului scaldă solul pădurii, iar umbrele lungi ale copacilor se întind către plajă, spre mine. Pot să văd pâlpâirea flăcărilor de-a lungul unei cărări de aproximativ o sută de metri – o cărare făcută de om prin pădure.

La început, corpul nu pare să-mi reacționeze. Barca se sprijină de stâncile de pe mal, aplecată într-o parte, iar eu stau nemișcat. În cele din urmă fac un efort, mă ridic și cobor. Am impresia că temperatura a scăzut brusc, acum că nu mai vâslesc. Aproape că nu-mi mai pot folosi mâinile, care mă dor îngrozitor, așa că se scurge mult timp până când reușesc să mă îmbrac.

Merg clătinându-mă pe cărare, cu brațele îndoite în sus și cu spatele arcuit, lăsându-mă cu prea multă greutate pe fiecare picior. Flăcările se ridică dintr-o movilă dezordonată de lemne. Există un butuc pe care mă pot așeza ca să stau lângă foc. Nu-l văd pe John, nici pe Grace, dar cineva trebuie să fi aprins focul. Închid ochii doar o clipă, pentru o infimă odihnă. Este lumină, e cald și mă simt grozav să stau drept și să-mi pot întinde picioarele, inspirând cu nesaț aerul curat al pădurii.

Nu sunt sigur cât timp rămân așa având în fața ochilor lumea asta strălucitoare și ascultând trosnetul liniștitor al lemnului, dar, fără niciun avertisment, cineva mă apucă de umăr și mă răsucește. Deschid ochii și îl văd pe John trăgându-și celălalt braț la spate și luându-și avânt. Are în mână o piatră mare, colțuroasă, fiind gata să mă lovească. Sunt prea obosit ca să-l opresc sau să mă feresc. Pe fața lui nu se citește nicio remușcare, nicio îndoială cu privire la intenția lui clară de a sparge țeasta altui om.

— John, îl strig eu fără putere.

Fața lui se destinde imediat. Se uită la mine de parcă mintea lui ar fi confuză, apoi mă îmbrățișează tare și râde. Piatra din mâna lui mă apasă pe spate când mă strânge în brațe. Brațele îmi sunt încă îndoite și nu-l pot îmbrățișa, la rândul meu. Respir adânc.

•

John stă pe un buștean, în timp ce eu aleg să stau în picioare, cu fața la el. Nu arată mai rău decât atunci când l-am văzut ultima oară, cu toate că părul i-a crescut, iar maxilarul și bărbia îi sunt acoperite de barbă.

— Doamne, cât mă bucur să te văd, spune el. Dar nu înțeleg. Știi cine sunt?

Eu dau din cap.

— Cum e posibil? E foarte calm și pare că se concentrează, în cele din urmă, se uită la mine și adaugă: Când m-ai văzut ultima dată?

— Acum un an, îi spun. În decembrie 2008. Sau a fost înainte să ajung aici.

— Nu m-ai văzut din 2007? Nici în primăvara următoare? Pari să-ți amintești de mine, cel de demult, chiar dacă ceilalți m-au uitat. Scutură din cap. Ți-ai amintit până în acel moment în care lucrurile au devenit într-adevăr diferite. Nu înțeleg.

— Cred că s-ar putea, spun eu. Pentru mine e ceva familiar – o lume în schimbare, amintirile vagi ale altora. Este o oglindă pentru propria mea experiență. Undeva în noiembrie 2007 sau poate în decembrie, ai început să folosești pământul din fundătură în interiorul cutiei pe care ai construit-o.

El deschide gura ca și cum ar vrea să spună ceva, dar nu îi iese nimic. Mintea mea încă face conexiunile în timp ce vorbesc.

— Știai că era o idee proastă, că niciun lucru din fundătură n-ar mai fi fost sub controlul tău, dar erai atât de disperat să faci cutia să funcționeze, încât ai folosit pământul oricum. L-ai băgat pe Buddy în cutie chiar în jurul datei în care a avut loc mica voastră petrecere de la Shifty. O săptămână mai târziu, mi-ai scris biletul de rămas-bun, planul de rezervă în cazul în care nu ai fi reușit, apoi te-ai furișat în interiorul cutiei pentru prima dată. Nu ai stat prea mult acolo, pentru că un anumit lucru te-a speriat de moarte. Până acum am dreptate?

El încuviințează încet. Cuvintele mele sunt doar cu un pas în urma gândurilor care îmi trec prin cap.

— Voi ați crezut că avea să fie la fel de ușor precum construirea unui portal prin care să puteți trece, continui eu. Nu a fost. Așadar, îți refaci planul, dar observi în același timp că se întâmplă ceva: realitatea ta începe să se descompună. Oamenii încep să uite de Grace și de rahatul tău de experiment de la laborator. Alte lucruri dispar – obiecte, lucruri fizice. În cele din urmă, oamenii nu te mai recunosc și se uită la tine ca la un străin.

— Dar cum…

— Lasă-mă să termin. Mă simt ciudat să vorbesc cu John și să am toată puterea și cunoștințele necesare pentru o astfel de conversație. Așadar, ai devenit tot mai izolat, iar lumea ta, tot mai ireală. Și, în cele din urmă, ai realizat: lucrul care-ți bloca drumul prin cutie erai tu însuți. Într-un fel sau altul, ai învățat să înlături aceste îndoieli.

— Să le depășesc, de fapt, spune el.

— Deci ai intrat din nou în cutia ta. Și, de data asta, te-ai trezit aici.

— A fost nevoie de un număr mare de încercări, sincer să fiu, spune el.

— Ca atunci când înveți să meditezi.

— Da, exact. Un timp, am crezut că-mi pierd din nou mințile. Dar, în cele din urmă, am preluat controlul și am trecut dincolo.

— Vezi, aici greșești.

Încerc să-mi întind brațele, masându-mi bicepșii și tricepșii cu încheieturile degetelor. Mâinile mele arată precum carnea de pui raw. Există o aluzie urâtă în ceea ce spun. Mă întorc din nou spre John.

— Ai trecut pragul în decembrie 2007. Nu ai mai venit înapoi pe partea noastră după aceea.

Și asta înseamnă că nici eu nu am făcut asta. Realitatea sugestiei mele îmi provoacă un nod în stomac. Am fost blocat în cutie încă din august 2008. Ultimele luni ale vieții mele nu au fost viața *mea*. Tremur și mă apropii de foc.

— Ofițerul 2510 mi-a dat de înțeles că există clar o mulțime de spații și de momente – ori tot ce am putea numi noi „prezent”.

— Ofițerul 2510? întreabă el. Ce legătură are ea cu asta?

Deci el nu a văzut-o aici. Cel mai probabil, el nu l-a întâlnit pe niciunul dintre oamenii ei. *Acces interzis*.

— Nu-ți face griji în privința ei acum.

Pășesc în jurul focului pentru a ține pasul cu gândurile mele.

— Ea a specificat clar că acea cutie construită de tine este mai nimic în comparație cu intrările precum fundătura, nu știu de ce. Dar cred că, prima dată când ai ieșit din cutie, aceasta te-a lăsat să plutești în derivă în toate dimensiunile posibile ale prezentului. Ca un ac de pick-up care sare de pe canalul discului.

El scutură din cap.

— Cred că înțeleg ce spui. Dar șanțurile unui disc ar corespunde unor momente diferite. Aș fi mai mult ca un ac care se mișcă într-un șanț foarte similar, pe un disc similar, iar și iar, până când nu mai recunosc deloc discul.

— La dracu', John. Las-o baltă. E doar o metaforă.

Focul îi luminează jumătate din față și îi ascunde cealaltă jumătate în întuneric. Pare copilăros și mic.

— Cum ai putea să știi toate astea?

— Nu pot să știu, nu pot fi sigur. Eu doar lucrez cu piesele pe care le am.

Clipocitul apei lacului începe să se audă peste trosnetul focului. Am impresia că vuietul apei a crescut, ca și cum valurile s-ar izbi cu putere de stânci.

— Un lucru știu sigur: nu avem mult timp la dispoziție. Trebuie să o găsim pe Grace, să ne urcăm în barcă și să ne întoarcem acolo unde orașul este pe partea noastră. Unde e ea?

John se schimbă la față. Poate că până acum a fost surprins sau impresionat, dar când aude numele surorii mele, devine țeapăn. Se ridică.

— E acolo, spune el și face semn spre adâncul pădurii. Acolo unde ar fi acum vechea locuință a părinților mei, dacă noi am fi pe partea noastră.

Ceva din tonul lui mă face să mă înfior după ce termină de vorbit.

— Dar? întreb eu.

— Dar lucrurile sunt complicate cu Grace.

— Nu mai spune! Să mergem!

Pornesc spre nord, departe de țărm.

— Nu.

Vocea lui este destul de fermă, așa că mă întorc cu fața spre el. John nu s-a mișcat de lângă foc.

— Nu o să-ți placă ce vei găsi acolo. Mai bine să o lași pe ea să vină la noi. Grace mă vizitează în mod regulat, într-o formă sau alta.

— Nu avem timp pentru asta.

Simt un val de frig dinspre lac, acum că m-am îndepărtat de foc. Mă închei la geacă.

— Crede-mă, spune el, timpul este singurul lucru pe care-l găsim aici din plin.

Cuvintele lui încep să sune ca niște scuze, ca niște raționalizări. În vocea lui disting o oarecare nervozitate.

— John! De ce nu te-ai dus acolo, pur și simplu, să o iei cu tine și să o aduci înapoi?

Și atunci aud un țipăt oribil și prelung de durere dinspre țărm. Mai auzisem o dată acest sunet înainte, în apartamentul lui John și Grace. Este țipătul unui șobolan speriat. Vânătorul este aici.

— Iisuse Hristoase, spun eu. Îi face rău lui Buddy. E aici.

Un fulger de recunoaștere trece pe fața lui John.

— Ai fost urmărit până aici. Prin cutie.

Dau din cap. Aștept să aud zgomotul frunzelor și al crenguțelor rupte sub pașii unei ființe care merge prin pădure.

— Trebuie să pleci, spune John. Chiar acum.

— Bine, să mergem, atunci.

— Nu. Se ciupește de față frustrat. Uite. Nu pot. Nu pot trece. Din anumite motive, intrările nu mai funcționează pentru mine. Știu că fundătura este acolo, dar nu pot să o folosesc. Nimic nu mai funcționează în cazul meu. Sunt blocat. Am fost blocat aici atât de mult timp…

Chiar dacă situația e cumplită, el tot îmi ascunde anumite lucruri.

— Cel puțin, ascunde-te de acel lucru, îi spun eu.

— Nu este interesat de mine. Doar de tine.

Sar de pe un picior pe celălalt, încercând să-mi încălzesc picioarele.

— De unde știi?

— Pentru că am avut unul pe urmele mele. Strânge din dinți, adăugând: Dacă vrei să o găsești pe Grace, acum este momentul. O să-l opresc și îl voi îndruma greșit.

Se aude un alt țipăt, ceva mai aproape de data asta.

— Du-l pe Buddy într-un loc sigur, dacă poți, îi spun eu. Și să fii gata de plecare când mă întorc.

John îmi face semn spre pădure.

— Fugi!

În doar câteva secunde, ies din lumina focului. Pădurea este atât de întunecoasă, încât îmi amintește senzația din cutie. Raza lanternei îmi dezvăluie doar cei trei metri de pământ din față și nimic mai mult.

Alerg pe cărare cât de repede pot. Picioarele sunt singurele părți ale corpului pe care le mai pot folosi cât de cât. Le solicit la maximum. După cinci sau zece minute, am părul măciucă și simt că sunt privit printre copaci. Apoi, aud șoapte.

Bună, frățiorule.

Această parte este atât de plictisitoare…

Te-am așteptat.

— Grace?

Îndrept raza lanternei spre pădure și văd numai copaci.

Continuă să mergi. Ne vedem acolo.

— Grace, gata cu joaca! E timpul să mergem.

Intră acolo, ticălos de nimic ce ești!

Fac un pas greșit în față. După o curbă lină, cărarea se termină brusc. Nu sunt sigur ce trebuie să fac, așa că merg înainte, alergând șerpuit printre copaci. Amețesc din cauza epuizării fizice și a lipsei de somn. Pleoapele mele se închid și se deschid încet și am impresia că lasă în urmă un strat de mâl. Mai fac câțiva pași.

Lumea se trezește la viață datorită unei lumini artificiale. Nu am văzut tranziția, dar acum copacii din față sunt rari și scunzi. Spre deosebire de locul din care am venit, pământul e acum mocirlos, fără nicio pădure. Văd înaintea mea un felinar stradal, partea din spate a unui indicator în formă de romb și capătul unui drum pavat. Mai fac alți câțiva pași.

Și după doi ani extrem de lungi, o văd pe Grace stând indiferentă și pălăvrăgind cu o altă femeie, care se află cu spatele la mine. Grace este în profil. Părul ei ciufulit, ca un cuib de șobolani, e legat la spate, iar hainele îi sunt murdare. Râde încetișor odată cu femeia aceea.

— Grace, spun eu.

Cele două femei se întorc spre mine. Amândouă sunt, fără nicio îndoială, sora mea.

Mă uit cu atenție spre suburbii. Există o mare de oameni în jurul caselor, stând așezați sau în picioare, vorbind, odihnindu-se, urmărindu-mă. Fiecare persoană pe care o pot vedea este Grace. Toate.

— Oh, Iisuse, spun eu. Mă simt rău.

Cele două femei din fața mea se întorc una spre cealaltă.

— Oh, spune una dintre ele. Cred că e rândul meu. Tu ai făcut-o deja?

— Evident, dă din cap cealaltă. Du-te ușor spre el.

Prima Grace vine spre mine, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Eu mă concentrez pe poziția mea. Ea zâmbește și îmi trage un pumn în braț.

— Ți-a luat ceva timp, spune ea.

•

Mergem pe strada din suburbii. Trecem pe lângă grupuri mici de Grace, care vorbesc între ele. Din când în când, ridică privirea, întrerupându-și conversația, și zâmbesc, dar niciuna nu pare surprinsă să mă vadă. Nu sunt mirate nici de mersul meu ciudat, nici de pielea cojită de pe mâini. Grace mă conduce pe veranda unei case și îmi face semn să mă așez. Strălucirea luminii electrice e stranie, iar cartierul nu mai arată ca pe vremea când veneam aici. Cerul nopții este acoperit de nori.

Când se așază lângă mine, o întreb:

— Ce este acest loc? Ne-am întors... suntem din nou pe partea cealaltă?

Ea clatină din cap.

— Gândește-te la locul acesta ca la un prag. E ca și cum ai sta în pragul unei uși. O mică întindere de timp care leagă o parte de cealaltă, repetându-se la nesfârșit. O buclă. Nu suntem nici în interior, nici în afară.

— Și de când ești tu aici? o întreb eu. Când ai fost ultima dată pe partea noastră?

— Nu tu ar trebui să știi asta? Se uită spre cer pentru o clipă, analizându-și gândurile, apoi își amintește. Așadar, mă întorc după asta. Am trecut de mai multe ori. De câte ori?

— De cel puțin trei, spun eu. În primul rând, după cina în familie din noiembrie 2006. Apoi, în mijlocul nopții, la începutul lunii decembrie, în 2006. Apoi, din nou, o săptămână sau două mai târziu.

Nu-i spun că am văzut-o ultima dată imediat după Crăciun. Ceva mă înfioară când îmi amintesc.

— În noiembrie a fost o plecare de probă, spune ea. Un accident, de fapt. Nu am parcurs tot drumul prin intrare, doar am rămas în bucla temporală o vreme și a fost uimitor. M-am întors exact în același moment în care am intrat. De data aceasta am traversat tot drumul până pe partea asta și am explorat un pic de pădure și de țărm. Niciun semn de localnici încă.

Nu-i spun că am văzut-o pe polițistă, nici despre așa-numitele așezări de pe insula Toronto sau despre faptul că ei nu sunt deloc localnici.

— Apoi am dat peste acest loc. Din punct de vedere geografic, este la fel ca locul prin care am trecut, dar are un timp diferit. E o intrare cu totul diferită, presupun. Când ai trecut prin fundătură?

— Eu nu am făcut asta, îi spun eu. Am folosit cutia.

Ea pare perplexă.

— Nu ai dat încă de John? întreb eu. Când ochii ei se fac și mai mari, adaug: Este și el aici, pe malul lacului. O să-l vezi în cele din urmă. A construit o intrare artificială pentru a te găsi.

Două femei cu chipul surorii mele trec pe lângă noi conversând încet. Nici măcar nu se întorc spre noi.

— Câte dintre voi sunteți acolo? întreb eu.

— Doar una. Gândește-te că este o buclă închisă.

O parte din populația cu chipul lui Grace se mută mai aproape de fundătură, ca un întreg public.

— Deci, toate acestea sunt versiunile tale, îi spun. Tu ai fost toate înainte.

— Nu fi idiot, spune ea. Încă nu am fost unele dintre ele.

— Dar ai mai văzut asta înainte – ce se întâmplă chiar acum între noi, adică.

— Desigur. Te-am urmărit vizitându-mă de atâtea ori, din atâtea unghiuri, că abia te observ de fiecare dată când ajungi aici. Se scarpină în cap și continuă: Când am ajuns, se pare că existau deja mii de variante ale mele aici, dar asta pentru că există o cantitate finită de timp care continuă să se repete. Eu am fost cea mai tânără, subiectiv vorbind. Cu fiecare ciclu, mă trezesc că sunt puțin mai în vârstă, ocupând spațiul care

obișnuia să fie o viitoare versiune a mea. Iar când voi fi cea mai bătrână – ultima, de fapt –, voi părăsi fundătura cu tine.

Mulțimea de Grace se adună în jurul fundăturii și se agită ca să vadă mai bine. Mă uit la mai multe momente din viața surorii mele – toate suprapuse într-un spațiu ce se repetă la nesfârșit. Este uluitor. Mulțimea de Grace începe să murmure.

— Ce se întâmplă acolo? întreb eu.

— Oh… Tu nu ai văzut asta.

Ea se ridică și îmi face semn să fac același lucru. De pe această verandă putem vedea clar până la fundătură – aproximativ o sută de metri distanță.

— Privește.

Un băiat țâșnește din spatele indicatorului fundăturii. E firav și pare asiatic.

— John, spun eu.

— Eu l-am creat, îmi spune Grace mândră. Am creat omul care îmi oferă accesul în acest loc. Impresionant, nu crezi?

Tânărul John aleargă între case și se ghemuiește, cu doar câteva clipe înainte să prindă o străfulgerare a nenumăratelor Grace din jurul lui, suficient de aproape încât să-l atingă. John va vedea siluetele ei, iar asta va pune totul în mișcare, îndrumându-l spre sora mea câțiva ani mai târziu, pentru ca Grace să găsească drumul până aici.

— L-ai folosit, spun eu.

— Nu fi atât de ipocrit! Altfel, el și cu mine nu ne-am fi întâlnit niciodată. Cum se spune? „E mai bine să fi iubit și să suferi decât să nu fi iubit niciodată.”

Tânărul John pare să zărească ceva în fereastra de peste drum. El verifică spațiul în care se ascunde puțin, dar este orb la toate acele Grace din jurul lui. Le poate vedea doar reflectate în geam și, după ce le zărește, iese în drum și traversează strada.

Cobor treptele verandei și mă apropii de John pentru a-l vedea mai bine. Această Grace mă urmează. Tânărul John este în picioare în grădină și fața lui se lipește, practic, de fereastră. Ajung la un metru de el și mă opresc.

— John, strig eu.

El nu reacționează.

— Aceasta e partea mea preferată, spune Grace. Îmi amintesc când a venit rândul meu să fac asta.

Știu ce se va întâmpla mai departe. O singură Grace merge pe stradă, lăsându-se văzută clar de către John. Pe chipul lui se citește importanța absolută a acestui moment. Viața lui e schimbată.

Apoi, John dispare fără niciun avertisment. Pur și simplu este acolo pentru o clipă și dispare în secunda următoare. Mulțimea de Grace devine mai gălăgioasă pentru o secundă, aproape frenetică, apoi tac toate, brusc.

— Ce s-a întâmplat? o întreb pe această versiune a surorii mele.

— Ciclul doar se resetează, spune ea. Grace este peste tot în jurul nostru.

Ea vorbește cu versiunea ei trecută și viitoare. Nu văd nimic altceva în afara unor chipuri mulțumite ale ei – unele cu o expresie de infatuare, unele fericite și altele calme.

— De ce? întreb. De ce ai vrea să fii singură așa?

Ea se uită la mine cu atenție.

— În tot timpul meu aici, nu am fost niciodată în pericol, niciodată speriată, nici obosită sau flămândă, stresată sau tristă. Și, mai important decât atât, nu am fost niciodată plictisită sau neimplicată, niciodată provocată de către un adversar inferior mie. Am petrecut, literalmente, zile întregi vorbind singură, jucându-l pe avocatul diavolului, rafinându-mi argumentele. Este subiectivitate pură. Este… absolut sublim. Asta e liniștea deplină. E tot ce mi-am dorit de când eram copil.

— De la întâmplarea cu Thornton, spun eu.

— Asta nu are nimic de-a face cu Thornton, se încruntă ea. John. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nenorocitul acela o să-ți spună.

— Mi-am dat seama singur. Aș vrea ca tu să fi avut destulă încredere în mine ca să-mi spui. Scutur din cap și adaug: Iar el nu este un nenorocit. A încercat să te salveze în tot acest timp.

— Incredibil, spune ea. Scoate apoi un hohot înfiorător. N-am vrut niciodată să mă salveze cineva. Nu am avut nevoie de așa ceva. Nu ai înțeles?

— Am înțeles foarte bine, îi spun. Dar văd că tu nu înțelegi. Nu știi ce se întâmplă atunci când te întorci.

Ea se uită la mine cu indiferență.

— Acest lucru te consumă, adaug eu. Vii înapoi și pari pierdută, distrusă, stând lângă marginea autostrăzii ca o… și

apoi, câteva zile mai târziu, fugi din nou, faci acest salt în bucla temporală prin alte intrări, o mulțime de intrări. Dumnezeu știe cât timp petreci aici. Data viitoare când revii la noi, după Crăciun, în 2006, ești chiar mai distrusă. Și apoi, la scurt timp după aceea, pleci pentru totdeauna. Mă îndepărtez de case și adaug: Pentru o vreme am crezut că te-ai întors aici pentru totdeauna, dar acum am înțeles. Chiar pleci și intri în pădure sau cine știe unde și te sinucizi. Am redus-o la tăcere. Deci, la naiba, poate că tu ești cea care nu înțelege, continui eu. Poate că tu ești cea care are nevoie de ajutor. Poate că ar trebui să ai încredere în mine.

Urmează un moment de tăcere. Ea se uită la mine și măsoară greutatea cuvintelor mele. Din josul străzii aud vocea unui bărbat strigând-o pe nume:

— Grace!

Știu ce se întâmplă dinainte să văd. Mă uit spre fundătură și mă văd pe mine, cel de acum treizeci de minute, alături de două dintre variantele surorii mele. Îi șoptesc acelei Grace de lângă mine:

— Nu vreau să văd asta.

Ea merge pe stradă, departe de fundătură. O urmez. Undeva, în spate, mă aud spunând: „Oh, Iisuse!”

Ea mă conduce pe strada lui John din suburbii, după colț. Pe măsură ce înaintăm, vedem mai multe variante de Grace – atât de multe încât aglomerația pare mai mare aici decât în centrul orașului. Dar mai îngrijorătoare este starea ei – starea lor. Cu cât ne îndepărtăm mai mult de fundătură, cu atât mai obosite devin aceste Grace mai în vârstă și cu atât mai puțin conversează ea cu sinele ei anterior. Când ajungem într-un parc din apropiere, mocirlos și năpădit de buruieni, și ea, și ele se întind pe spate, cu ochii lipsiți de expresie și gurile deschise. E ca un cimitir în care oamenii nu s-au deranjat să-și îngroape morții. O groapă comună.

Mă întorc spre acea Grace care-mi servește drept ghid.

— Dacă știi că asta ți se va întâmpla, atunci de ce stai aici?

Mai tânăra Grace nici măcar nu pare îngrijorată.

— Orice lucru semnificativ mărește șansele de mortalitate. Mâncărurile grase, alcoolul, chiar și creșterea copiilor dacă e cazul.

— Nu e același lucru.

— Este *exact* același lucru. O analiză cost/beneficiu. Ce trebuie să dau și ce primesc în schimb? Și, în acest caz, obțin exact ceea ce vreau.

— Nu cred că vei dori acest lucru odată ce-l vei avea.

Mă gândesc la ceea ce mi-a spus ofițerul 2510.

Ea mă ignoră. Ajungem la marginea parcului și Grace spune cu voce tare: „Cine-i ultima?”

Câteva trupuri își ridică de pe pământ capetele și se uită în jur. În cele din urmă, una ridică mâna și se saltă încet în picioare.

— Ei bine, până aici am mers cu tine.

Mai tânăra Grace pune mâna pe umărul meu, îl strânge ușor, apoi și-o retrage imediat și se întoarce să plece.

— Așteaptă. Fac un pas spre ea. Ai putea veni cu mine.

— Se pare că o voi face. Ea zâmbește, dar nu e un zâmbet real, *non-Duchenne*. Acum, scuză-mă. Eram în mijlocul unei conversații când ai sosit.

O privesc cum înaintează șerpuit printre rândurile de trupuri din parc și urcă pe buza bazinului năpădit de iarbă. Mă întorc spre cea mai în vârstă Grace – „ultima”. Se mișcă încet, dar nu arată mult mai în vârstă decât atunci când m-a condus până aici.

— Să mergem, Grace.

•

Alegem un traseu prin spatele caselor din suburbii, pentru că vreau să evit propria mea variantă repetitivă. Vedem și alte momente din viața lui Grace – plimbându-se încet, hoinărind, meditând, participând la dezbateri. Îmi pun un braț în jurul taliei lui Grace cea vârstnică, iar ea își pune brațul în jurul gâtului meu. În acest fel ajungem la fundătură dintr-un unghi puțin diferit și trecem înapoi spre pădurea întunecată. Urechile îmi sunt ciulite, pândind orice zgomot făcut de vânător. Îndrept raza lanternei în fața noastră și îi fredonez piesa de pe CD-ul cu mixajul făcut de ea. De data aceasta nu se mai aud șoapte în pădure, dar eu încă am senzația că suntem urmăriți.

Simt asta înainte să văd – mici imperfecțiuni de-a lungul antebrațului surorii mele. Îndrept lanterna spre brațele ei și văd cicatricele: nu cele care i-au rămas din adolescență, vindecate și plate, ci altele mai noi – cele albe, proeminente și urâte pentru că nu au fost cusute. Sora mea nu și-a introdus niciodată brațul

într-o cutie și nici nu a văzut vreodată versiunea acesteia de mărimea unui om. Ea nu a avut niciodată un vânător. Ea singură și-a făcut aceste tăieturi exacte și adânci în piele. Probabil că a început să facă acest lucru din nou, după ani de zile. Poate că nu a încetat niciodată să facă asta.

Doar după ce intrăm adânc în pădure, departe de momentele formării lui John, această Grace îmi vorbește:

— Mă simt mai bine acum, mulțumesc, spune ea.

— De ce ai început din nou să-ți faci rău singură?

Ea devine rigidă și își retrage brațul din jurul gâtului meu.

— Nu-i așa că e interesant ciclul? O dată am făcut o estimare, să văd cât de mult timp am fost acolo. Dacă fiecare ciclu durează aproximativ o jumătate de oră și există zeci de mii de variante ale mele, asta înseamnă că sunt prinsă acolo undeva peste un an. Cel mai bun an din viața mea.

— Grace...

Ea își testează acum corpul, îndoindu-și toate articulațiile.

— Știi, încep să mă simt mult mai bine. Trebuia să fi plecat mai devreme. Râde. Puteam să stau, pur și simplu, în intrările acelea cu câteva cicluri mai puțin.

— Bine, nu-mi răspunde dacă nu vrei. Dar trebuie să mergem. Trebuie să urcăm în barcă și să plecăm.

— Și unde să mergem? mă întreabă ea răstit.

— Înapoi în oraș, cred. Sau acolo unde este orașul, pe partea noastră.

Ea e plină de viață acum. E vechea Grace, în mai multe privințe.

— De ce-ți mai bați capul cu asta? Crezi că e cineva acolo care te-ar putea ajuta? Ei nu se coboară la nivelul nostru.

— Cred că există cineva, da. O trag de mânecă și o conduc înapoi pe cărare. M-a ajutat și înainte. Ar putea avea unele idei.

— Stai.

Își smulge brațul din strânsoarea mea.

— Trebuie să mergem.

— Stai, zice ea oprindu-se din mers. Unul dintre ei a vorbit cu tine.

— Grace, vino.

— Unul dintre ei a vorbit cu tine.

— La dracu’, Grace!

— Ce a spus?

Pășește spre mine în întuneric. Mă izbește cu pumnii în piept și raza lanternei se îndreaptă spre coroanele copacilor de deasupra noastră.

— Ce a spus? La naiba!

Nu vreau să-i spun nimic. Vreau să inventez ceva.

— Spune că nu ești capabilă să înțelegi cum funcționează toate astea.

Se oprește. Îndrept lanterna spre fața ei și arată de treisprezece ani.

— Minți.

Atâta vreme cât este supărată pe mine, mă va urma. Mă îndepărtez de ea și continui să merg de-a lungul potecii, iar ea mă urmează furioasă. Curând, strălucirea flăcărilor învăluie copacii. Ajungem la focul de tabără al lui John, dar el nu este acolo. Nici vânătorul.

Ea mă trage de mânecă.

— De ce mă minți?

— Probabil că este la barcă, îi șoptesc. Vino!

O conduc pe cărarea care merge spre lac. Aerul se răcește când ne apropiem de apă.

Grace merge tăcută în spatele meu, dar la un moment dat spune:

— Mi-ai zis odată că mă vezi din nou în Toronto. Apar și dispar de încă două ori, așa ai spus.

— Tocmai ți-am spus asta, zic eu. Ei bine, tocmai i-am spus acest lucru unei versiuni mai tinere a surorii mele.

Vântul ne bate în față. Simt un miros de animal. Ne apropiem de ceva.

— Te-ai gândit totuși, spune ea, că dacă mă întorc cu voi acum, n-aș mai fi apărut și dispărut de încă două ori în trecut? Nu m-ai fi văzut din nou în decembrie 2006. Asta înseamnă că eu nu voi părăsi acest loc cu tine. Orice s-ar întâmpla cu mine, pentru tine s-a întâmplat deja.

— Vorbește mai încet.

Gândurile mi se învălmășesc în minte. Declarația ei este dificil de înțeles. Bolta de vegetație dispare și ajungem la marginea lacului. Apa clipocește pe stânci și mușchii mei strigă de disperare la gândul că va trebui să vâslesc din nou. Plimb raza lanternei în jur. John stă lângă barcă și se sprijină în vâslă ca într-un baston.

— Tu ce faci aici? întreabă Grace.

Fața lui trădează confuzia.

— M-ai văzut aici înainte, zice ea, gândind cu voce tare. În alte locuri precum fundătura. Așadar, *eu rămân* în spate.

— Nu trebuie să faci asta, spun eu.

— Ba da, o vei face, spun eu din nou.

Doar că nu *eu* spun asta.

John se uită în stânga lui. Îndrept lanterna în direcția aceea și mă văd pe mine. Sunt în picioare, alături de Grace, dar și lângă John. Mâinile mele nu sunt pline de bășici și de răni, dar fața este a mea. În mâna dreaptă a dublurii mele e un ciocan greu, de culoare argintie, iar cu stânga îl țin pe Buddy de ceafă.

Sunt propriul meu vânător.

— Aceasta este cumva o altă buclă? întreb eu.

— Încearcă din nou, tâmpitule.

Propria-mi față rânjește la mine. Îmi amintește de reflexia mea în cutie, de temerile mele, de furia și de frustrarea care radiau din imaginea oglindită de atâtea suprafețe, de toate lucrurile pe care am ales să nu le aduc cu mine. Ofițerul 2510 spusese: *Ai forțat drumul până aici, ai provocat o fractură și ai „împrăștiat rahatul" rău de tot*. Vânătorul spune:

— Te întrebi: „De ce nu m-a avertizat John?"

— Tu ești o altă posibilă variantă a mea. Ceea ce aș fi putut fi eu.

— Eu sunt eu. Ești doar un gând ulterior.

Grace se îndreaptă spre John. Eu mă îndrept spre mine însumi. Mintea îmi lucrează febril.

— Spune cuvântul, mă îndeamnă John.

El ține vâsla cu ambele mâini, legănând-o dintr-o parte în alta. Gândește. Gândește.

Eu vorbesc – această variantă a mea:

— John, de ce nu poți trece înapoi pe cealaltă parte, pe partea noastră?

— Poftim? Am stat pentru că am încercat să o câștig pe Grace înapoi, spune John.

Sora mea râde amar.

— Minte, spune cealaltă parte din mine.

— Îl am sub control, zice John.

— Mincinosule! De câte ori a spus asta înainte? spune cealaltă parte din mine.

Eu merg în jurul celuilalt „eu” acum. Privesc ciocanul în mâna mea de vânător.

— Te rog. Buddy nu are nicio vină, zic. Nu are legătură cu asta.

Ambele variante ale mele se uită la șobolanul din mâna lui – de fapt, mâna mea. Buddy este tăcut și supus în strânsoare. Probabil că el nu s-a temut niciodată de nimic. Mă uit la cealaltă variantă a mea cum îl aruncă pe Buddy cu putere spre barcă. Bietul șobolan se izbește de carena ambarcațiunii și cade inert.

— Oprește-te, îmi spun mie însumi.

— Spune cuvântul, zice John.

El stă pe margine și ține vâsla ridicată în aer.

— Când voi termina cu mine, răspunde cealaltă variantă a mea, mă voi ocupa de voi doi, pentru tot ce mi-ați făcut.

Gândește-te, idiot nenorocit!

Vântul se însuflețește dintr-odată. Lăsăm urme în nisip, iar acestea sunt înghițite de întuneric și de valurile care ne mângâie picioarele.

— Când voi termina cu voi doi, o să mă ocup de Nicole.

— Așa că am de gând să distrug viața mea și tot ce este în ea.

O conversație cu mine însumi.

— Intenționez să fac orice îmi vine în minte.

Gândește-te! Ceva mă sâcâie.

— John, ce s-a întâmplat cu vânătorul tău? întreb eu.

John face un pas înapoi.

— Ce s-a întâmplat, John?

Gura lui rămâne deschisă, dar brațele îi rămân întinse, mai pregătite ca niciodată pentru violență. Și înțeleg brusc. Știu de ce John a rămas blocat aici. Știu ce le-a făcut celorlalte variante ale lui și înțeleg cum a rămas captiv aici din cauza propriei violențe.

Și dintr-odată știu totul. Mă hotărăsc.

— Orice s-ar întâmpla, le spun lui John și lui Grace, nu interveniți. Aceasta este singura cale înapoi pentru voi.

— Voi încheia toate astea, spune cealaltă variantă a mea.

Apăs pe butonul lanternei și o închid. Fac un pas spre mine însumi și ridic mâinile într-un gest de pace. În întuneric pot vedea că cealaltă variantă a mea se enervează. Nu voi riposta.

Celălalt „eu” ridică ciocanul. Simt cum mă izbește în plin într-unul dintre pometți. Picioarele îmi cedează și apoi simt țărmul stâncos lipit de fața mea. Grace țipă.

Cu gura plină de sânge, îi spun:

— Nu te amesteca.

Încerc să mă ridic de jos. Simt lovitura, îmi simt piciorul, apoi sunt pe spate, cu un genunchi inert – propriul genunchi. Celălalt „eu” mă apucă de antebrațul drept. Simt ciocanul strivindu-mi degetele, oasele mâinii, încheietura. Mâna îmi este zdrobită. Mâna mea leagănă ciocanul.

John plânge. Grace tace. Eu devin o intrare.

— Asta e, spun eu.

Mă ridic și-mi fixez un genunchi în piept, ceea ce mă lasă fără suflare. Și apoi mă întorc la mână. Întorc ciocanul și lovesc cu capătul îndoit. Nu simt mai nimic în resturile mâinii din capătul brațului. Nu voi riposta.

— Grace, John, spun eu. Conștiința îmi alunecă departe. E timpul să mergem.

Îmi scot cârligul din mână și trag din nou, o dată și încă o dată, până când membrul îmi devine doar un țesut inert care atârnă pe niște articulații.

— Bine, spune John.

— Nu pot, zice Grace. Sunt atât de multe lucruri pe care încă le mai pot face aici…

— Să mergem acasă, iubito. Nu vrei să fii în locul acesta.

— La naiba, nu-mi spune tu ce vreau, John!

— Ajungi să te sinucizi, adaug eu.

Mă uit la Grace în întuneric și încerc să ignor fața schimonosită de deasupra mea, care mârâie printre dinții încleștați.

— Dacă rămâi aici, alegi să mori.

Ea se apleacă spre mine și spre cealaltă variantă a mea. Apoi îmi spune încet:

— Aleg să trăiesc, frățiorule. Nu vreau să vin cu tine. Sunt fericită aici. De-abia am început.

Cealaltă variantă a mea se plictisește să zdrobească lucrul acela care a fost mâna proprie. Mă lovesc singur în tâmplă. Văd stele. Mă văd desfigurat de furie. Mă pălmuiesc singur ca să-mi țin ochii deschiși. Nu am mai acționat niciodată atât de violent

împotriva propriei persoane. Accept să mă distrug pe mine însumi. Aleg să nu ripostez.

— Veți dori să vedeți acest lucru, spun eu.

— Uitarea, spun apoi.

Îndrept ciocanul în jos, spre fața mea, și lovesc cu toată puterea.

CEALALTĂ PARTE

Trupul lui Grace a fost descoperit în weekendul de Ziua Muncii, în septembrie 2008. O pereche de turiști dintr-un camping au dat peste rămășițele ei într-un parc de provincie din partea de nord-est a orașului Toronto, în apropiere de granița Ontario-Quebec. Cauza morții era incertă, dar autoritățile au găsit mai multe sticluțe goale de clonazepam, imipramină și fluoxetină, precum și o sticlă goală de scotch de 750 ml, toate provenind – conform supozițiilor – din apartamentul ei din Toronto. Oasele lui Grace și bucăți din hainele ei au fost găsite într-o râpă. Judecând după tibia dreaptă fracturată, autoritățile au suspectat că Grace consumase în mod deliberat toate substanțele acelea într-o încercare de a se sinucide cu o supradoză și că se prăbușise după aceea în locul în care fusese descoperită – ultimul ei loc de odihnă. Trupul îi era descompus de aproximativ douăzeci de luni. Ea murise, de fapt, înainte ca John să se apuce să construiască acea cutie.

Nu sunt sigur cine a organizat înmormântarea ei, pentru că eram încă internat la spitalul Toronto-Bathurst. Un echipaj al ambulanței răspunsese unui apel disperat și descoperise pe plaja Oshawa un tânăr asiatic care își căra în spate prietenul mutilat și un șobolan însângerat. Asta se întâmplase pe la mijlocul lunii august, în 2008. Atunci când starea mea nu mai fusese considerată critică, fusesem transferat de la Spitalul General din Oshawa la Toronto. John fusese reținut o perioadă semnificativă de timp și închis din nou atunci când fuseseră găsite rămășițele lui Grace. Cei de la poliție mi-au pus o mulțime de întrebări. Nimeni nu a recunoscut descrierea pe care i-o făcusem ofițerului 2510, așa că am fost diagnosticat cu leziuni cerebrale traumatice. Când a avut loc înmormântarea lui Grace,

atât eu, cât și John eram sub investigație – conform procedurii –, dar, altfel, eram liberi să ne vedem de treburile noastre.

În ciuda faptului că Grace fusese mereu o atee convinsă, serviciul funerar a avut loc într-o biserică anglicană din suburbia copilăriei noastre. Au venit doar câteva persoane: mama și tatăl meu, în strane diferite; Lee, Steve și Brian; Nicole, eu și John – și, neștiut de nimeni în afară de mine, Buddy șobolanul. Deși nu reușisem să ajung la priveghi cu câteva zile înainte, mi s-a spus că mai mulți foști colegi de școală și colegi de laborator veniseră să-și prezinte omagiile.

După serviciul funerar, le-am mulțumit tuturor prietenilor mei pentru prezență.

Lee părea șocată de calmul meu.

— Ai grijă de tine, Scruffy.

Steve, care stătea lângă ea căutându-și cuvintele potrivite, nu a reușit să-mi spună nimic, așa că s-a mulțumit doar să mă îmbrățișeze timid.

Era destul pentru mine.

După ce s-au îndepărtat, Brian m-a întrebat:

— Vei fi bine, amice? Ai nevoie de ceva?

— Nu, i-am spus.

Steve și Lee erau pe culoar, certându-se încetișor – sfârșitul relației lor era din nou în plină desfășurare.

Am întors capul spre Brian.

— Lucrurile vor deveni foarte ciudate pentru voi trei, foarte curând. Dar vreau să știi că vă voi susține pe toți trei, indiferent ce se va întâmpla.

El a zâmbit, dar nu sunt sigur că ceea ce îi spusesem avea vreun sens pentru el.

— La naiba, dă-mi o îmbrățișare, omule, a zis el. Ăsta e un fleac în comparație cu ceea ce se întâmplă în viața ta.

Întind brațul să-i strâng mâna înainte să-mi aduc aminte că nu mai am mâna dreaptă. Îi strâng mâna cu cea stângă.

•

John și cu mine nu ne-am evitat unul pe altul, dar nici nu ne-am căutat. Dar când l-am găsit pe Buddy țeapăn și rece în cușca lui, mort fără vreun motiv aparent, John a fost cel pe care l-am sunat. Asta s-a întâmplat în octombrie 2008, iar după standardele șobolanilor, Buddy trăise o viață foarte lungă.

În noaptea aceea am săpat o groapă pentru el, lângă mormintele celorlalți șobolani – Micuța Grace și Micul John – din parcul de la nordul străzii Bloor. Buddy trecuse prin atât de multe încercări, încât părea stupid să moară acum. Și, cu toate că nu putusem să plâng la înmormântarea surorii mele, m-am trezit acum – dintr-un anumit motiv – vărsând lacrimi fierbinți pentru tovarășul meu pierdut. John stătea în spate – ținându-mi un braț pe umăr și fără să spună nimic. Buddy fusese un șobolan bun.

Mai târziu am comandat niște piure de cartofi și o bere la Features. John părea sănătos, chiar dacă nu era întremat pe deplin. Fața lui începea să prindă contur și hainele i se potriveau din nou.

— Cum e noul apartament? l-am întrebat.

— Categoric nou, a spus el. Este bine. Îmi imaginez că totul va fi bine.

— Ce planuri ai?

Am făcut o gaură în movila de cartofi pasați și sosul s-a revărsat în afară.

— Să-mi termin specializarea. Școala e înțelegătoare în legătură cu unele probleme. M-am gândit să caut după aceea o slujbă în domeniul sănătății mintale. Poate în consiliere sau cercetare.

— Și Grace? Cealaltă parte?

— Am vrut să cred că știam ce fac. Să iau lucrurile după concluzia lor logică. Se oprește pentru o clipă, închide ochii și se încruntă. Dar uite ce am ajuns să fac, ce am devenit.

Cade din nou pe gânduri, apoi oftează și mă privește.

— Nu. Am terminat cu toate astea. Fiecare a ales cum a vrut. Iar acum trebuie să trăim cu aceste alegeri.

Am mâncat. Am băut. Apoi John i-a cerut chelneriței niște scotch, iar ea l-a privit de parcă ar fi vorbit o limbă străină.

— Crezi că lucrurile puteau merge altfel? a întrebat el.

Mi-am amintit de bărbatul puternic și încrezător care juca rolul unui patriarh în micul nostru cerc social. Acum nu-i mai rămăsese în privire decât un soi de indiferență animalică. Era o urmă vagă a celui de odinioară, de dinainte de colaps. Știam foarte bine cine fusese el, vedeam limpede umbra celui de acum și omul care voia să devină.

— Nu știu, i-am spus. Poate nu pentru noi. Dar există o mulțime de posibilități pentru prezent.

— Crezi că… a început el, apoi s-a oprit. A sorbit din pahar. Și-a șters gura și ochii, apoi și-a trântit palmele pe masă. Crezi că m-a iubit?

— Da. Cred că da.

Stăteam la fereastra de la Features și urmăream traficul de pe strada Bloor. Tăcerea era de ajuns pentru noi. Nu mai era nimic de spus cu voce tare.

— Îți mulțumesc, mi-a zis.

Ne-am luat rămas-bun și am promis că vom ține legătura. Era un soi de adio.

În luna august, Nicole a fost cea care m-a vizitat prima la Spitalul General din Oshawa, chiar înaintea lui John sau a mamei mele. Nici măcar nu știu cum aflase. Fața ei era umflată de plâns când a sosit și mi-a spus că aceea avea să fie ultima ei vizită, dar a venit din nou câteva zile mai târziu, apoi din nou, iar când am fost transferat la spitalul Toronto-Bathurst, m-a vizitat în fiecare zi.

Nicole mi-a cerut să fiu sincer cu ea și, pentru prima dată, i-am explicat totul. Am început cu începutul și a durat foarte mult timp. Uneori, a trebuit să repet anumite părți, iar alteori a trebuit să o conving de adevărul spuselor mele cu un număr satisfăcător de detalii. I-am povestit cum am dezamăgit-o pe Grace și cum Grace însăși s-a dezamăgit pe sine. Nu am vorbit atât de mult în toată viața mea. Nu aveam idee dacă ea credea cu adevărat aceste lucruri. Era ceva secundar.

Când totul a fost spus, între noi nu a mai rămas decât golul din mine și bucata de carne vie bandajată complet care zăcea inertă alături. Uram acea parte din mine, dar Nicole a fost cea care a apărat-o, care a canonizat-o, care mi-a amintit că eu alesesem de fapt calea aceea.

Ne-am certat. De fapt, mereu ne certam, iar acest lucru era confortabil pentru noi. Dar când certurile au luat sfârșit, ne-am simțit mai bine, iar eu m-am simțit în siguranță – doar eu și cu ea, într-un spital nenorocit, înghesuit în suburbii, petrecând după-amiezile în lumina ce se revărsa printr-o fereastră murdară. Ea mi-a mărturisit aproape imediat despre bărbatul cu care începuse să se vadă. Mi-a povestit despre obiceiurile lui – că fuma și că era arogant – dar într-un mod plăcut. Am făcut o

criză de furie după plecarea ei – zvârcolindu-mă în pat și susținând că acel ciot care-mi rămăsese din braț era cauza suferinței mele. Când am ajuns la Toronto-Bathurst, ea mi-a spus că bărbatul cel nou plecase din viața ei. Speram să iasă ceva din asta și o dată sau de două ori mi s-a îndeplinit dorința – momente fugare ale vechii noastre pasiuni în spatele unei perdele de spital, apoi, o noapte sau două mai târziu, în patul ei. Dar era diferit. Tânjeam după ceva care nu mai exista.

I-am spus tot ce era de spus despre mine. I-am oferit toate cuvintele posibile. Iar ea m-a sfătuit ca, atunci când aveam să o întâlnesc pe femeia vieții mele, să fac totul corect de la început, să mă deschid și să fiu sincer, așa cum fusesem cu ea. Am urât-o pentru asta și am fost de acord cu condițiile ei.

•

În decembrie, am primit un răspuns de la Universitatea British Columbia. Puteam să mă înscriu din nou la cursuri, cu condiția să am minimum media de trecere în semestrul următor. Am sunat înainte și am reușit să subînchiriez un apartament în apropiere de False Creek, în Vancouver.

Până să plec, am practicat caiac-canoe de câteva ori pe săptămână, la un bazin acoperit. Vâsla cu două capete era mai ușor de manevrat cu o proteză. Am renunțat la slujba mea și am cumpărat un caiac lung de patru metri, confecționat din material compozit, având pe fund o aripioară numită skeg. Această barcă era un lucru minunat. Desigur, i-am spus mamei mele despre Vancouver și ea a fost mândră, poate, de mine. Am mers la unele spectacole cu Steve, Brian și Lee – deși nu cu toți trei odată –, iar ei s-au întristat auzind că urma să plec din oraș, dar în același timp s-au bucurat să audă că voiam să fac ceva cu viața mea. John și cu mine am petrecut o zi întreagă împreună și am mers cu mașina prin suburbiile din Toronto, la plaja din Oshawa și, în cele din urmă, la mormântul lui Grace. Nu am vorbit prea mult. El mi-a dăruit o sticlă mare de scotch. Dar Nicole a fost cea care m-a văzut ultima.

Am legat caiacul pe capota mașinii mele și am îngrămădit pe bancheta din spate și în portbagaj câteva obiecte personale. Restul le-am vândut sau le-am dat. Nicole și-a luat înapoi o parte din cărțile ei. Mi-a spus niște lucruri frumoase. Mi-a spus că mă ura pentru faptul că eram acum un bărbat mai bun decât atunci când o cunoscusem. Mi-a tras o palmă când i-am zis că

aveam să o revăd foarte curând. M-ar fi putut săruta. Apoi am pornit cu mașina spre nord și spre vest, până când din oraș nu a mai rămas nimic. Iar timpul era unul pe care nu puteam nici să-l schimb și nici să-l controlez, ci pur și simplu să-l duc cu mine: trei ani din viața mea pe care îi ridic de multe ori în lumină și îi analizez.

MULȚUMIRI

Le mulțumesc în primul rând profesorilor și mentorilor mei: Lee Henderson, care, în cadrul cercului său de scriere creativă, i-a acordat o șansă unui tip specializat în neuroștiință, încurajând dragostea acestuia pentru „mister”; Steven Galloway, care a găsit loc întotdeauna la seminariile sale pentru perfecționarea acestui impostor, și Annabel Lyon, care și-a oferit cu atâta eleganță susținerea și experiența ei pentru a cizela acest roman atât din punct de vedere structural, cât și din punct de vedere tehnic.

Vă sunt profund recunoscător pentru tot efortul și timpul pe care le-ați investit în persoana mea.

Nu ar fi existat un roman cu *Șobolanul* fără Martha Webb și Nicole Winstanley. Martha, agentul meu literar extraordinar, a jucat un rol esențial atât în finisarea imperfecțiunilor manuscrisului, cât și în consilierea mea, știind exact cui să încredințeze această carte. De asemenea, a fost mereu extrem de amabilă și de înțelegătoare cu mine. Nicole, editorul meu de vis, a lucrat neobosită pentru a face ca această carte să devină distinctă, unică; ea a acceptat tot ce părea ciudat și s-a descotorosit de ceea ce nu era necesar. În plus, a făcut toate acestea fără vreun compromis, în timpul concediului ei de maternitate. E absolut fenomenală. Vă mulțumesc amândurora pentru că ați crezut în mine și în cartea cu *Șobolanul.*

Îi mulțumesc, de asemenea, echipei lui Nicole de la Penguin și în special ție, Hamish Hamilton, pentru tot efortul depus și pentru că, în realitate, ai ajuns să cunoști această carte chiar mai bine decât mine. Mulțumiri speciale Larei Hinchberger, pentru consilierea ei incisivă și specială în revizuirea manuscrisului; a fost neprețuită.

Le mulțumesc celor doi cititori preliminări ai mei, Jen Neale și Kevin Lee, care m-au susținut extrem de mult pe parcursul procesului de elaborare a manuscrisului, oferindu-mi feedback după fiecare capitol și ajutându-mă să înțeleg reacțiile cititorilor în privința fiecărui element sau/și personaj. Ei mi-au indicat ce anume funcționa și ce nu. Mă consider norocos să am niște

prieteni atât de buni și colegi atât de creativi precum Jen și Kevin. Vă rog să citiți fantasticele lor opere de ficțiune!

Le mulțumesc, de asemenea, primilor cititori ai cărții pentru răspunsurile și susținerea lor: lui Keith Maillard și celorlalți membri ai cercului său de scriere creativă; lui Chris Gilligan, Brendan Harrington, Paul Cocker, Dave Cayley, Mark Meeks și Amy Kenny. Aveți cu toții o karma pozitivă în viețile voastre.

Și, în sfârșit, vreau să le transmit recunoștința mea tuturor prietenilor și celor dragi mie, care mi-au oferit entuziasm, motivare și susținere cât timp am lucrat la această carte.

Vă mulțumesc în special vouă, Ken și Jan Hosking, clanului Hosking, lui Mair Kayley, găștii mele din Toronto, găștii mele din Vancouver și lui Zoë Miles. Vă rămân îndatorat tuturor.

„Un science-fiction *noir* absolut remarcabil...“
Maclean's

JAY HOSKING

TREI ANI ÎN LABIRINT

„Ambițios și provocator...”
Quill and Quire

„O combinație incendiară de roman science-fiction și thriller psihologic...”
Kirkus

virtual-project.eu